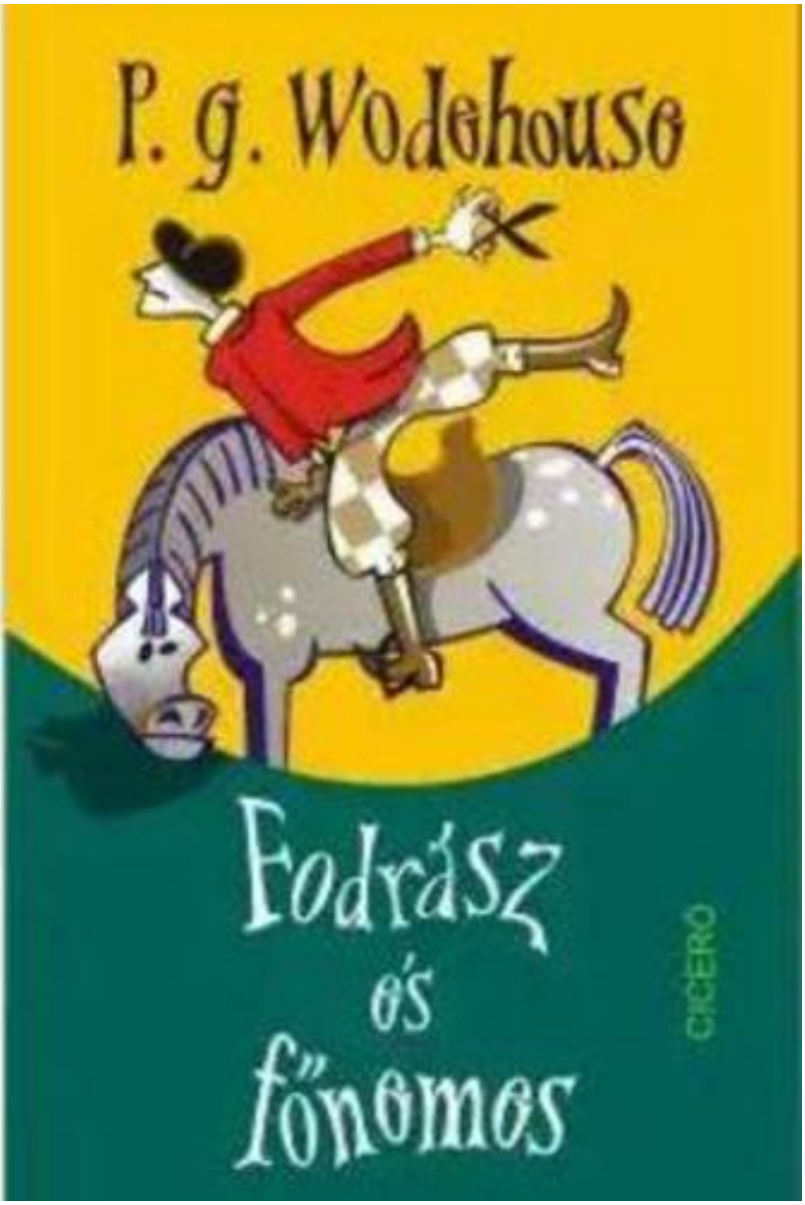
P. G. Wodehouse
Fodrász
és
főnökös
CICERÓ

P. G. Wodehouse

FODRÁSZ ÉS FŐNEMES

Ciceró Könyvstúdió
Budapest

A mű eredeti címe
If I Were You

Fordította
Borsos Balázs

Tördelés
(VaGy)

Kiadja a Ciceró Könyvstúdió Kft.
www.ciceró könyvstúdió.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Till Katalin

ISBN 978 963 432 019 7
Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate
© Borsos Balázs, 2016
© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2016
A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Szereplők

ANTHONY CLAUDE WILBRAHAM BRYCE (TONY), azaz Lord Droitwich
FREDERICK (FREDDIE) CHALK-MARSHALL, az öccse
LADY LYDIA BASSINGER, Tony és Freddie nagynénje
SIR HERBERT BASSINGER, Lady Lydia férje, Tony egykori gyámja
MR. WADDINGTON, gazdag amerikai levesporgyáros
VIOLET WADDINGTON, a gazdag amerikai levesporgyáros lánya, Tony menyasszonya
LORD TUBBY BRIDGNORTH, Freddie barátja
MR. WETHERBY, Sir Herbert Bassinger ügyvédje
MRS. PRICE (PRICE MAMI), Tony egykori dajkája
SIDNEY (SYD) PRICE, a fia, a Price Higiénikus Fodrászati Szalon tulajdonosa
POLLY BROWN, a Price Higiénikus Fodrászati Szalon női részlegén dolgozó amerikai manikűröslány
CHRISTOPHER MEECH, a Price Higiénikus Fodrászati Szalon férfifodrásza
SLINGSBY, komornyik, Mrs. Price testvére
CHARLES, inas

Első fejezet

Anthony, Droitwich ötödik grófja vidéki otthona, azaz a Worcestershire megyében található Langley End szalonjának széles franciaablakából olyan kilátás nyílt, amely joggal tartotta fogva és gyönyörködtette a szemet. A rododendronsövény mögé kanyarodó, zúzott kővel borított sima úton túl bársonyos gyep terült el, amelyet századokon át kötelességtudó kertészek nemzedékei gyomláltak és hengereltek. A gyep a fákkal keretezett tóig nyújtózott, s ahol a víz véget ért, ott kezdődött az erdő, mely egységes tömegben kapaszkodott fel a domboldalon. A legtöbb ember, aki a szalonban járt, megállt az egyik ablak előtt és ájtatos tekintettel, csendben itta magába a gyönyörű látványt.

A legtöbb ember – kivéve Charlest, Lord Droitwich inasát. Számára ez unalomig ismert volt már. Ezenkívül éppen telefonált. A készülék csengése a tea szervírozását szakította meg.

– Halló! – emelte fel a kagylót. – Igen, ez Langley 330. Ki beszél?... Kicsoda?...

Slingsby, a komornyik, aki éppen ekkor lépett be, helytelenítő tekintetet vetett rá. Az összes komornyikhoz hasonlóan ő is azt tartotta, hogy egy telefonhívás fogadása olyan hozzáértést és modort kíván, amely meghaladja egy egyszerű inas képességeit. Ehhez bizony komornyik kell, mégpedig a legkiválóbbak közül való.

– Halló!... Hal-ló!... HALLÓ!

Slingsby holdkerek arculatán a helytelenítő tekintet még helytelenítőbbé vált.

– Mi a csudát művel itt, fiatalember? – érdeklődött. – A hajtókat irányítja egy vadászaton?

– Távolsági hívás Londonból, Mr. Slingsby. Valaki őlordságával kíván beszélni.

– Kicsoda?

– Nem értettem, Mr. Slingsby. Nagyon zúg a vonal.

– Adja ide a készüléket.

A komornyik megtermett füléhez illesztette a hallgatót. Mozdulata azt sugallta, ez az ember semmilyen zagyvaságot nem hajlandó eltűrni.

– Mi az, kérem?... Beszéljen hangosabban, jó?... Vigye közelebb ajkaihoz a... Ó, a Daily Express?

– A Daily Express? Mi a csodát akarhatnak?

Slingsby nem az a fajta ember volt, akit alárendeltjei csevegésre buzdíthattak. Hüvelykujját parancsoló mozdulattal hátrafelé bökte, s a megdorgált Charles távozott.

– Nem – mondta Slingsby, a távoli beszélgetőtárshoz intézve szavait. – Nem én vagyok Lord Droitwich. Én őlordsága komornyikja vagyok. Őlordsága a garázsban tartózkodik, és nem lehet zavarni... Nem áll módomban olyan kérdésekre válaszolni, amelyek őlordsága magánügyeit érintik. Ha ez igaz, akkor őlordsága kétségtelenül valamennyi újságot értesíti a megfelelő időben...

Mind ez idáig a komornyik modora a méltóságteljes és hivatalos stílus élő modelljeként szolgált. Hirtelen azonban felengedett, és szinte ijesztően emberinek mutatkozott.

– Hé! – kiáltotta. – Le ne tegye! Ki nyerte a kettő harmincast?

Hangot hallott a háta mögül, s aggodalmasan hátrapillantott. Középkorú asszony lépett be a franciaablakon át. Slingsby az

érkezőben kedvetlenül ismert rá munkaadója nagynénjére, Lady Lydia Bassingerre. Lady Lydia elegáns ruhát viselt, mintha ünnepi alkalomra öltözött volna. S valóban, éppen a helyi virágkiállításról tért vissza.

– Mi történt, Slingsby?

– A Daily Express az, asszonyom. Egy londoni folyóirat. Azért telefonáltak, hogy megbizonyosodjanak róla, van-e valami igazság azon nagyvárosi híreszteléseken, miszerint őlordsága eljegyezte magát.

– Tessék?

– Igen, milady.

– Majd én beszélek velük – mondta Lady Lydia.

Kiragadta a kagylót a komornyik vonakodó markából.

– Helló, Freddie – szólt mindeközben.

– Helló – válaszolta a kifogástalanul öltözött fiatalember, aki épp belépett a szalonba. Az asztalhoz lépett és felemelte az esti lapot. – Valaki telefonál?

– Igen. A Daily… Halló? – Meglepetéssel vegyes felháborodás kifejezése jelent meg Lady Lydia arcán. Támogatásért unokaöccséhez fordult. – Valami holdkóros beszél a vonal túlsó végén, és mindegyre Csillogó Szemecskének hív engem.

– Feltételezhetően összekeveredett két hívás, asszonyom – Slingsby szólalt meg, s úgy beszélt, mint aki heves szellemi gyötrelmeken megy keresztül. – Ha ladységed megengedi…

Ám Lady Lydia nem engedte, hogy Slingsby megkaparintsa a telefont. Hallgatta a távoli hangot. S amíg hallgatta, a látványosan összetöppedő komornyik felé fordított szemében ádáz kifejezés jelent meg.

– Ó?… Igazán?… – letakarta a hallgatót a kezével. – Jelent ez magának valamit, Slingsby, hogy Csillogó Szemecske nyerte meg

a kettő harmincas versenyt Gatwickben? Paradicsom lett a második és Félénk Jenki a harmadik. Maga melyikre fogadott?

A komornyik búsan nyelt egy nagyot.

– Gyümölcssalátára, milady.

– Pancser! Lemaradt.

– Igen, mylady.

– Melyik félkegyelmű adta magának ezt a tippet?

– Master Frederick, milady.

A nagyméltóságú Freddie Chalk-Marshall felnézett az újságjából.

– Bocs, Slingsby. Megtörténik az ilyesmi.

– Úgy kell magának – mondta Lady Lydia szigorúan. – Mert elhiszi, amit Master Frederick mond. Remélem, jó sokat vesztett.

– Igen, milady – nyögte Slingsby, és elhagyta a szalont, hogy magára maradhasson bánatával.

Lady Lydia újra a telefonba beszélt.

– Halló... Ott van még?... Bocsásson meg rövid figyelmetlenségemért. Épp leszállítottam a komornyikomat a magas lóról. Nos, most, hogy befejeztük az istállóügyi csevegést, szeretném tájékoztatni, hogy Lady Lydia Bassingerrel, Lord Droitwich nagynénjével beszél. A férjem volt Lord Droitwich gyámja kiskorúsága idején. Hogy? Micsoda? Nem, nem hiszem. Bizonyos vagyok benne, ha ilyen komoly lépésre szánja el magát, engem tájékoztat róla. Már tíz éve élek Lord Droitwich-csal, amióta szülei elhaláloztak és... Halló... Ó, letette?... Nos, akkor viszonthallásra.

Helyére tette a kagylót és belesüppedt az egyik székbe.

– Te jó ég! – sóhajtotta. – Micsoda hőség!

Freddie kipillantott a nyárközépi napsütésben ragyogó kertre.

– Gondoltam, hogy kissé melegnek fogod találni – mondta. – Milyen volt a kiállítás?

– Éppolyan, mint máskor. Dicsérő oklevelet kaptunk a papucsvirágunkért.

– Háromszoros hurrá – mondta Freddie. – És ünnepi díszlövések. Mi az a papucsvirág?

– Ó, tudod olyan virág, amely papucsra hasonlít. Képtelen vagyok őket megkülönböztetni.

– Értem. Elég hamar hazaértél, nemde?

– Mindketten hazajöttünk – felelte Lady Lydia. – A nagybátyád kijelentette, hogy rosszul érzi magát. Szerinte napszúrást kapott. Itt is van már – a szélhámos.

Némileg lófejű, vörös arcú, Lady Lydiánál mintegy tíz évvel öregebb férfi tántorgott be a szobába. Pazar öltönye, ragyogó cilindere elismerő felkiáltást csalt elő Freddie-ből.

– Uramatyám! – kurjantotta Freddie. – És Nagy Idők Tanúi!

Lady Lydia lesújtó pillantást vetett élete izzadó párjára.

– Gyere be… dezertőr! – mondta.

Sir Herbert Bassinger a homlokát törölgette.

– Nem vagyok dezertőr! Mondom, hogy rosszul éreztem magam. Ami nem is csoda: puccos öltönyben és egy átkozott cilinderben azon a nyomorult virágkiállításon. Majdnem meghaltam. Legalább 35 fok van árnyékban.

– Nem kellett volna végig az árnyékban maradnod – jegyezte meg Freddie.

– Azt szeretném tudni – folytatta az önsajnálatba merülten Sir Herbert –, vajon miért kell minden évben *engem* belerángatni az ilyen ügyekbe?

– Képviselni kell a családot, édesem – felelte Lady Lydia.

– Na, de miért nem Tony képviseli? Ő a családfő. Én vagyok Lord Droitwich, vagy ő az? Egyébként hol van? A függőágyban terpeszkedik, gondolom.

– Épp ellenkezőleg – mondta Freddie. – A garázsban tartózkodik, tusakodván könyörgésekben[1], a kétülésesével.

Lady Lydia elgondolkodva bólintott.

– Ez helyre teszi a dolgot. Nem lehet Violet Waddington jegyese. Ha az lenne, ott lenne, ahol a lány.

– A lány épp fürdik – jelentette Freddie.

Sir Herbert nagyot nézett.

– Jegyese? Miféle jegyességró'l beszél? Ki mondta, hogy Tony eljegyezte magát?

– A Daily Express láthatólag így gondolja. Épp az imént telefonáltak.

– He? Mi? Miért?

– Attól tartok, az én hibám, Herbert bácsi – vallotta be Freddie.

– A te hibád?

– Az. Tudod, az ifjú Tubby Bridgnorth épp most folytatta le szokásos éves összezörrenését a gyámjával. Ez alkalommal azért, mert meglehetősen tapintatlanul azon tréfálkozott, miképp kopaszodott meg az öregúr. Beállt a mosolyszünet, s így Tubby kénytelen a fővárosban pletykaíróként keresni meg a kenyerét. Arra gondoltam, önzetlen baráti segítségként elárulom neki, hogy Tony eljegyezte magát, így aztán rögtön ebéd után megsürgönyöztem a hírt.

– Te szegény tökfilkó! – sóhajtotta Lady Lydia. – Hisz Tony nincs is eljegyezve.

– Dehogy nincs.

---

[1] Pál levele a Kolosszabeliekhez, 4:12. (Károli Gáspár fordítása)

– Ő maga mondta?

– Nem. De láttam, amikor megcsókolta Violetet a rózsakertben.

Lady Lydia ajkát heves felkiáltás hagyta el.

– A rózsakertben? Te jó ég! És ezt nevezed te bizonyítéknak? Anyád nem mondott el neked semmit sem az Élet nagy titkairól? Nem tudod, hogy a rózsakertekben mindenki mindenkit megcsókol?

– Ezt te meg honnan tudod? – kérdezte Sir Herbert.

– Nem érdekes!

Freddie csillapító mozdulattal emelte fel a kezét.

– Ne aggódjatok – mondta. – Ez a csók amolyan különleges csók volt… Hosszú és sóvár.

– Ah! – sóhajtott fel Lady Lydia álmodozóan. – Olyan volt?…

– Ezenkívül mindent leolvashattam Tony arcáról.

– Mámoros volt?

– Félig mámoros, félig aggodalmas. Amilyen a tőzsdeügynök arca, amikor nyélbe üt egy hosszú határidős ügyletet, és tudja, hogy a peremfeltételeket nem vizsgálta meg a kellő alapossággal.

Sir Herbert eltűnődve fújta fel az arcát.

– Hát, remélem, igazad van. A mindenit! Gondoljatok bele: Tony elveszi a Waddington-féle Kilencvenhét Levespor örökösét. Hű! Mintha egy örökké buzogó olajkutat találna.

Lady Lydia még mindig kétkedett.

– Nem akarom lángoló lelkesedésedet csillapítani, Herbert – mondta –, de be kell vallanom, jobban érezném magam, ha az a bizonyos csók bárhol másutt csattant volna el, és nem a rózsakertben. Ismerem ezeket a rózsakerteket.

– Ó! – Izzadhatott bár Sir Herbert, annyira nem izzadt, hogy egy ilyen megjegyzéstől föl ne húzza az orrát. – Nos, hadd

közöljem veled, hogy ifjabb éveimben én is épp annyit tudtam a rózsakertekről, mint te. Meg kell mondjam…

– Később mondd el – tanácsolta Freddie. – Hacsak nem akarod, hogy az öreg Wad is tagja legyen a közönségnek.

Sir Herbert követte unokaöccse pillantását.

– Ó, ah – mondta, és nekiállt cilinderét tisztogatni. Az ajtó kinyílt, és egy alacsony, testes ember rontott be rajta. Olyan valakinek tűnt, mint akit a Természet császárszakáll viselésére szán, és a közjó ily durva megsértésétől csak nagy erőfeszítéssel tudja magát visszatartani.

G. G. Waddinton, a Kilencvenhét Levespor tulajdonosa ragyogó hangulatban volt.

– Ide figyeljen mindenki! – harsogta. – Hallották a nagy újságot?

Lady Lydia összerezzent.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy…

– De még mennyire, hogy azt akarom mondani! Droitwich és az én kis Violetem.

– Nos – biccentett Freddie –, ennek a fickónak talán hisztek már.

– Tényleg eljegyezték egymást?

– Violet saját szájából hallottam. Épp most találkoztam vele a lépcsőn.

– Kitűnő – mondta Sir Herbert.

– Igazán örömteli meglepetés – mondta Lady Lydia.

– Meglepetés? – kuncogott Mr. Waddington. – Ugyan már, Lady L.! Hát ki javasolta…

– Persze, persze, Mr. Waddington – felelte sietősen Lady Lydia. – Ebbe most ne menjünk bele. Itt jön Violet.

Violet Waddington magas volt, vékony és olyan karótnyelt, mintha egy divatlapból vágták volna ki. Külsejét minden bizonnyal a család anyai, és nem az apai ágáról örökölte, mert éppolyan kétségbevonhatatlanul szép volt, amennyire a Kilencvenhét Levespor tulajdonosa nem. Ám a lány viselkedése bágyadt volt és blazírt.

– Drágám! – kiáltott fel Lady Lydia. – Apád épp most közölte a nagy újságot.

– Ó, igen? – mondta Violet.

– Nagyon örülök.

– Köszönöm.

– Rendkívül örülök.

– Köszönöm, Sir Herbert.

– És én is kifejezetten örülök – mondta Freddie.

– Köszönöm, Freddie. Nagyszerű – tette hozzá Violet, miközben mintha épp egy ásítást nyomott volna el –, hogy mindenki ennyire meg van elégedve.

– Most, hogy a dolog immár hivatalos – állt fel Freddie –, azt hiszem, legfőbb ideje egy újabb, már részletekbe menő táviratot küldenem az ifjú Tubbynak.

Az íróasztalhoz ment, helyet foglalt, és homlokát ráncolva irodalmi tevékenységbe mélyedt. Lady Lydia még mindig a jövendő menyasszony körül forgolódott abban a reményben, hogy a jelenetet magasabb érzelmi és lelkesedési szintre emelheti, mint ahol e pillanatban megrekedt.

– Már olyan régóta reménykedtem, hogy egyszer csak megtörténik. Biztos vagyok benne, hogy nagyon boldogok lesztek.

– Nagyszerű fickó ez a Tony – jelentette ki Mr. Waddington.

– Egyike a legjobbaknak – helyeselt Sir Herbert.

– Ó, igen – mondta Violet. Megint úgy tűnt, mintha egy meglehetősen unalmas témáról szóló beszélgetésre kényszerítenék. – A javára írom, hogy tudja, mit kell tenni egy rózsakertben.

Sir Herbert köhögött.

– Ezt a nagynénjétől örökölte – közölte a lehető legundokabb hangon.

Lady Lydia szeme elsötétült.

– Mi volt ez, Herbert?

– Hallottad – felelte Sir Herbert méltósággal. Az ajtó felé indult. – Felmegyek és leveszem ezt a pokoli öltözéket.

– Helyes – biccentett Lady Lydia. – Szólj a szobalánynak, hogy készítsen ki neked valami kényelmes ruhát, s aztán majd megbeszéljük ezt az újabb kis hitványságodat.

Freddie felállt és csöngetett.

– Nekem valami kimaradt – mondta. – Miféle hitványság?

– Nem érdekes. De egyet mondhatok: ma este Herbert bácsikád nem kap portóit.

Violet érdeklődése hirtelen feltámadt:

– Ez olyan téma, amelyről Lady Lydia mint gyakorlott feleség, elárulhatna egy-két titkot. Hogy tartja távol a férjét a portóitól?

– Violet! – hördült föl Mr. Waddington.

– Drágám – felelte Lady Lydia. – Tony esetében emiatt még évekig nem kell aggódnod. Jelenleg sokkal inkább azzal foglalkozik, hogy jó kondícióban tartsa magát.

– Igen – mondta Violet, egy újabb ásításszerű szájmozdulattal. – Amolyan rettenthetetlen sportember, ugye?

Slingsby, mint egy méltóságteljes felhő, felderengett az ajtóban.

– Csengetett, milady?

– Én csengettem – válaszolta Freddie. – Visszament már az autó a garázsba, Slingsby?

– Még nem, Master Frederick.

– Szeretném, ha Roberts levinne nekem egy sürgönyt a faluba. Hol van?

– A konyhában, Master Frederick.

– Remek! – mondta Freddie és távozott, kezében a sürgönnyel, amely ifjú barátja, Tubby Bridgnorth bús szívét szolgált felderíteni.

Slingsby Lady Lydiához fordult.

– Elnézését kérem, milady.

– Mondja, Slingsby.

– Price-ról lenne szó, milady.

– Ó, igen. Idejön ma, ugye?

– Idejön, milady. – Ez a kilátás mintha elmélyítette volna a komornyikot egyébként is körüllengő melankóliát. – A fia is elkíséri. Ladységed kegyesen engedélyezte számomra, hogy ma délután a szobámban fogadhassam őket. Azonban most tudtam meg, hogy egy ifjú nőszemélyt is magukkal hoznak, milady, aki a Price fiatalúr fodrászatában a manikűröslány szerepét tölti be.

– Semmi gond. Sok jó ember kis helyen is elfér.

– Nagyon köszönöm, milady. Amit még meg szeretnék kérdezni, megengedhető az ifjú hölgynek, hogy körbenézzen a kertben? Kellemes élmény lenne számára. Úgy tudom, Amerikából érkezett, ahol, mint ladységed is tudja, nincsenek e kastélyhoz hasonló történelmi nevezetességek.

– Nézzen körbe nyugodtan a hölgy, Slingsby.

– Köszönöm, milady.

A komornyik visszavonult egy olyan nagykövet módjára, mint aki éppen most nyújtott át egy diplomáciai jegyzéket – vagy valami olyasmit, amit a nagykövetek általában át szoktak nyújtani. Violet Lady Lydiához fordult.

– Price? Csak nem Tony öreg dajkája, akiről mesélt nekem?

– Ő az. Slingsby nővére. Egy londoni borbély felesége volt. És az égre – tette hozzá Lady Lydia ingerülten –, bárcsak otthon maradt volna Londonban. Ott az ő helye.

– Nem kedveli?

– Végigfut tőle a hideg a hátamon.

– Miért?

Hirtelen komor hangulat telepedett Lady Lydia Bassingerre.

– Komisz vénasszony – mondta. – És sokat iszik. Nos, azt hiszem, követem Herbert példáját, és valami emberhez méltó öltözéket veszek fel én is. Kezdjétek el nyugodtan a teát.

– Rendben van, Lady Lydia. Apa, gyere teázni.

Vendéglátóik távozása után pár pillanatra apa és lánya közt csend uralkodott. Violet a teázóasztal mellett szorgoskodott, Mr. Waddington pedig az ablaknál állva kitekintett a pázsitra és a tóra. Arca helytelenítő kifejezést öltött. És azt, hogy az őt elkedvetlenítő körülmények nem Langley End kies környékén keresendők, pontosan kifejezték szavai, amikor nagy sokára megszólalt.

– Meg kell mondanom – jelentette ki, és megfordulva rosszalló tekintetet vetett csemetéjére –, én nem tudom, mit képzelnek ezek a mai lányok.

– Miről beszélsz? – kérdezte Violet.

– Lehet, hogy ódivatú vagyok – folytatta Mr. Waddington, egészen belemelegedve a témába –, de a magam részéről szeretnék némi lelkesedést látni ilyen alkalommal.

Violet felsóhajtott. Apját gyakran fárasztónak találta.

– Miért legyünk szentimentálisak? – kérdezte.

– Miért ne legyünk szentimentálisak? – kérdezett vissza Mr. Waddington.

– Megmondom, miért ne – felelte Violet. – Mert te is tudod és én is tudom, hogy az egész egyszerű üzleti szerződés. Én adom a pénzt, Tony pedig a rangot. Beszéljünk őszintén, apa. Te azért hoztál ide, hogy megszerezzem Tonyt. És én megszereztem. Semmi szükség rá, hogy még ömlengjünk is.

Mr. Waddington görcsösen összerándult.

– Pszt! – sziszegte. – A falnak is füle van.

– Ráadásul te is tudod, hogy ti ketten Lady Lydiával rendeztétek meg az egész jelenetet. Lelki rokonok vagytok. Azok a holdfényes andalgások… Lehoztátok Bertie Smethurstöt, hogy katalizálja a folyamatot…

– Ne beszélj így! – kiáltotta gyötrelmesen Mr. Waddington.

Violet egy darab cukrot dobott a teájába és higgadtan kavargatta.

– Be kell vallanom – folytatta –, hogy amikor megkérte a kezemet, úgy éreztem, az egész nem volt sportszerű.

– Hagyd abba!

– Persze, ha ragaszkodsz hozzá, hogy lelkesedjem, megteszek minden tőlem telhetőt. Ó, drága papa – kezdte rá Violet kislányosan –, amikor Tony megkérdezte, hozzá mennék-e feleségül, úgy megdöbbentem, de tényleg annyira meglepett, hogy ő így gondol énrám, képzeld, még a szavam is elállt. Ő maga a tökély, a drága kis báránykám, és én mélységesen, fülig szerelmes vagyok belé. Azt se bánnám, ha nem lenne semmi címe vagy rangja. Egyedül az zavar a dologban – tette hozzá már

szokott modorában –, hogy olyan átkozottul könnyen ment az egész.

Mr. Waddington lenyelte felháborodását. A gyakorlat megtanította rá, hogy a verbális interakciót tekintve a gyermeke maratoni futó, míg ő legfeljebb amatőr kocogónak tekinthető.

– Nos, akár könnyen ment, akár nehezen – állt föl –, de sikerült. Most felhívom az összes lapot.

– De ne innen, ha nem haragszol.

Mr. Waddington útban a telefon felé megtorpant.

– He?

– Nem akarom végighallgatni, amíg a jó hírt világgá kürtölöd. Telefonálj a falusi kocsmából.

– Jól van – fordult sarkon Mr. Waddington. – Jól van, jól van, jól van. Ladységed átkozottul határozott személyiség, azt mondhatom. Egyet azonban ne feledj – folytatta, miközben hatásosan megállt az ajtóban. – Még nem vagy Lady Droitwich. Márpedig ha az akarsz lenni, én a helyedben alaposan megfontolnám, hogyan beszélsz Tonyval.

– De apa! – kiáltott fel Violet. – Csak nem képzeled, hogy beszélek, amikor Tony társaságában vagyok? Csupán szégyenlősen mosolygok.

– Bah – szólott Mr. Waddington.

Ez nem volt ugyan valami hatásos végszó, de hát más nem lévén, ezzel kellett beérnie.

Második fejezet

Eme végszó elhangzása után pár percig Violet Waddington egyedül maradt a szalonban. Hűvös nyugalommal elfogyasztott két uborkás szendvicset, és éppen a harmadiknak készült nekilátni, amikor a nagyméltóságú Freddie Chalk-Marshall, átadván a sürgönyt a sofőrnek, visszatért, hogy némi táplálékot vegyen magához. Freddie mindig is derekasan kiélvezte a délutáni tea örömeit.

– Halló – köszönt be. – Csak így egyedül?

– Igen – felelte Violet. – Lady Lydia felment a szobájába, hogy ruhát váltson, apa pedig úton van a Droitwich Címer felé.

– Bedob egy felest?

– Nem. Csak végigtelefonálja az újságokat, hogy hírül adja a felsőbb körökben történt legújabb eljegyzést.

Freddie összeráncolta a szemöldökét.

– Tényleg? Akkor az ifjú Tubby pórul járt. Attól tartok, lemarad az elsőségről. Sose találkoztál még az ifjú Tubbyval, ugye?

– Nem.

– Rendes srác, csak túlságosan hajlamos kigúnyolni a gyámját. Ha már az öregúrról van szó, megpróbálok eladni neki egy új hajnövesztőt.

– Nem is tudtam, hogy ügynöknek álltál, Freddie.

– Csak a rút nyereségnek okáért.[2] Ezt a szert Tony hozta egy-két hónappal ezelőtt Londonból. Jó kis lötty, szerintem. Az ifjú

---

[2] Pál levele Titushoz, 1:11. (Károli Gáspár fordítása)

Price fodrászüzletében vette. Price nagypapájának a receptje alapján készül. Ha sikerül némi tőkebevonást eszközölnöm, talán megvághatom Price-t valami tisztes közvetítői díjra. Sosem lehet tudni.

– Price-ék lejönnek ide ma délután.

– A fenébe! – tört ki Freddie. – Csak nem? A vénasszony volt Tony dajkája.

– Tudom.

– Szörnyű egy némber. A fia pedig még rosszabb. Fertőző góc a világban. Modortalan kis bunkó.

– Nos, nem hiszem, hogy találkozol velük.

– Nem ám, ha én látom meg őket először – biccentett Freddie.

Szünet támadt a beszélgetésben.

– Figyelj csak – szólalt meg Freddie.

– Mi van?

– Amikor kinn jártam, fölfedeztem Tonyt, az öregfiút a horizonton. Errefelé tart. Bármely percben beléphet, azt hiszem. Nem akarod, hogy felszívódjam, vagy valami ilyesmi?…

– Semmi szükség rá.

– Hát, én tudom, milyenek vagytok ti, ifjú párok. Csak szólj és én máris…

A zúzott kövön felhangzó léptek zaja torkára forrasztotta a szót. Nagy test jelent meg a három franciaablak közül a középsőben. Anthony, Lord Droitwich, személyesen.

– Teát! – kiáltotta. – A Próféta nevében, teát!

– Helló, Tony – üdvözölte Violet. – Úgy látom, meleged van.

– Jól látod. Ostoba tökfilkó voltam, hogy nekiálltam szerelni azt a borzalmas bádogszelencét egy ilyen napon. És egy percen

belül még le kell vele mennem a faluba, hogy akkumulátort vegyek.

Droitwich ötödik grófja masszív ifjú ember volt, a harmincas évei innenső határán. A kandallópárkány fölötti arcképe azt mutatta, hogy ha nem is jóképű, de legalább tiszta és megnyerő is tud lenni: ám jelen pillanatban nem a legjobb formáját mutatta. Ingujjban volt, haja borzas, arca izzadt. Egy hajfürtje jó néhány olajfolttal pettyezett homlokába lógott, alsó karján motorzsír fénylett.

Megjelenése bíráló megjegyzést csalt elő öccséből.

– Tony – jelentette ki nagyméltóságú Freddie inkább bánatosan, mint mérgesen. – Undorítóan nézel ki.

Lord Droitwich megállt a tükör előtt, és beletekintve kénytelen volt elismerni, hogy az ítélet, noha kemény volt, de igazságos.

– Tölts csurig egy csészét nekem, drágám, jó? – kérte. – Egy másodperc és itt vagyok.

Eltűnt, majd néhány pillanat múlva tisztán, és – a haját kivéve – rendezett formában bukkant elő. Még mindig ingujjban volt, mivel kabátját a garázsban hagyta. Az öltözködést tekintve sosem volt olyan igényes és kifinomult, mint az öccse. A nagyméltóságú Freddie rég föladta már a hiábavaló harcot, hogy bátyját a szabászati szempontok figyelembe vételére rávegye.

Tony átvette Violettől a csészét, és egyetlen slukkra lezúdította.

– Még – mondta.

Violet újratöltötte a csészét. Tony újra kiürítette. Most már kissé jobban érezte magát. Cigarettára gyújtott.

– Hallotta már Freddie a nagy újságot? – kérdezte.

Violet bólintott.

– És hogy fogadta?

– Majdnem hanyatt esett.

Freddie ünnepélyesen közbeszólt.

– Ide figyelj, Tony!

– Igen?

– Ha meg akarod csókolni, hadd csattanjon, ne habozz. Engem nem zavar.

Ez igazán nagylelkű javaslat volt, ám mielőtt az érdekelt felek érvénybe léptethették volna, figyelmüket a felhajtón támadt kellemetlen zaj vonta magára. Valamilyen jármű közelgett. Freddie, aki az ablakhoz legközelebb állt, kinézett. Tony átkukkantott a válla fölött, majd egy keserű felkiáltással ajkán visszahúzódott.

– Az ördögbe! – morogta Tony.

– Csak nem látogatók érkeztek? – kérdezte Violet.

– Nem hozzád. Ez Price mami.

– Még te sem szereted?

– A frászt hozza rám – mondta Tony. – Ragaszkodik hozzá, hogy láttomra könnyekben törjön ki és megcsókoljon. Átkozott, nedves és zavarba ejtő művelet, nekem elhiheted. Azt még megértem, ha valaki meglát és könnyekben tör ki. Még azt is megértem, ha valami hóbortos személy meg akar csókolni. De hogy ez a kettő egyszerre történjék, azt már nem értem. Ellentmond a józan észnek.

Még egy teát fölhajtott, hogy megerősítse magát az elkerülhetetlen megpróbáltatás előtt. Öreg dajkájának rendszeres látogatásai kínszenvedést jelentettek Lord Droitwich számára. Ha valaha is örömét lelte Price mami társaságában, akkor érzése szerint igencsak jámbor csecsemő lehetett.

– Hallottam, hogy a fiát is magával hozta.

Freddie halkan felnyögött.

– Ő is megcsókol? – érdeklődött Violet.

– Természetesen nem – felelte Tony. – A főnemesség bármely tagjának megcsókolása összeegyeztethetetlen Syd Price elveivel. Szocialista.

– Úgy látom, hogy a szállítmányhoz egy átkozottul csinos ifjú hölgy is tartozik – állapította meg Freddie. – Ki légyen ő?

– A manikűröslány.

– Honnan tudod?

– Slingsby beszélt róla. – Violet felállt. – Nos, azt hiszem, mintegy véletlenszerűen elsétálok az előbb említettek mellett, és szemügyre veszem őket – mondta. – Érdemes egy olyan asszonyt behatóbban megfigyelni, aki túlélte, hogy Tonyt babakorában csókolgassa.

– Úgy tudom, egyedülállóan csinos és szeretetreméltó gyermek voltam – jegyezte meg Tony.

– Velem tartasz?

– El kell hoznom az akkumulátoromat.

– Nos, ha találkozom Mrs. Price-szal, megmondom neki, alig várod, hogy megcsókoljon.

– De ha lehet, ezúttal száraz csókot kérek.

– Szárazon, mint a pezsgőt – mondta Violet. – Rendben van. Megpróbálom elintézni.

A Violet mögött bezáruló ajtó újra kinyílt, ezért Tony fölállt és becsukta. Visszatért az asztalhoz, amelynél öccse olyan furcsa, halszerű mozdulatlansággal meredt maga elé, hogy Tony kezdte kínosan érezni magát. Zavarában kivett egy süteményt. Valamiféle baljóslatú légkör lengte körül e pillanatban Freddie Chalk-Marshallt, és ez egyáltalán nem tetszett Tonynak. Freddie

mellett bátyja gyakran érezte azt, hogy ő valójában csupán egy csecsemő a veterán világfi társaságában.

Végül ő törte meg a csendet.

– Nos, Giliszta?

– Mi van, Csúszómászó? – kérdezte Freddie.

Újabb szünet. Tony úgy érezte, azonnal meg kell tudnia a legrosszabbat is. Ha öccse helyteleníti az eljegyzését, akkor mondja ki, csak ez a gyanú ne kínozza tovább.

– Mit gondolsz a helyzetről? – érdeklődött. – Mármint Violetről meg rólam. Rendben van?

Freddie olyan ünnepélyességgel mérlegelte a kérdést, mint egy püspök, amikor ministránsa tanácsért fordul hozzá.

– Nos… igen… és nem – felelte.

– Minden világos – bólintott Tony. – De mégis, hogy érted?

Freddie lepöckölt egy porszemet a kabátujjáról. Viselkedése még megfontoltabbá vált.

– Nos, azt hiszem, tisztában vagy vele – mondta –, hogy az öreg Wad, jövendőbeli apósodként mostantól kezdve feljogosítva érzi magát, hogy bárhol, bármikor hátba vághasson.

– Így igaz.

– Egy dolgot hadd mondjak – folytatta Freddie, nem kimondottan barátságtalanul, de határozottan. – Ha az öregfiú azt hiszi, hogy körbeviszem a jó társaságban és bemutatom a Buckingham-palotában, akkor súlyosan téved.

Tony eltűnődött.

– Igen – mondta. – Megengedem, az öreg Waddington sötét felhő a jegyesség egén. De ha ettől eltekintünk, szerencsés fickó vagyok, nem gondolod?

Freddie jóindulatú szánalommal méregette bátyját.

– Akarod, hogy nyíltan beszéljek?

– Persze.

– Az évek során felhalmozott tudásom legjavát adva?

– Persze.

– Nos, szerintem te is tudod – jelentette ki Freddie –, hogy horogra akadtál.

Tony csendben emésztette egy ideig a kellemetlen kifejezést.

– Horogra? – kérdezte aztán.

– Az egészet előre megtervezték.

– Badarság.

– Nem badarság az, öregfiú.

– Azt akarod nekem bemesélni, hogy egy olyan lány, mint Violet, egy ilyen fickó után fut, mint én?

– Drága csacsikám – sóhajtotta Freddie – mióta fut az egérfogó az egér után?

– Ma délutánig meg se fordult a fejemben, hogy a dolog megtörténik.

– De az ő fejében megfordult.

Tony kezdte elveszíteni azt a nyugalmat, amely Vere de Vere társadalmi osztályát olyannyira jellemezte.[3]

– Te mindent tudsz az egészről, ugye? – kérdezte nyersen.

– Anthony Claude Wilbraham Bryce – felelte öccse. – Én mindenről mindent tudok. Barátaim csak úgy neveznek, Freddie, a csalhatatlan, mivel sohasem tévedek.

– Felbosszantasz.

– Ó, ezt a horogra akasztást én nem venném a szívemre, öregfiú – mondta Freddie sima modorban. – Inkább bóknak tartanám. Azt jelzi, hogy van piaci értéked.

– Bah!

---

[3] Utalás Alfred Tennyson: *Lady Clara Vere de Vere* című versére.

– Mindegy is már, megtörtént. Egyébként szívből gratulálok. Azt hiszem, nagyon, nagyon boldogok lesztek… talán.

– Mit akarsz azzal mondani, hogy „talán”?

– Semmit, öregfiú, semmit. Csak azt, hogy „talán”.

A heves válasz, amely épp elhagyni készült Tony ajkait, kimondatlan maradt. Csalhatatlan öccse mögé pillantva Tony egy újonnan érkezőre lett figyelmes.

Vele egykorú fiatalember állt a franciaablakban. Buggyos térdnadrágot viselt, felső ajkát kicsiny és meglehetősen borzalmas bajusz csúfította el. Gesztusaiban arcátlanság és bárgyúság keveredett, azé a cockneyé, aki elhagyta szeretett honát, és ismeretlen környezetbe keveredett.

– Helló – mondta a fiatalember. Lopva elmosolyodott. – Bocsánat. Nem tudtam, hogy van itten valaki. Jó napot, milord.

Harmadik fejezet

A megdöbbent Tony kezdetben elég nehezen tudta elfordítani figyelmét a félbeszakított beszélgetéstől. De mivel jólelkű ember volt, végül sikerrel félretolta Violettel foglalkozó bizonytalan gondolatait, és azon feladatnak szentelte energiáit, hogy a behatoló otthon érezze magát.

– Nicsak, Syd – kezdte. – Első percben meg se ismertelek. Gyere csak be. Ismered Syd Price-t, Freddie.

– Örvendek, Mr. Frederick.

– Csip-csip – felelte Freddie spártai egyszerűséggel.

– Láttunk benneteket az ablakból – mondta Tony. – Hogy van a mamád?

– Nem túl jól, milord. Rohama vót idefele. Tudja, a szíve.

– Szomorúan hallom. És szed rá valamit?

– Igen, milord. Egy teli palackot.

Tony Freddie-hez fordult. Öccse viselkedése kétségbevonhatatlan jelét adta azon kristálytiszta óhajának, hogy ő nem kíván része lenni e lealacsonyító jelenetnek.

– Price mami szíve gyenge, Freddie.

– Igazán? – mondta nagyméltóságú Frederick hidegen.

– Sosem is volt erős, nem igaz? – kérdezte Tony állhatatosan Sydet.

– Valóban nem, milord. Emlékszem, amikor egyszer a papi nyaralni vitt minket Margate-be vagy hova, a maminak csak odaútra szóló jegyet vett, nem menettértit. Óvatos duhaj volt a papi.

Szívből felnevetett. Ám aztán elkapta Freddie pillantását, és a kacaj elhalt.

– Üdvözölnöm kellene Price mamit az ódon birtokon – mondta Tony. – A komornyik szobájában találom?

– Igen, milord. Meg egy picit pityókos állapotban. Freddie arca megrándult. Érzése szerint senki emberfiát nem lett volna szabad kitenni ilyen megpróbáltatásnak.

– Nagyon sajnálom – mondta Tony. – De azért biztosan örül, ha meglát.

– Annak örül, ha nem lát kettőt magából.

– Magasságos egek! Ennyire rossz a helyzet?

– Nem áltatom, milord, a mami részeg, mint a csap. Ha rájön a roham, üvegszámra kell tölteni bele a brandyt. – Syd egy percig Tony fejét fixírozta. – Megbocsát egy megjegyzést, milord?

– Csak rajta, Syd.

– A frizuráról lenne szó, milord.

Freddie felvonta a szemöldökét.

– Miről?

– A frizuráról.

– Tony nem a Friz szigetek ura, hanem Langleyé. Rossz életrajzot olvastál.

– A lordsága fején található hajra céloztam – mondta Syd mereven. – Nem tetszik nekem ez a frizura, milord. Biztosan valami helyi barbár borbély esett neki. Borzalmas bozontot hagyott maga után! Barbárok ezek a vidéki borbélyok, mi csak tudjuk.

– Csak semmi előítélet, Syd. Nahát, ezek a londoniak!

– Hát – felelte Syd. – Jól mondja bizony ám, londoniak. A fateré vót a bolt még előttem. – Hangjába némi büszkeség vegyült. – Hát. Előtte meg az ő faterjáé. Azelőtt meg az ő faterjáé.

Még mindig megvan a dédfater borotvakészlete. Csudás darabok vannak benne, akkora pengével, mint egy kenyérvágó kés.

Az ősi családfáról szóló litániát Syd egyenesen Freddie-hez intézte, s közben kihívó tekintettel méregette.

– Igazán? – mondta Freddie.

– De bizony, hogy igaz ám. Bármikor meg tóm mutatni az összeset.

– Már alig várom – közölte Freddie kimérten. Felállt és az ajtó felé indult.

– Elmész, Freddie? – kérdezte Tony.

– Igen – felelte eltökélten Freddie. – Kissé rosszul érzem magam. Ki tudja, miért, de énrám is rám tört egy roham.

Syd Price sötéten nézte a becsukódó ajtót. Keserű kézmozdulatot tett.

– A hozzá hasonló pasasok csak siettetik a Szocialista Forradalom eljövetelét.

A mindig jószívű Tony most is igyekezett begyógyítani a sebet.

– Óh, ne is törődj Freddie-vel. Egyszerűen csak ilyen a modora.

– Ez a modor okozza majd – mondta Syd baljóslatúan –, hogy vesztőhellyé válik a Piccadilly, és patakokban folyik a vér a Park Lane-en.

Tony megborzongott.

– Milyen szörnyű gondolat! Csúszós lesz az egész úttest. De ne ítélj elhamarkodottan Freddie-ről, Syd. Lehet, hogy Eton és Oxford némileg hatott rá, de a te érdekedben is dolgozik. Emlékszel a hajnövesztőre, amelyet rám sóztál, amikor legutóbb nálad jártam? Amit a nagyapád talált föl. Freddie megpróbál tőkét invesztálni bele. Úgy gondolja, hogy jó szer lehet.

– Az is!

– Szóval bármely percben nagyot kaszálhatsz. Írd ezt majd Freddie javára, mikor éppen az arisztokráciát hányod kardélre elvtársaiddal. Erről jut eszembe, mikorra várjátok a Szocialista Forradalom kezdetét?

Syd sötéten mosolygott.

– Akár holnapra.

– Ah – mondta Tony. – Ebben az esetben még van annyi időm, hogy lemenjek a faluba és beszerezzem az akkumulátort. Nem bánod, ha magadra hagylak?

– Menjen csak, milord. Aztán van valami kifogása, ha én a távollétében csak úgy lődörgők itten mindenfele?

– Dehogyis. Szereted a festményeket?

– Ezeket igen.

Beszéd közben ígéretéhez híven lődörgött a teremben, s most épp megtorpant egy portré alatt, amely díszes keretben függött a túlsó falon. A kép talpig fegyverbe öltözött, harcias kinézetű embert ábrázolt: álla dacosan valami láthatatlan ellenségnek szegezve, s jobb keze – abból a célból, hogy ama bizonyos ellenséggel az elkövetkező események során, amelyet Syd „jó kis csetepaténak” nevezett volna, megfelelő módon elbánhasson – egy nagyon hosszú és feltehetőleg éles kard markolatára fonódott. Syd irigykedéssel vegyes elismeréssel bámult fel rá.

– Ki ez a fazon? – kérdezte.

– Az egyik ősöm – felelte Tony. – Hosszúkardú Richard volt a neve. Ujjat húzott Skócia királyával, mert hazugnak nevezte, így aztán kibelezésre és felnégyelésre ítélték.

– Coki! Tényleg?

– De a lánya becsempészett egy kardot a börtönébe – ezt a példányt, amelyet a kezében látsz –, ő pedig kivágta magát és elmenekült.

– Így ment ez akkoriban.

– Nocsak! – kiáltott fel Tony.

– Igen, milord?

Tony rábámult látogatójára. Syd kényelmetlenül mocorgott. Mindig kényes volt a megjelenésére, és azon tűnődött, nincs-e véletlenül valami maszat az orrán.

– Fura – morogta Tony. – Tudod-e, hogy hasonlítotok egymásra?

– Mármint én meg ez a pasas?

– Igen. Kifejezetten feltűnő a hasonlatosság.

Syd vidáman felkuncogott.

– Ártatlan vagyok, milord. Egyik ősét sem ismerte egyik ősöm sem, a mamit kivéve, és leteszem a nagyesküt, hogy ő tisztességes asszony.

Tony nevetett.

– Ó, eszemben sincs rágalmazni senkit, Syd. Nos, magadra hagylak. Ha cigarettára vágynál, azon az asztalon találsz.

– Kösz, milord.

Tony eltűnt a franciaablakon keresztül, ám Syd, noha úgy érezte, ráférne egy pár szippantás, nem ment azonnal az asztalhoz, amelyen a cigarettásdoboz állt. A portré alatt maradt és fölnézett rá. Megpróbálta fölvenni Hosszúkardú pózát: előretolta állát és jobb kezét egy láthatatlan kardmarkolatra fonta.

– Ram! – dörmögte Syd.

Míg beszélt, az ajtó kinyílt. Slingsby lépett a szobába. A komornyik méltóságteljes alakján némi aggodalom látszott.

– Hé! – szólt.

Syd kizökkent ábrándozásából.

– Helló, Ted bácsi.

– Hol van az anyád? – kérdezte a komornyik.

– Honnan tudnám? Nincs a szobádban?

– Nincs. Ide-oda kóborol a házban, ahol semmi keresnivalója.

– Nem bánt ő senkit. Szeret körbenézni régi lakhelyén. Mér, nem itt lakott vagy két éven át, míg őlordsága kisbaba volt?

– Sem itt, sem máshol a házban. Az ő helye a személyzeti fertályon van. Semmi keresnivalója nincs már a ház többi részében, mint ahogy neked sincs ebben a szobában.

Syd Price nem rajongott kifejezetten a nagybátyjáért, és most úgy találta, elérkezett az idő, hogy helyre tegye.

– Csakugyan? – mondta. – Elárulom neked, hogy a lordsága kifejezett engedélyével tartózkodom ebben a helyiségben. És hozzáteszem, most, hogy itt vagyok, még egy cigire is rágyújtok.

– Nehogy merészelj!

– Maga őlordsága kínált cigivel, személyesen – jelentette ki Syd győzedelmesen. – Na, erre varrjál gombot!

A komornyik levegő után kapkodott.

– Arcátlan kölyök! – jelentette ki végül.

Syd láthatatlan kardmarkolatára tette kezét.

– Hátrább az agarakkal, ripők, vagy beledet ontom!

Szavamra, úgy éljek!

– Megőrültél?

– Csak egy ártatlan kis tréfa, Ted bácsi. Őlordsága említette, hogy kiköpött mása vagyok annak a kardos hapsinak ott fenn.

– Ó, csakugyan ezt mondta?

– Csakugyan bizony! És így igaz! Tényleg szembeszökő a hasonlatosság.

Sóvárogva nézte a portrét.

– Coki! – kiáltott fel. – Bárcsak én is ilyen harcos családfáról származnék. Kiválóbb lord lettem volna ezeknél, én mondom neked.

– Nocsak, nocsak, ifjú Syd – mondta Slingsby élesen. Az Ő terjedelmes alkatával rendelkező ember esetében teljes lehetetlenség azt mondani, hogy remegett mérgében, de bizonyos felháborodott borzongás futott végig a testén. – Be ne hurcold a szocialista mételyt a házamba!

– A *te* házadba? – Syd csúfosan felröhögött. – Le a kalappal őkegyelmessége Lord Ted of Slingsby előtt! Íme, a herceg!

Slingsby ellenségesen méregette unokaöccsét. Legalább századszor gondolta már, bárcsak ő nevelte volna föl. Gyakran felháborította, hogy mivé lettek a mai fiatalemberek, és úgy tűnt, a modern ifjúságot jellemző kellemetlen tulajdonságok mindegyike Sydney Lancelot Price személyében egyesült. A komornyik mély lélegzetet vett.

– Nagy kedvem volna a térdemre fektetni téged és elfenekelni.

Syd nem véletlenül volt a Fulhami Vitakör oszlopos tagja.

– Ez a te bajod, s mindig is az vót – vágta oda könnyedén. – Képtelen vagy felemelkedni a modern nevelési elvekhez.

A most következő fájdalmas családi veszekedés során a komornyik egy éles eszű debattőrrel állt szemben, s hiába harcolt oroszlán módjára, egyre inkább sarokba szorult. A teljes vereségtől csak egy új személy színre lépése mentette meg.

Az érkező erősen középkorú és meglehetősen zilált külsejű asszonyság volt. Bár Mrs. Price legjobb vasárnapi fekete

szaténruháját viselte, és haját a Syd raktárából származó gyanús brillantinnal kente be, mégis enyhén ápolatlannak tűnt. Arca kivörösödött, s gyanúsan csillogó szeme meglehetősen nehezen tudott fókuszálni az eléje kerülő tárgyakra.

Hanem egy-két pislantás után máris sikerült neki azonosítani a civódó feleket. S ha már sikerült, szigorúan rájuk is szólt:

– Nana, nana, nana – hangoztatta. – Oszt már mér veszekedtek?

Slingsby megfordult. Egyáltalán nem bánta, hogy új ellenfélre talált. Egy temperamentumos komornyik nem igazán örül, ha a vitában alulmarad egy fejletlen siheder ellenében, és szomorúan be kellett ismernie, az ifjú Syd bizony lefőzte. Az ifjú Syd képes volt úgy kicsavarni az ember legtalálóbb mondatait is, hogy bumerángként ütöttek vissza rá. Ez az eredménye annak, vélekedett a komornyik, ha valaki fél életét bolsevik barátaival való vitatkozással tölti. Vádló tekintettel fogadta nővérét,

– Hah! – mondta. – Szóval itt vagy, te bosszantó vénasszony!

Price mami megtámaszkodott egy szerencsére kézre eső széken, és a harcedzett veterán könnyedségével azonnal csatába indult.

– Kit nevezel te bo-bo-... hukk-nak?

– Helló, mami – köszöntötte Syd. – Egy picit még pityókosan, ugyebár?

Price mami felhúzta az orrát.

– Semmi esetre sem – közölte méltósággal. – És ha egy-két cseppecskét le is kelletett gurítanom idefele gyüvet, oszt kinek a hibája? Inkább sajnálnál, ahelyett, hogy kritizálsz, ha már ilyen bajban van a szívem.

– A szíved a helyén van, nem bajban.

– Persze, persze, csak nagyon ugrál. Ti ketten meg min vesztetek össze?

– Ted bácsinak csípte a csőrét, hogy azt mondtam, kiváló lord lettem volna.

– Hát! Ő oszt csak tuggya!

– És az sem tetszett, hogy itt flangál a szalonban – mondta Slingsby hűvösen. – Nem is szándékozom hagyni.

Price mami fontoskodó tekintetet vetett rá.

– Pedig tán Sydnek több joga van itten, ebben a szalonban, mint sok más embernek.

– *Ezzel* meg mit akarsz mondani?

– Nem számít – felelte Price mami sötéten. – Én tudom, amit tudok.

– És én is tudom, amit tudok: például azt, hogy nincs itt semmi keresnivalód. Eredj vissza a szobámba.

Price mami eleresztette a szék támláját azzal a céllal, hogy dölyfösen összefonja karjait. Ez azonban csaknem katasztrófához vezetett, ezért sebesen újra megragadta a széket. Hangjában azonban mégis valami a dölyfösen összefont karokra emlékeztetett.

– Ne add itten nekem a bankot, Theodore Slingsby – mennydörögte –, mert aztat nem tűröm el. Ha egy-két dolgot el akarok mondani… hát tudnék mondani egy-két dolgot.

– Akkor mondd el a szobámban. Mégis, mit gondolsz, mi ez a szalon? Váróterem Clapham Junctionben?

Syd viselkedése azon szurkolóét idézte, akinek sikerült ring melletti jegyet szereznie az évszázad mérkőzésére.

– Gyerünk, mami – sürgette anyját bátorítóan. – Most te jössz. Mondj neki valamit a fizimiskájáról.

Mrs. Price viselkedésében azonban gyors változás állt be. Arcán könnyek gördültek végig.

– Én nem süllyedek idáig. Engemet senki sem szeret. Ez töri össze az én szívemet.

– Ne búsulj, mami!

– A bátyám sérteget. A saját fiam meg rám se néz.

– Dehogynem nézek rád, mami, és mi több, még csak pénzt se kérek érte.

– Jaj, Istenem, jaj, jaj!

– Kuss legyen, mami!

Slingsby fenyegető pillantást vetett unokaöccsére.

– A te hibád – közölte komoran. – Hagytad, hogy ilyen állapotba kerüljön.

– Muszáj vót itatni. Rájött a rohama.

– Mit szól majd őlordsága, ha így látja?

Ez a szó új gondolatsort indított Price mami agyában.

– Egy csepp portóit akarok inni a lorccsága egésségire.

– Teát iszol – szólt a komornyik keserűen. – És az én szobámban iszod meg, te dőre vénasszony. Gyertek, mindketten!

– Hun van Polly? – kérdezte Mrs. Price könnyek közt.

– Kiment a parkba nyulakat lesni – felelte Syd. – Sose látott még egyet sem. Mármint élő nyulat nem, amelyben még minden belső szerv a helyén van. Teára visszajön. Benne is dolgozik a hazatérő ösztön.

– Kedves lány ez a Polly. Persze ámerikai – jelentette ki Price mami, annak az embernek a modorában, aki nem fél az élet sötét oldalát is meglátni, nem csak a naposat.

– Mindig is mondtam – folytatta –, hogy nem vagyunk egyformák, és Polly javára írom, hogy még soha nem láttam lődözgetni meg gyilkolászni. Pedig az ámerikaiak mást se

csinálnak! Mindig is csendes, kedves, tiszteletreméltó lánynak találtam, és tudtommal még sosem lőtt le senkit.

– Mamit ki sem tudod rángatni a moziból – magyarázta Syd. – Azt hiszi, minden amerikai egy chicagói gengszter.

– Előkapják pisztolyukat a farzsebükbül, oszt már le is lődözik az embert – siránkozott Mrs. Price. – Én egyáltalán nem értek egyet ezzel. Ha rajtam múna, törvényt hoznék ellene. De rám senki se hallgat. Nem mintha Polly ilyen lenne. Bár ő is ámerikai, eztet nem is tagadhassa. Csendes, kedves, tiszteletreméltó lány, és nagyon ért a frizőrökhöz meg a manikűrhöz is. Asszem, jó lenne, ha elvennéd, Syd. Derék feleség válna belűle. Egy rossz szót nem mondhatok. Sose lőtt le senkit.

– Nem vagyok az a házasuló típus, mami – jelentette ki szigorúan Syd. – Túlságosan lefoglal az üzlet. Nincs időm lányokra. Az ollóm a babám.

– Én csak egy kis szeretetet akarok – mondta Mrs. Price, ejtve a témát.

– Én is. Meg vajas pirítóst. Ugrás, mami. Egy csésze tea után egész más embernek érzed magad.

– Hol van a lorccsága? A karjaimba akarom zárni.

– Később is a karjaidba zárhatod még – nyugtatta meg Slingsby kimerülten. – Gyertek már! Ha egy komornyik valaha is meg volt áldva ilyen bosszantó, kétségbeejtő pereputtyal…

Az ajtó bezárult. Béke szállt le a szalonra.

Negyedik fejezet

A Béke gyengéd szárnyait nem csupán a szalon fölé terjesztette ki. A délután most érkezett abba a szakaszába, amikor mintegy véletlenül éppen szép az idő Angliában, és valami különös, bűbájos hangulat telepszik minden teremtett lényre. A világ láthatólag elszunnyadt. A pázsitra árnyékok vetültek. A bokrokban álmosan csiripeltek a madarak. Harmatos hűvösség reszketett a levegőben, mely alkonyt és pihenést ígért.

A tunya csendbe hirtelen apokaliptikus zaj hasított. Maga a zaj ebben a motorizált világban éppenséggel nem volt különleges, hiszen dudálásból, fékcsikorgásból és ijedt kiáltásból állt, de most szinte robbanásszerűen hatott. Mint egy szenzációs hír az újság címoldalán.

A zajt csend követte. Baljós csend. Aztán léptek csikordultak a zúzottkő felhajtón és a franciaablakon át becsoszogott a még mindig ingujjas Lord Droitwich. Óvatosan mozgott, mert karjában egy lányt tartott. Körbenézett, megpillantotta a pamlagot, odavitte a lányt és a párnáknak támasztotta. Ezzel végezvén hátralépett, és homlokát törölgetve aggodalmas tekintettel méregette a fiatal nőt.

– Ó, magasságos ég! – sóhajtotta Lord Droitwitch.

A lány feje hátrahanyatlott, szeme csukva. A férfit egy sebesült madárra emlékeztette. Apró, törékeny, ingerlő alakú teremtés volt, és a szája őlordságát egy olyan szájra emlékeztette, amely – ha e világon még kinyílik egyszer – azonnal mosolyra húzódik.

– Ó, istenem – nyögte Lord Droitwich. – Szentséges nénikém!

Kétségbeesésében megfogta a lány ernyedten lógó kezét és erőteljesen ütögetni kezdte. Mintha egy pillangót pofozgatott volna, de azért nem tágított. S e pillanatban a kis hölgy szeme kinyílt.

Páratlanul bájos szempár volt – nagy, lágy pillantású, s színe a nagyon ódon sherryre emlékeztetett, de Tonynak jelen pillanatban esze ágában sem volt, hogy szembírálattal foglalkozzék. Ha ama bizonyos szempár egy tőkehaléhoz hasonlít, épp ennyire megörült volna. Csak egyetlen dolog számított: hogy tulajdonosa kinyitotta.

– Helló! – szólalt meg a lány.

A hangja is nagyon kellemes volt – mély, dallamos és egy csipetnyi idegen akcentus érződött benne, ami csak még szeretetreméltóbbá tette. Ám Tony e pillanatban nemcsak vak volt, de süket is: sem a szem, sem a hang szépsége nem hatott rá. Csak tovább törölgette csendben a homlokát.

A lány körbenézett.

– Ó – mondta, mint aki rájön, mi is történt vele.

Tony megkönnyebbülten és egyben elismerően nézett rá.

– Tudja – kezdte –, hogy maga a legcsodálatosabb nő, akivel valaha találkoztam?

A lány elmosolyodott. Tony látta, hogy a száj tekintetében igaza volt. Ezek az ajkak a legkisebb provokációra is azonnal a vidám mosolyra húzódnak.

– Tényleg? Miért?

– Először is – vette számba Tony –, mert mosolyogva tér magához azok után, hogy egy böhömnagy autó elgázolta. Másodszor pedig, mert nem azt kérdezi: Hol vagyok?

– De hát tudom, hogy hol vagyok.

Tony mély lélegzetet vett.

– Én pedig azt tudom, hogy nekem hol kellene lennem – mondta. – A vádlottak padján. Aztán a bíró felteszi fekete sapkáját és így szól: „Vádlott, álljon fel!” ...vágjon közbe, ha ezt már hallotta korábban...

– Nem a maga hibája volt. Kiszökkentem a bokorból, és épp a kerekei alá vetettem magam.

– Kiszökkent, azt mondja?

– Sokkal óvatosabbnak kellett volna lennem.

– Akárcsak nekem. Mondja, a nyár nagyobb részét általában bokrokban tölti?

– Egy mókus lapult odabent és meg akartam nézni közelebbről. Maga nem szereti a mókusokat?

– Nem emlékszem, hogy bemutattak volna egynek is.

– Gyakran láttam mókust a Central Parkban, de sose elég közelről.

– A Central Parkban? Mármint New Yorkban?

– Igen.

– Maga New York-i?

– Egész életemben ott éltem, míg csak át nem jöttem ide.

– S mi szél hozta erre?

– Mindig is szerettem volna világot látni, s gondoltam, a legegyszerűbb Angliában kezdeni, már csak a nyelv miatt is.

– Értem.

– Így hát, amikor összegyűjtöttem a jegyre valót, átjöttem.

– Nagyon derék.

– Egész jól bevált. Kiváló állást kaptam Mr. Price-nál.

Tony agyában világosság gyűlt.

– Ó, maga Syd boltjában dolgozik?

– Igen. Manikűröslány vagyok. Ismeri Mr. Price-t?

– Évek óta.

– Hát persze. Nyilván ismeri, ha itt dolgozik. Gondolom, elég gyakran lejár ide.

– Meglehetősen. Az anyja volt Lord Droitwich dajkája.

– Tudom. Furcsa belegondolni, hogy Mr. Price és Lord Droitwich együtt gyerekeskedtek. Biztos volt idő, amikor meg sem lehetett kettejüket különböztetni. Most pedig Mr. Price a borbélyüzletben dolgozik, Lord Droitwich pedig ebben a csodálatos házban él… – Elhallgatott. – Mondja, nem lesz abból baja, hogy behozott ide?

– Dehogy lesz.

– Hát, maga tudja. Gondolnom kellett volna…

– Erről jut eszembe – mondta Tony –, és már korábban is meg kellett volna kérdeznem. Megsérült?

Az ifjú manikűrös egy ideig latolgatta a kérdést.

– Kissé furcsán érzem magam.

Tony föl-le mozgatta a lány karját.

– Ez fáj?

– Neem – ismerte be vonakodva a lány. – De a térdem igen.

– Megnézhetem? Tudja, manapság a térd már nem titok.

– Szerintem sem. Csak vigyázzon.

A lány lehúzta a harisnyáját. Tony behatóan megvizsgálta a már nem titkos testrészt.

– Csak egy karcolás. Hozok meleg vizet.

A teázóasztalkához ment. Csöpögő zsebkendővel tért vissza, és gyengéden használatba vette.

– Sikítson, ha fáj.

– Nincs semmi baj. – A lány körbenézett. – Milyen tündéri egy hely – mondta. – Pompás lehet Lord Droitwichnak dolgozni. Azt hallottam, hogy kiváló ember.

– Ki mondta?

– Mrs. Price. Mindig rajongva beszél róla. Azt mondja, a legbájosabb kisbaba volt, akit valaha ismert. Van egy képe róla: egy kagylóban fekszik csupaszon.

– Undorító!

– Egyáltalán nem az – mondta a lány melegen. – Aranyos baba volt. Kedves arcú. Még nem nős, ugye?

– Úgy tudom, hamarosan megnősül.

– Ah! Gondoltam, hogy egy ifjú hölgy előbb vagy utóbb horogra akasztja.

Tony összerezzent.

– Mi a baj? – kérdezte a lány.

– Ó, semmi, semmi, – Tony zsebre gyűrte a nedves kendőt és felállt. A lány visszahúzta a harisnyáját. Óvatosan ide-oda mozgatta a térdét.

– Sokkal jobb – jelentette ki.

Tony homlokán enyhe ránc jelent meg. Érzése szerint egy frissen jegyet váltott vőlegény több bátorítást érdemel, mint amit ma kegyeskedtek adni neki. Először Freddie mondta, hogy horogra akadt, s most ez a lány is ezzel a vészjósló kifejezéssel él…

– Horogra akasztja, azt mondta, ugye – állapította meg némi szünet után.

– A lordi címért.

Tony kesernyésen elmosolyodott. A dolgok kétségtelenül nem alakultak túl kedvezően számára.

– Nem számítja azt a valószínű eshetőségek közé, hogy egy lány csak úgy, önmagáért szeresse Lord Droitwichot?

Az ifjú teremtés határozottan megrázta a fejét. Barna haja csak úgy táncolt a szeme körül.

– Felső tízezerbeli lány semmiképp. Túl sokat láttam közülük. Miközben manikűröztem őket, tudja. Persze ez még otthon volt, New Yorkban, de nem hinném, hogy az itteniek különbek lennének.

– És ennyire megbíztak magában? Ezek a felső tízezerbeli lányok?

– Nem úgy, ahogy maga gondolja. Hanem úgy beszélgettek egymással, mintha én ott se lennék. Nehéz elhinni? Csak kérdezzen engem. Férjvadászok, így hívom őket.

Tony kényelmetlen érzése egyre erősödött.

– És hogy… vadászik egy ilyen lány férjre?

– Ó, hát hízeleg… meg szemérmeskedik… Sokféle trükk van… Azt színleli, hogy az illető szimpatikus neki… kijátszik egy másik férfit vele szemben…

– Bertie Smathurst!

– Tessék?

– Semmi – legyintett Tony. – Csak egy felkiáltás. A szív egyszerű jajszava. Folytassa.

– Azt hiszem, egy ilyen helyen biztosan rávenné a lordot, hogy sétáljon vele a holdfényben…

Tony megdörzsölte az arcát.

– Freddie-nek igaza volt – mondta búsan.

– Ki az a Freddie?

– Az öcsém.

– Ő is itt dolgozik?

Tony felnevetett.

– Freddie és a munka? Maga nem ismeri ezt a srácot. Életében egy szalmaszálat nem tett még keresztbe.

A lány szeme kitágult.

– Figyeljen – mondta. – Ki maga? Egyáltalán nem úgy beszél, mint egy közönséges sofőr.

– Jó estét, lorccságod – hangzott fel Price mami hangja mögöttük. Illedelmesen csuklott egyet. – Már mindenhun kerestem.

A lány talpra ugrott. Szemrehányóan nézett a férfira, akit óvatlanul a bizalmába fogadott.

– Lordságod? – kiáltott fel.

– Bocsánat – mondta Tony. – Helló, Dadus.

– Ez nem volt szép magától!

– Tudom. Sajnálom.

– Az orromnál fogva vezetett!

Price mami megrovóan szólt közbe.

– Ne légy pimasz a lorccságával. Polly. Még hogy az orrodnál fogva vezetett…

– Dadus – mondta Tony. – Pironkodva be kell vallanom, hogy tényleg azt tettem. Biztosan nagyon rossz nevelést kaptam tőled.

– Milord – szólt gőgösen Mrs. Price. – Tőlem csak szeretetet és törődést kapott. A legtöbbet, amit egy baba csak kívánhat!

– De a mogyorófa pálcát túl keveset használtad. S mi lett az eredmény? Képes voltam füllenteni egy ifjú hölgynek. Mit füllenteni, hazudni! Hazudni! Te jó ég!

Eltakarta arcát a kezével. Polly nevetett. Mrs. Price még zordabb lett.

– Kiborítottad a lorccságát.

– Tévedés – mondta Tony. – Nem ő engem, hanem én őt. És nem ki, hanem fel. Így találkoztunk.

– Ez a dolog nekem itten egyre zavarosabb – vallotta be Mrs. Price. – És ha megkérdi, hogy teccik-e, őszintén megmondom, ahogy van: egyáltalán nem teccik.

Épp nekikezdett, hogy kifejtse ezt a témát, ám ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és Slingsby rontott be rajta.

– Ó, hát itt vagy újra! Nem megmondtam neked… – Tonyt észrevéve viselkedéséből azonnal eltűnt a lobogó tűz, s visszatért komornyiki mivoltához. – Elnézését kérem, milord. Nem figyeltem fel rá, hogy lordságod is itt tartózkodik.

– Semmi baj, Slingsby.

– Szükségét érzem a legnyomatékosabban kifejezni, milord, miszerint nem tekinthető az én hibámnak, ha ez az asszony mérgezett egérként rohangál fel-alá a házban és kétpercenként felbukkan a szalonban.

– Semmi baj, Slingsby. Épp meghitt kis csevegést folytattunk.

– Igenis, lordságod.

Tony Pollyhoz fordult.

– Mellesleg – mondta –, találkoztunk már? A nevem Droitwich – Lord Droitwich.

Polly ráragyogtatta már ismert mosolyát.

– Az enyém Brown – Polly Brown.

– Örvendek a találkozásnak, Miss Brown.

– Részemről a szerencse, Lord Droitwich.

Kezet fogtak. És még el sem engedték, amikor Lady Lydia, nyomában Sir Herberttel belépett a szalonba.

Lady Lydia megtorpant az ajtóban. Mrs. Price nem tartozott a kedvencei közé, és a helyiség most láthatólag dugig tele volt vele. Ugyanis annak bevezetéseképpen, hogy megfeddje Miss Polly

Brownt azért, amit ő indokolatlan léhaságnak és bizalmaskodásnak tartott, Price mami félelmetesen felfújta magát, és Lady Lydia úgy találta, sokkal több légköbmétert foglal el a szalon térfogatából, mint amennyi az ő pozíciójában levő személynek kijár.

– Ah, Price – mondta hűvösen. – Hogy van?

Mrs. Price biccentett.

– Jóvvagyok, köszönöm, milady, csak a szívem szakad itten meg mindétig.

– Kellemetlen – mondta Lady Lydia még hűvösebben. – Kezeltetnie kellene.

– Ez a hölgy Miss Brown, Lydia néni – szólt Tony. – Elütöttem a kocsimmal. Tizenhét yard, két láb és tizenegy hüvelyk távolságra repült. Új Európa-rekord.

A messzi országból érkezett látogatókhoz Lady Lydia kedves is tudott lenni.

– Remélem, nem sérült meg, drágám – mondta barátságosan. – Az unokaöcsém közveszélyessé válik, amint a volán mögé ül. Maga a manikűröslány az ifjú Price üzletéből, ugye? Ha legközelebb Londonba megyek, feltétlenül meg fogom keresni, hogy foglalkozzék a kezemmel.

– És ha – folytatta a megkezdett gondolatot Mrs. Price, s hirtelen ötlettől vezérelve Sir Herberthez intézte szavait, miközben úgy fixírozta áldozatát, mint Coleridge Vén tengerésze –, és ha kíváncsi rá, mér is szakad meg a szívem…

– Kíváncsi az ördög! – hőkölt hátra Sir Herbert.

Lady Lydia azonnal szorongatott helyzetben levő hitvese megmentésére sietett.

– Slingsby – fordult a komornyikhoz –, vigye Price-t a házvezetőnő szobájába, adjon neki portóit és még bármit, amit akar.

– Semmi mást nem akarok, csak egy kis szeretetet és törődést – jelentette ki a díszvendég, és piszkos zsebkendőjével a szemét törölgette. – Beszélhetnék lorccságoddal egy kicsinykét?

– Hamarosan felkereslek, Dadus – mondta Tony. Teljesen nyilvánvaló volt számára, hogy Lady Lydia tűrőképességének határára ért, már ami Mrs. Price társaságának elviselését illeti. – Még vissza kell vinnem a kocsimat a garázsba.

– Értem én – szólt a szenvedő lélek, mélyebbre süppedve bánatába. – Többet jelent magának a kocsija, mint én – pedig én annyi mindent megtettem magáért.

Lady Lydia és Sir Herbert összenéztek.

– Slingsby – szólalt meg Lady Lydia határozottan.

A komornyik túlságosan is tudatában volt rangbeli helyzetének, hogysem a szimpátia és megértés pillantását küldje a beszélő felé, ám úgy húzta ki magát, mint aki pontosan érti, mire gondolt úrnője.

– Igenis, mylady – mondta, és a nővéréhez fordult. – Gyerünk innét, ha nem haragszol! És ne légy ostoba!

Ahogy egy pillanattal azelőtt Lady Lydia elkapta a komornyik pillantását, úgy kapta el most Slingsby Pollyét. Nem ismerte még Pollyt nagyon régen, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy biztos legyen benne: olyan lány, akire az ehhez hasonló pillanatokban számítani lehet.

Bizodalmában nem is csalatkozott. A szótlan kérést észlelve Polly Brown odalépett Mrs. Price-hoz, és megpróbálta kivezetni a szobából.

– Jöjjön csak, Mrs. Price – mondta vidáman. – Nagyon jót fog tenni magának, ha visszavonul és pihen egyet.

Mrs. Price fontolóra vette a dolgot, de láthatóan kétkedett.

– Na, jól van, na. De én, ha akarom, akkor…

– Price! – szólt rá Sir Herbert élesen.

A sértett asszony olyan pillantást vetett rá, mintha most látná először.

– Nahát, nagyon örülök a találkozásnak, Sir Rerbert! Épp áztat akarom mondani…

– Nem érdekes, mit akar mondani – szakította félbe Lady Lydia. – Lord Droitwich majd újra felkeresi magát, mielőtt elindulna.

– Természetesen – felelte Tony.

Price mami megrázta a fejét. Arcán, mint Mona Lisa mosolyában, ott tükröződött a világ összes bánata.

– Nem szeret már engemet – egy cseppet sem szeret.

– Ostobaság! – Sir Herbert volt az, aki megszólalt. – Persze hogy szereti. Na, gyerünk már, jóasszony… Mondja, ugye rendben megkapta a nyugdíját?

– Ó, igen megkaptam. Bár gyakran aztat kérdem magamtúl, hogy megéri-e. Eladni egy tál lencséért az elsőszülöttséget…

Egy utolsó, bánatos szipákolást követően hagyta, hogy Polly kivezesse a szobából. A menetet Slingsby zárta, akinek egyfajta kettősség tükröződött a mozdulatain: úgy vonult, mintha az iménti jelenethez semmi köze nem volna, ugyanakkor mégis elnézést kér, hogy ilyen nővérrel sújtotta a sors.

Tony utánuk bámult.

– Mi a csodáról beszélt a Dadus?

– Semmiről, semmiről. – Sir Herbert ingerülten rázta a fejét, mint aki épp egy legyet hessent el. – Be van rúgva. Jobb lenne, ha

fölvinnéd a fogadószobádba, Lydia, s ott tartanád, míg haza nem megy.

– Igen, azt hiszem, igazad van.

Tony csodálkozva pillantott egyikről a másikra.

– Te jó ég – mondta. – Miért vagytok így feldúlva?

– Szószátyár vén bolond – szögezte le Sir Herbert kurtán. – Jelen állapotában csak az ég tudja, mit ki nem kotyog a személyzetnek.

– Mit kotyoghat ki?

– Ó, nem is tudom. – Sir Herbert feszélyezetten csoszogott. – Képes rá, hogy mindenféle történeteket találjon ki az apádról.

– Miért pont az apámról?

– Vagy rólam. Vagy bárkiről. Az ég szerelmére, ne faggatózz már!

Tony egyáltalán nem értette az egészet.

– Mi a csodáért vagy ennyire ideges?

– Ideges? Badarság. Nem vagyok ideges.

Tony hirtelen felkurjantott.

– Uramatyám! Megvan, Herbert bácsi! Price mami homályos múltad sötét foltja.

– Tony, ne hülyéskedj! – szólt rá Lady Lydia.

– Siess már, Lydia – sürgette a férje. – Ne vesztegesd itt az időt. Kapd el és tartsd a szobádban, míg ki nem alussza magát. Lehet, hogy már most is fecseg valahol.

Ahogy becsukódott az ajtó Lady Lydia után, Tony derűsen a nagybátyjához fordult. Elhatározta, hogy akármilyen mély is a múltnak a kútja, ő bizony fenékig kimeri.

– No, Herbert bácsi, nézz a szemembe! Tényleg nem volt jelen az életedben ez a jóasszony huszonöt évvel ezelőtt?

Sir Herbert felhorkant.

– Persze hogy nem. Huszonöt évvel ezelőtt égetnivaló fickó voltam és a zenés komédiák területén tevékenykedtem.

– Hm! – mondta Tony. – Higgyek neked vagy sem? Viselkedésed gyanús és köntörfalazó. Mindig is érdekelt, vajon miért ragaszkodsz hozzá, hogy Price mami nyugdíjat kapjon.

– Te jó isten, fiú! Hát egy hűséges szolga nyugdíjat sem érdemel?

– Nem irigylem én tőle. Nagyon kedvelem a mamit – különösen, ha biztos távolban tudom. Sydet, egyetlen magzatját már nem kedvelem annyira. Attól tartok, a fickó csúnya dolgokat mond az arisztokráciáról a Hyde Parkban. Mindig vádló tekintettel méreget, mintha azt gondolná, hogy én és a hozzám hasonlók dugunk botot a Haladás kerekének küllői közé. Nem lenne ennyire kemény, ha tudná, micsoda fáradság főrangnak lenni. Bárcsak egyszer ő is kipróbálná.

– Te jó Isten! – Sir Herbert kiáltása szinte vakkantásnak hangzott. – Ne is mondj ilyet!

– Pedig komolyan gondolom. Torkig vagyok az ilyen alakokkal, akik szerint egy főrang fittyet hány a világ dolgaira. Az hiszik, hogy egy ilyen birtok önmagát igazgatja. Ha Syd Price egyszer csak az én helyemben találná magát…

– Kérlek, kérlek…

– Mi a baj? Miért reszketsz?

– Én nem reszketek.

– Dehogynem reszketsz. Mint a bokor, ha madárka szállott rá. Herbert bácsi, azt szeretném tudni…

– Itten vagy hát!

Price mami feje furakodott be az ajtó sarkánál. Sir Herbert úgy meredt rá, mintha Price-fő helyett Medusa-főt látna.

– Szent ég! – hörögte. – Mi történt Lydiával?

Ötödik fejezet

Price mami félénken besiklott a szalonba. Kezében félig már kiürített portóis poharat tartott. Minden bizonynyal ennek volt köszönhető az a tény, hogy viselkedése alapvető változáson ment át. Kritikus legyen a talpán, aki meg tudja ítélni, vajon ez javára szolgált vagy sem. Kedélye a borongás sötét mélységéből derűs, sőt áradozó vidámságba szárnyalt. Láthatólag az egész emberiséget testvérének tekintette.

– Begyühetek? Szóval itten vagy! – Barátságosan kuncogott. – Na, drágám – folytatta, sugárzó arcát Lord Droitwich felé fordítva –, végre beszélgethetünk egy kicsinykét.

Tony hátralépett. Bár az asszony lábmunkája kissé bizonytalan volt, nyilvánvalóan egy csókra alkalmas pozícióba igyekezett manőverezni magát.

– Kérlek, Dadus – könyörgött. – Ne most. Vőlegény vagyok.

Price mami kuncogott.

– Tudom, tudom, drágám. Mindenki erről beszél. Remélem, nagyon bódog leszel. Háromszoros hukk-rá! – Egy pillanatra megállt és szemrehányóan Sir Herbertre nézett. – Ó, Sir Rerbert! Nagyon csodálkozom.

– Mi az ördögöt tettem? – rökönyödött meg a zaklatott férfiú.

– De hiszen maga… Hukk! Maga aztat tette.

– Jobb lenne, ha lefeküdne, Mrs. Price – javasolta Sir Herbert.

Valami furcsa oknál fogva e szavak a betolakodót női hiúságában érintették. Dölyfösen kihúzta magát, napsugaras kedélye egy pillanatra elfelhősödött.

– Köszönöm, jóvvagyok – jelentette ki méltósággal. – Menjen innét! Épp eleget engedelmeskedtem már a parancsinak, Sir Rerbert Bassinger!

– Ide figyeljen, Mrs. Price. Semmilyen ostobaságot nem tűrök el! – Sir Herbert az ajtó felé fordult, amelyen épp besietett Lady Lydia. – Hogy az ördögbe hagyhattad, hogy idejöjjön, Lydia?

– Meg se találtam. – Felesége magyarázata egyszerű volt. – Mire Slingsby szobájához értem, már eltűnt. Valószínűleg egész délután a házban keringett mindenfelé.

Polly Brown bukkant fel az ajtóban.

– Ó, hát megtalálta Mrs. Price-t? – kérdezte.

Tony zavarodottan nézett körbe.

– Mi ez? Bújócskát játszunk? – méltatlankodott.

Price mami szeretetreméltó modora, amely a Sir Herberttel való összetűzés során némileg érdessé vált, mostanra teljesen visszatért. Poharából felhörpintette a portóit, és széles mosolyával besugározta az egész társaságot.

– Uraim és hőgyeim! – kezdte, és rátámaszkodott egy épp kéznél levő asztalkára. – Néhány szót szónék önökhöz. Most, hogy mind együtt vagyunk, üríccsük poharunkat e drága fiúra és menyasszonykájára. Ha gondjuk támad is, az kicsiny legyen! Hukk! – Kihúzta magát. – Ó, Lady Lidgier, maga is! – mondta szemrehányóan.

Lady Lydia csak egy kurta megjegyzésre méltatta.

– Visszataszító némber!

A derült kedély újra cserbenhagyta Mrs. Price-t. Visszatért pityergős hangulata, amelyet talán Első Fázisként írhatunk le.

– Visszataszító? Én? – Reszkető ujját Tony felé nyújtotta. – Te meg itten hagyod, hogy így beszéjjenek velem? Torkig vagyok

mán, de tényleg. Úgy döntöttem, hogy elmondom az egészet, ne nyomja tovább a lelkiismeretemet.

Sir Herbert elkínzott pillantást vetett Lady Lydiára.

– No, ide figyeljen – szólt Mrs. Price-hoz szigorúan, mintha az előbbi pillantás felfrissítette és új erővel töltötte volna el. – Egy hangot se többet erről az ostobaságról. Jöjjön a könyvtárba és feküdjék le.

Price mami hátrálni kezdett a fertőző érintés elől.

– Hozzám ne merjen nyúni! – visította éles hangon. – Maga az oka, hogy éveken át elfojtottam a Lelkiismeret hangját, és még pízt is elfogattam érte! Haggyon békibe!

Polly előrelépett.

– Majd én segítek – mondta csendesen. – Jöjjön velem, Mrs. Price. Nagyon kényelmes heverő van a könyvtárban. Megfésülöm a haját, hogy csinos legyen a vacsoránál.

– Te jó lány vagy, Polly – sóhajtotta a sebzett lelkű gyámolított, és hagyta, hogy a másik elvezesse. – Te soha senkit nem bántanál, mondtam is Sydnek. – Ez a név, úgy látszik, ismét felszította a régi tüzet, mert Sir Herberthez fordult: – Szegény Syd! Ha arra gondolok, milyen rosszat tettem a szegény fiúval, pedig annyira jó hozzám… Igen, Sir Rerbert Bassinger, ha maga nem… Hukk!

– Ebből elég, Mrs. Price!

– Igazán? – Price mami kétkedőnek tűnt. – Hukk! Na, ugye, mondtam, hogy téved. Mindegy, úgyis rám tört ez a csuklás. Magától kaptam el, bisztosan.

Ezzel az epés végszóval eltűnt a színről, majdnem elsodorva Freddie-t az ajtóban. Freddie, aki azért jött a szalonba, mert megítélése szerint most érkezett el az az idő, amikor a koktélok feltűnése várható ezen a helyen, rosszallóan bámult utána.

– Hacsak meg nem csalt gyakorlott szemem – szólalt meg –, ez a nő tökrészeg.

– Persze hogy tökrészeg – dörmögte Sir Herbert ingerülten.

– Miért nem adjátok át e némbert a bolond fiának azzal az utasítással, hogy vigye haza?

Lady Lydia ajkait éles sikoly hagyta el.

– A közelébe se mehet a fiának!

– Hé, mi ez az egész? – hökkent meg Freddie.

Tony előrelépett. Arca komor volt.

– Én is ezt akarom tudni – mondta. – Itt valami titok lappang.

– Dehogy lappang! – kiáltotta Sir Herbert haragosan.

– Dehogynem lappang. Azt hiszed, ostoba vagyok? Mit beszélt itt a Dadus lelkiismeretről meg pénzről?

– Herbert – Lady Lydia egy székre rogyott. Látszott rajta, hogy föladja a harcot. – Herbert, meg kell tudnia.

– Lydia!

– Meg kell tudnia. És Freddie-nek is. Nem bírom tovább.

– Igen, szükségünk van némi magyarázó lábjegyzetre – jelentette ki Freddie. – Kezdem úgy érezni magam, mint egy Edgar Wallace-regény főhőse. Csak azt nem tudom, vajon melyikőtök a Fojtogató Rettenet és ki a Zöldszemű Borzalom.

– A bolond vénasszonnyal nincs különösebb baj, ha józan – mondta Sir Herbert –, de ebben az állapotában nagyon félek tőle.

– Fogalmam sincs, miért kellene bárkinek is félnie egy dadustól, ha egyszer már felnőtt – értetlenkedett Freddie.

– Mondd el, Herbert – sóhajtotta Lady Lydia.

– Nagyon helyes – biccentett Tony. – Csupa fül vagyok, Herbert bácsi.

– Jól van, jól van – dörmögte Sir Herbert.

Hatodik fejezet

Sir Herbert az ajtóhoz lépett, kinyitotta és kinézett. Aztán a franciaablakhoz ment és azon is kinézett. Freddie meglehetősen gúnyos tekintettel figyelte e melodrámai műveleteket, és már láthatólag valami ellenséges megjegyzést kívánt hozzájuk fűzni, amikor Sir Herbert, elégedetten, hogy összejövetelük *sub rosa* maradhat, fölvette az angol úriember évszázados pózát – a kandalló elé állt, háta mögött összekulcsolt kézzel –, és beszélni kezdett.

– Tony, mit tudsz születésed körülményeiről?

Tony összevonta a szemöldökét. Zavarban volt és mindig is utált zavarban lenni.

– Indiában születtem…

– Ahol hősünk édesapja, Droitwich negyedik grólja, az idő tájt állomásozott – vette át a szót Freddie. – Az ifjú Tonyt, törékeny egészségű kisded lévén visszaküldték Angliába egy ayah gondjaira bízva…

– Tévedés – vágott közbe Sir Herbert. – Tony nem Indiában született.

– Akkor a családi levéltár rossz tréfát űzött velem – jelentette ki Freddie.

Lady Lydia fölpillantott székéről.

– Mondd el neki, Herbert – kérte.

Sir Herbert kényszeredetten nyelt egyet, mint aki valami kellemetlen orvosságot kénytelen leküldeni a torkán.

– Jó, jó – nyögte. – Tony, te egy fodrászüzlet fölött születtél Knightsbridge-ben, a Mott Streeten.

Tony pislogott.

– Micsoda? De hogy lehetett az anyám…?

– Ha anyád alatt a néhai Lady Droitwich-et érted – szakította félbe Sir Herbert –, neki a születésedhez semmi köze nem volt.

A nagyméltóságú Freddie Chalk-Marshall nem bírta tovább. Véleménye szerint ez a kijelentés már minden határon túlment. Szigorú pillantást vetett a beszélőre.

– Herbert bácsi! – kiáltotta. – Te felöntöttél a garatra!

– Mondd már el! – sürgette férjét Lady Lydia. – Semmi értelme kerülgetni a forró kását.

Sir Herbert elmagyarázta, hogy igyekszik kíméletesen adagolni az információkat.

– Ne tedd – rázta a fejét Lady Lydia.

– Ne bizony – értett vele egyet Tony. – Robbantsd föl a bombát, aztán temesd el a cafatjaimat.

Sir Herbert láthatólag újra ama bizonyos kellemetlen orvossággal küszködött. Boldogtalanul nyelt egyet. Aztán hatalmas erőfeszítéssel nekigyürkőzött.

– Jól van – nyögte ki. – Az a vénasszony… Mrs. Price… ő az anyád.

– Szent Isten! Csak nem…

– Nem, nem törvénytelen gyermek vagy. Ez annál sokkal rosszabb.

– Rosszabb? Hogy lehet ennél valami rosszabb? Ha törvénytelen gyermek vagyok, nincs jogom a grófi címre.

– Nincs jogod a grófi címre – mondta Lady Lydia.

– Megőrültetek mindketten?

Sir Herbert elfojtott nyögést hallatott.

– Egyszerű a dolog, az ördög vigye el. A Droitwich-babát visszaküldték Indiából és egy szoptatós dajka gondjaira bízták.

Természetesen annak az asszonynak is kellett saját babája legyen, aki gyakorlatilag egyidős volt a hazaküldött gyermekkel.

– Ó, Istenem – Tony hevesen a hajába túrt. – Már értem, mit akarsz mondani. A Droitwich-baba meghalt és én…

– A Droitwich-baba nem halt meg. Még ma is él.

– Él? Hol?

– Jelenleg épp a személyzeti fertályon tartózkodik – felelte Sir Herbert. – Ő Syd Price, a borbély.

A Sir Herbert kijelentését követő csendbe a lelki gyötrelem éles, szinte nem is emberi kiáltása hasított. De nem Tony ajkát hagyta el; ő némán bámult Sir Herbertre. A felülmúlhatatlan keserűség jajszava Freddie-től származott.

– Syd Price a bátyám? – hörögte elborzadva Freddie.

– Ez nem lehet igaz – nyögte Tony tompán. – Ez nem lehet igaz.

– De igen, Tony. Sajnálom. Az utolsó szóig igaz – mondta Lady Lydia.

Freddie még mindig a saját külön gondjával birkózott.

– Akkor se lehet az én bátyám – jajveszékelt. – Gumis nyakkendőt visel.

Tony az ablakhoz sétált, kinézett, majd visszatért a többiekhez. Lerogyott a díványra. Arca sápadt volt.

– Azt hiszem, jó lenne, ha mindent elmagyaráznátok – szólalt meg. – Teljesen biztosak vagytok benne?

– Teljesen.

– Mióta tudjátok?

– Tizenhat éves korod óta.

Tony szemöldöke a homlokára szaladt.

– Tizenkét éve? Ti aztán tudtok titkot tartani. És miért éppen akkor jöttetek rá az igazságra?

– Az ügynek ez a része nagyon egyszerű. Az egyik elővárosi vonalon baleset történt, és Mrs. Price is azon a vonaton ült. Nem sérült meg különösebben, de az ijedtségtől kisebb szívrohamot kapott.

– Azt hitte, meg fog halni – magyarázta Lady Lydia.

– És elküldetett Droitwich-ért – folytatta Sir Herbert. – Hogy elmondja a történetet. Rátört a lelkifurdalás, tudod. Bűnbánat a halálos ágyon, ilyesmi.

– Értem – mondta Tony.

– Éppen a klubomban voltam, amikor Droitwich felhívott, és kérte, menjek azonnal Knightsbridge-be. Nagyon izgatott volt, de telefonon semmit nem akart mondani… szerinte az nem biztonságos. Erre taxiba ugrottam és kihajtattam abba a borbélyüzletbe, és ott Droitwich megint elmondatta a történetet Price dajkával… A dolog lényege, hogy valamikor az alatt a másfél év alatt, míg Droitwich és neje haza nem tért Indiából, kicserélte a saját gyerekét az övékre.

– Értem – mondta Tony.

Freddie még mindig derekasan küzdött a végzete ellen.

– De a pokolba is, ilyesmit nem csinálhat az ember! – tiltakozott. – Nem volt semmi családi hasonlóság?

– Szerintem a gyereknek nyilván kellett hasonlítania az apjára – vélekedett Sir Herbert. – Csak az a baj, hogy valamennyi újszülött úgy néz ki, mint Droitwich.

– Ismeritek ezt a típust – egészítette ki Lady Lydia. – Nincs semmi sajátos vonása, csak kerek és rózsaszín.

Freddie még mindig nem volt hajlandó bedobni a törülközőt.

– De hát valami különös ismertetőjegy csak volt azon az átkozott kölykön! – jajgatott. – Kellett lennie! Mindenkinek van különös ismertetőjegye. Beírják az útlevélbe is… Nem volt ilyen?

Sir Herbert komoran bólintott.

– Épp most akartam rátérni. Ez bizonyítja ugyanis, hogy az egész történet igaz. A Droitwich-babának leforrázták a karját, nem sokkal azelőtt, hogy elhagyta Indiát. És mire másfél évvel később a szülei visszatértek Angliába, az égési heg eltűnt. Price dajka azt állította, hogy fokozatosan elhalványult. Ám tizennégy évvel később azon a fiún, akit Syd Price-nak neveztek, még mindig jól látszott a sebhely.

– De az ördög vigye el! – kiáltott fel Tony –, ha mindketten meggyőződtetek róla, hogy ő az…

– Várj – emelte föl a kezét Lady Lydia. – Még nem fejezte be.

– Akkoriban Lady Droitwich igen gyenge egészségi állapotban volt – folytatta Sir Herbert. – Ha akkor elvesszük tőle azt a fiút, akit a magáénak hitt – és akit bálványozott –, és megpróbáljuk azzal a szörnyű idegen kölyökkel helyettesíteni, a megrázkódtatás akár a halálát is okozhatta volna. Droitwich-csal egy teljes éjszakán át vitatkoztunk, mi tegyünk. Aztán a következő ötletem támadt. Mi lenne, ha összehoznánk őket? Ha magára hagynánk az anyát a fiával? Az anyai ösztön biztosan megszólal benne… Megérzi a köztük levő köteléket…

– És megérezte?

– Épp ellenkezőleg. Attól a perctől kezdve, hogy először megpillantotta – mondta ünnepélyesen Sir Herbert –, az volt a véleménye, hogy a kölyök a legellenszenvesebb, legmodortalanabb fráter, akivel valaha is találkozott.

– Egyszerűen ki nem állhatta – tette hozzá Lady Lydia.

– És amikor a férje fölvetette, fogadják örökbe a kölyköt, azonnal valami balkézről való kapcsolatra kezdett gyanakodni. Attól tartok, elég kényelmetlenné tette szegény Droitwich életét emiatt.

Sir Herbert Bassinger mély lélegzetet vett és ujjával meglazította a gallérját. Láthatóan örült, hogy eljutott a mese végére.

– Ez minden? – kérdezte Tony.

– Igen. Ez minden.

– Több is, mint elég! – kiáltotta Freddie.

– Azt tanácsoltam Droitwich-nak, hogy ne bolygassa tovább az ügyet. Rámutattam, hogy itt van egy fiú, akit a betöltendő pozíciójára tekintettel neveltek föl, kitűnő oktatást kapott, remek a modora…

– Tényleg elbűvölő modorod van, Tony – mondta Lady Lydia.

– Aztán ott az a másik fiú – bárdolatlan, műveletlen, átkozottul kellemetlen fráter.

– Ámen! – jelentette ki Freddie.

Tony hevesen megrángatta a díványt.

– Mi a csodát tehetek most? – kiáltott fel.

– Mit *tehetsz*? – Lady Lydia válaszában a habozás csíráját sem lehetett felfedezni. – Egyetlenegy dolgot tehetsz csak.

– Pontosan – biccentett Sir Herbert. – Maradsz a helyeden és egy életen át ügyelsz rá, hogy a vénasszony ki ne nyissa a száját.

– De a pokolba is! – tört ki Tony. – Ez nem…

Freddie átvágott a szobán, gyengéd kézzel megveregette Tony vállát, és megosztotta vele érett bölcsességéből eredő gondolatait.

– Ne légy szamár, öregfiú – korholta. – Ha van olyan eset, amikor nem szabad ostoba fajankóként viselkedni, akkor ez az. Szedd össze magad, fiacskám. Ha te esetleg szívesen helyet is cserélnél Syd Price-szal, gondolj rám! Tényleg az az elhatározott szándékod, hogy egy ilyen báttyal hozz össze?

– Igazán, Tony – szólalt meg Lady Lydia –, ha a fiú saját apja nem tartotta tanácsosnak a dolgokat helyreigazítani, nem értem, neked miért kellene aggódnod miatta.

– Úgy beszélsz, akár egy férfi, Lydia néni – helyeselt Freddie.

– Aggódnom? Nekem?... – Tony Sir Herberthez fordult. – Miért, ti soha nem aggódtatok emiatt?

– Soha! Mindent megteszek a fiatalúrért, ami tőlem telik. Nála vágatom a hajamat havonta kétszer, amikor Londonban vagyok...

– Én pedig az összes barátnőmnek őt ajánlom – tette hozzá Lady Lydia. – Ennek köszönhetően tudta megnyitni a női részleget.

– És ha nem nyitotta volna meg a női részleget – mutatott rá Freddie –, sose találkozott volna azzal az átkozottul csinos lánnyal, akit ma lehozott ide magával. Mi tettük naggyá a fickót!

Tony kurtán felkacagott.

– Ó, a ti önzetlenségetekről aztán senki sem szólhat egy rossz szót se – mondta –, de akkor is...

Elhallgatott. Valaki kopogott az ajtón. Csend szállott a szobára. A Családi Tanács tagjai összenéztek.

– Tessék! – kiáltotta Tony.

Polly Brown lépett be. Amint megjelent, a megkönnyebbülés hangtalan sóhaja hagyta el a jelenlevők közül legalább háromnak kebelét. Lady Lydia a saját sóhaját a lányra vetett kedves mosollyal fejezte ki.

– Lady Lydia – szólalt meg Polly csendes és nyugodt hangon. – Beszélhetnék önnel egy percet?

– Természetesen. Miről van szó?

– Arra szeretném megkérni, hogy ha ez nem gond, árulja el nekem: van valami igazság abban a történetben, amelyet Mrs. Price mesélt?

Hetedik fejezet

A letaglózó kérdést döbbent csend követte, amelyet Sir Herbert és Lady Lydia egyszerre tört meg. De míg Sir Herbert olyan elfojtott zajt hallatott, mint amikor a birka egy félrenyelt fűszál miatt fulladozik, Lady Lydia megtalálta az ideillő szavakat.

– Miféle történetről van szó? – kérdezte. Kezét ökölbe szorította és hősiesen visszafojtotta a sikolyt, amelynek legszívesebben szabad utat engedett volna.

– Arról, hogy kicserélte a két kisbabát.

– Szóval elmondta magának? – kérdezte Tony közönyösen.

– El.

– A pokolba azzal a nőszeméllyel! – robbant ki Sir Herbert. – Milyen jogon locsogott mindenféle ostobaságot magának?

– Azt hiszem, azért nekem mondta el, mert éppen én voltam mellette – felelte Polly. – Valószínűleg bárki másnak is elmondta volna. Ráadásul azt is tudja, hogy én kedvelem Mr. Price-t.

– Maga *kedveli*? – hitetlenkedett Freddie.

– Igen. Csak azért említem, nehogy azt gondolják, olyasmibe ütöm az orrom, amihez semmi közöm. Tényleg kedvelem Mr. Price-t. Mindig gáláns volt velem, amióta csak dolgozni kezdtem az üzletében. És higgyék el nekem, nem mindegyik fodrászat-tulajdonos bánik jól a nála dolgozó lányokkal. Mr. Price mindig is kedves volt hozzám, ezért szeretném azt, hogy boldog legyen.

Sir Herbert fújt egyet.

– Ez mind nagyon szép, édes lányom, de azt csak nem várja, hogy Lord Droitwich…

– Ezért szeretném azt – folytatta Polly –, hogy ha van egy szemernyi igazság ebben a történetben, legyenek olyan kedvesek és ne mondják el Mr. Price-nak.

– Mi?

– Ne mondjuk el Mr. Price-nak?

– Azt mondta, hogy ne mondjuk el Mr. Price-nak? – dadogta Freddie. – Azt a szót használta, hogy *ne*?

Polly higgadtan folytatta.

– Mr. Price az egyik legboldogabb ember, akit az életben láttam. Bolondul a munkájáért és jól is csinálja, ami roppant elégedettséggel tölti el. Hallaniuk kellene, amikor arról beszél, hogy egy nap a Bond Streetre költözik. Mint amikor egy gyerek a születésnapi zsúrját tervezgeti. Állítom, hogy éppen a neki megfelelő helyen van. Szívvel-lélekkel viszi az üzletet és nyomorultul érezné magát nélküle. Tönkretenné az egész életét, ha önök hirtelen grófi címmel ruháznák fel és egy ekkora palotát adnának neki.

– Nos – Lady Lydia volt az első, aki levegőhöz jutott, hogy megjegyzést fűzhessen a kérdés újonnan felmerült aspektusához. – Természetesen így is lehet szemlélni az ügyet.

– Csakis *így* lehet – jelentette ki Freddie szilárdan. Sugárzó arccal, elismerően nézett Pollyra. – Nem tudom, észrevette-e, de minden szó, amely elhagyja ajkát, szűzfényű drága igazgyöngynek nevezhető.[4]

– Én csak józanul próbálom nézni a dolgokat. Senki sem boldog e világon, ha kényelmetlenül érzi magát. Még a király sem lehet boldog, ha szorítja a cipője.

---

[4] Utalás Grey: *Elégia egy falusi temetőben* című versére.

– Bölcs Salamon – biztosította a jelenlevőket Sir Herbert a legmélyebb hódolat hangján – ostoba tökfilkó volt ehhez a lányhoz képest.

– Ha Mr. Price-nak lorddá kellene válnia, nem lenne többé egyetlen gondtalan perce sem. Mindig halálra izgulná magát, nehogy elpuskázza a dolgot.

– Azt akarja mondani – fordította Freddie, akinek csak felületes ismeretei voltak az amerikai szófordulatokról –, hogy a felsőbb osztály vadászati jogköre sem korlátlan.

– Azt hinné, hogy az emberek kinevetik. És ő utálja, ha kinevetik. Ezt tudom – tette hozzá Polly megfontoltan –, mert én is megpróbáltam egyszer.

A jelenlevők közül láthatólag egyedül Tony nem gondolta úgy, hogy a dolgok a lehető legjobban alakulnak.

– Igen – szólalt meg. – Minden bizonnyal igaza van. De én sem érzem majd magam túl kellemesen, ha olyan pénzen élek, amely nem illet meg, és Lord Droitwichnak szólítanak, holott tudom, hogy szélhámos vagyok.

Freddie rosszallóan csóválta a fejét.

– Morbid gondolat, öregfiú! Morbid. Korrigáld ezt a tendenciát.

– Abban azért biztos vagyok – tette hozzá Lady Lydia –, hogy számodra is sokkal kellemesebb ez az állapot, mintha a Mott Streeten élnél Knightsbridge-ben és Mr. Price-nak szólítanának.

– Attól tartok, van benne valami.

– És természetesen Violetre is gondolni kell.

– Bizony – mondta Sir Herbert. – Nem akarod elveszíteni Violetet.

– Mit értesz az alatt, hogy elveszíteni? – kérdezte csípősen Lady Lydia. – A cím semmit sem jelent Violet számára. Ő maga mondta nekem.

– Persze, persze – bólogatott Sir Herbert sietve –, hát hogyne. Kedves, önzetlen lány.

– És nyilván önök is úgy gondolják – mondta Polly –, hogy nem lenne szép dolog kihasználni egy lányt, ha egyszer ilyen kedves és önzetlen.

– Teljes mértékben igaza van – helyeselt Sir Herbert. Aggodalmas pillantást vetett Tonyra. Lady Lydia szintén. Hasonlót, csak még aggodalmasabbat vetett rá Freddie is. Nagyon sok minden függött Tony döntésétől.

– Hát jól van – legyintett Tony kedvetlenül. – Ugyan mit számít némi aggály és kisebb lelkifurdalás barátok közt? Hagyjunk mindent úgy, ahogy volt.

– Hurrá! – kiáltotta Freddie.

– Hála az égnek – tette hozzá Lady Lydia.

– És hála az égnek azért is – mondta Sir Herbert ájtatosan –, hogy az a beszeszelt vén szipirtyó békésen szendereg a könyvtárban, ahol hiába is próbálna fecsegni bárkinek. Elképzelni is borzalom, hogy esetleg ide-oda kóborol a házban és minden szembejövőnek előadja a történetét!

– Elnézését kérem, milord – szólalt meg az ajtóban Slingsby. – Tájékoztatni tudna esetleg lordságod Mrs. Price tartózkodási helyéről?

Sir Herbert akkorát szökkent, mint egy megszigonyozott bálna. Szemei kidudorodtak üregükből.

– Mi? – hörögte, amikor végre meg tudott szólalni.

– Azt akarja mondani, hogy nincs a könyvtárban? – suttogta rekedten Lady Lydia.

– A könyvtár üres, milady.

Polly felsikoltott.

– Ó, a ravasz róka! Csak megjátszottá, hogy alszik! El akart távolítani az útból! Jaj, hogy lehettem ilyen buta! Sose bocsátom meg magamnak… soha!

Az ajtó felé indult, de Sir Herbert felemelt kézzel visszatartotta.

– Várjon egy percet!

– Úgy is van! – kiáltott Freddie. – Slingsby! Szükségünk van magára. Vészhelyzet.

– Uram?

– Keresse meg azt a hólyag Price fiatalurat és küldje ide!

– Igenis, uram.

– Namármost – fordult a többiekhez Freddie, amint az ajtó becsukódott. – Ha a vén boszorka tájékoztatta a Price családfa göcsörtös növéséről, csak egyetlen reményünk maradt. – Kezével Polly felé intett. – Salamon királylány, a boltozatos homlokú ifjú.

– Pontosan – helyeselt Lady Lydia. – Ha neki is elmondja ugyanazokat az érveket, mint nekünk, az ifjú Price-t is éppúgy meggyőzheti, mint Lord Droitwich-ot.

– De ne feledjék, Lord Droitwich-nek előnyére szolgált, hogy hagyta magát meggyőzni – aggályoskodott Polly.

– Persze, persze, persze – bólogatott Sir Herbert. – De ha maga elmagyarázza Price-nak, hogy a lordság túl nagy falat lenne számára…

– Ilyet soha nem mondanék Mr. Price-nak. Ha arról akarják meggyőzni, hogy valamit nem tehet meg, csak azért is megpróbálja.

– Kellemetlen fráter – dühöngött Freddie. – Mindig is mondtam.

– Maga a néhai Lord Droitwich is lemondott arról, már tizenkét évvel ezelőtt, hogy ezt az ifjút válassza címének örököséül – érvelt Lady Lydia. – Ma vajon hogy vélekedne, miféle főrend válna belőle?

– El tudom képzelni, mit válaszolna – felelte Sir Herbert.

– Mit?

– Elismerné, hogy elég fura egy főrend lenne az ifjú Price-ból, de azt is hozzátenné, hogy nem ő lenne legfurább.

– És ebben teljes mértékben igaza lenne – dörmögte Tony.

– Nos – szólalt meg Polly. – Megyek és megnézem, mi történik.

– Menjen – helyeselt Sir Herbert. – Igen, menjen csak, feltétlenül.

– És kérem, higgye el – mondta Tony, mikor kinyitotta az ajtót a lány előtt –, roppant hálás vagyok, hogy fáradozik az ügyben.

Polly rámosolygott és kiment. Tony becsukta az ajtót és újra elfoglalta helyét a Családi Tanácsban.

– Figyeljetek ide mindannyian – ragadta magához az elnöki posztot Sir Herbert. – Szerintem a legbölcsebb az lenne, ha érkezésekor azonnal lerohanjuk a fiatalurat és pénzt kínálunk neki.

– Egyetértek – támogatta a fölvetést Lady Lydia. – Jó sok pénzt.

– Nagyvonalú egyezséget ajánlunk neki – folytatta Sir Herbert –, azzal a szigorú feltétellel, hogy lemond a követeléséről.

– Helyes – mondta Freddie –, de jegyezzétek meg: az ajánlatról egészen közömbösen kell beszélni.

– Értem, mire célzol – bólogatott Sir Herbert. – Világos. Mintha félvállról vennénk az ügyet.

– Pontosan – csendült fel Lady Lydia elragadtatott hangja. – Hitetlenkedve. És mintha csak mulatnánk az egészen.

Az örömóda kórusába Tony disszonáns hangon kapcsolódott bele.

– A pokolba ezzel az áskálódással és cselszövéssel!

Freddie-nek ismét meg kellett dorgálnia a nála idősebbet.

– Drága öregem – mondta –, vannak pillanatok az életben, amikor a csel szövése az egyetlen lehetőség, s ilyenkor az áskálódás is roppant hasznos tevékenység. Köszönd meg szerencsecsillagodnak, hogy Oxfordban jelest kaptam cselszövésből.

– Jól van, jól van. Attól tartok, meg kell tennünk.

– Meg bizony! Létfontosságú.

– Rohadtul érzem magam.

– Nem látszik rajtad. Figyelem, mindenki! Gyakoroljuk a félvállról vételt. Tessék hitetlenkedni és mulatni az egészen.

Az ajtón kopogtak. A Családi Tanács megdermedt.

– Szabad!

Charles lépett be, az inas.

– Elnézést a zavarásért, milord – szabadkozott Charles. – Azt mondta, emlékeztessem, hogy korán akar átöltözni a vacsorához.

A Családi Tanács elernyedt.

– Ó, igen. Köszönöm, Charles.

– Öö, Charles! — szólalt meg Sir Herbert.

– Igen, Sir Herbert?

– Nem tudja véletlenül, hol van Price fiatalúr?

– A házvezetőnő szobájában, Sir Herbert – felelte Charles. – Az anyjával beszélget.

Nyolcadik fejezet

Nem gyakran adatik meg egy inas életében, hogy valósággal sokkolja munkaadója családját, mintha bombát robbantott volna az orruk előtt. Az angol vidéki otthonokban szolgáló személyzet ifjabb tagjainak munkaköre ritkán ad lehetőséget az efféle hőstettre. A hasonló beosztású fiatalemberek közül aznap egész Angliában minden bizonnyal egyedül Charles volt képes rá, hogy néhány egyszerű szóval a következő hatást idézze elő: egy baronet beleharap a nyelvébe, a baronet neje hajszál híján szívrohamot kap, egy lord második fia leejti a monokliját – s ráadásul mindezt egyszerre. S ami az ironikus az egészben: a rekorddöntő ifjú még csak észre sem vette, milyen szenzációs tettet hajtott végre, ugyanis az első akaratlan reakció után a Családi Tanács tagjai azonnal helyreállították a britekre oly jellemző nyugalmukat, s újra önmagukat adták.

– Az anyjával? – kérdezte Lady Lydia. Szilárd hangját hallva senki se találta volna ki, mily sötét kétségbeesés marcangolja lelkét. – Biztos benne?

– Igen, milady.

Freddie még könnyedebben vette a dolgot. Helyére tette monokliját, s ezzel együtt a Chalk-Marshallok jólneveltségből táplálkozó nyugalmát is.

– És hogy érzi magát a… szegény öreg hölgy? Milyen állapotban van?

– Úgy vélem, épp a halálán érzi magát, Master Frederick.

Egy „Szent Isten” felkiáltás bukott ki csaknem Sir Herbert-ből, de még idejében visszanyelte. Mindazonáltal mégis valami

kis cincogó hang, mint amilyet egy pácba került egér hallat, hagyta el ajkát, de Charles, az inas ezt egy arisztokrata gyengéd részvétnyilvánításának tulajdonította, amelyet a hűséges, öreg családi bútordarab iránt tanúsít. Charles véleménye szerint ez igazán becsületére válik a főnemesség egy tagjának, s ezért gyorsan igyekezett megnyugtatni:

– Ó, nem lesz semmi baja, Sir Herbert – mondta elnéző figyelmességgel. – Jól ismerem Mrs. Price-t. Fél óra múlva már újra énekelve, nevetgélve kóborol mindenfelé.

– Az egyszer szent igaz – dörmögte Freddie komoran.

– Figyeljen, Charles! Szólna az ifjú Syd Price-nak, hogy azonnal jöjjön ide?

– Igenis, milord.

Az inas távozott.

– Mi tartja vissza ezt a fickót? – dühöngött Sir Herbert. Még most is reszketett a megrázkódtatástól. – Minden egyes ember, aki elhagyja a szobát, azzal az utasítással távozik, hogy ássa elő az ifjú Price-t és küldje ide – ő meg nem jön. Nem és nem jön! A pokolba is!

– Minden bizonnyal túl lenyűgözőnek találja a vénasszony szövegét. Nem képes elszakadni tőle – vélte Freddie.

– Ez szörnyű! – jajdult fel Lady Lydia. – Biztosan elmondta neki!

Freddie egy kézmozdulattal nyugalomra intette.

– Ha el is mondta – vélekedett –, az eljárásunk akkor sem változik. „Hidegvér”: ez a vezényszó. Ha törik, ha szakad, ne veszítsük el a hidegvérünket és könnyed modorunkat. A csudába is, csak ér annyit az angol magániskolai oktatás, hogy átrázzunk egy közönséges borbélyt!

Sir Herbert elmélázott.

– Csak annyit mondanék…

– Könnyedén – nógatta Freddie.

– Csak annyit mondanék…

– Közömbösen.

– Persze, persze, közömbösen. És természetesen hidegvérrel. Csak annyit mondanék közömbösen és könnyedén, hogy tudomásomra jutott egy meglehetősen vadregényes történet, amely nyilvánvalóan az anyja sajátos percepciója…

– Remek – kiáltott fel Freddie. – Használj minél több hosszú és idegen szót. Nyűgözd le orátori teljesítményeddel!

– Persze, persze, csak ilyen szavak nem jutnak könnyen az eszembe – sóhajtott Sir Herbert.

– Szupernaturális kondicionalizálás, ez megfelel? – kérdezte segítőkészen Freddie. – Tudok még néhány ilyet, csak be kell illeszteni a szövegedbe.

Léptek zaja hallatszott az ajtó mögül. A Családi Tanács újra összezárta sorait. Elfordult a kilincs, és lánya, Violet társaságában Mr. Waddington rontott be.

– Lord Droitwich! – kiáltotta Mr. Waddington.

– Bocsássanak meg apámnak – mondta Violet. – Az arisztokrácia körében történt legújabb szenzáció túlságosan felkavarta.

Sir Herbert szeme kidülledt.

– Szenzáció?

– Csak nem mondta el magának? – kiáltotta Tony.

– Hát persze hogy elmondta – felelte Mr. Waddington.

– De hát mi az ördögnek mondta el éppen magának? – kérdezte ingerülten Freddie.

– He?

Lady Lydia közbeszólt. Az a gyanúja támadt, hogy itt némely információk összekeveredtek.

– Várj egy percig, Freddie.

– De hát neki mi köze az egészhez? – dühöngött Tony.

Mr. Waddington álla leesett.

– Megáll az eszem!

– Bocsánat – szólt Tony. – Durva voltam. De ez az egész ügy teljesen kiborít. Ha az ember azzal kénytelen szembenézni, hogy elveszti a címét és itt marad a világban egyetlen fillér nélkül…

– Az ég szerelmére, mi a csudáról beszél? – rökönyödött meg Mr. Waddington.

– Nem most mondta, hogy a vénasszony elárulta magának?

– Vénasszony?

– Mr. Waddington az eljegyzésedről beszél – nyögte Lady Lydia. – Az *eljegyzésedről*.

Tony elhallgatott.

– Az eljegyzésemről? Te jó ég! El is feledkeztem róla.

– Micsoda ramazuri! – Freddie megpróbált egy könnyed nevetést előcsiholni. – Félreértés. Két különböző dologról beszéltetek.

– De mit ért azon, hogy elveszti a címét?

– Semmi, semmi – legyintett Sir Herbert. – Egyszerű tréfa az egész.

– Némi kis irónia – tette hozzá Freddie.

Mr. Waddington nem ért volna el ekkora sikert az üzleti életben, ha nincs meg a magához való esze. Azzal büszkélkedett, hogy még a téglafalon is átlát, s megmondja, ki áll mögötte. Itt valami bűzlik, mondta magának, és elhatározta, hogy tisztába teszi a dolgokat.

– Nem lehet ez egyszerű tréfa – jelentette ki gyanakodva. – Itt valami sumákság van. Az arcukra van írva. Látom arról, ahogy viselkednek, nem is szólva arról, amit mondtak. És ragaszkodom hozzá, hogy megtudjam, mi van emögött. Most, hogy kislányom a boldogságát a maga kezébe helyezte, Lord Droitwich, azt hiszem…

– Igen – mondta Violet vontatottan. – Noha aránylag ritkán gondolom azt, amit apa, de ezúttal egyetértek.

Tony rosszindulatú pillantást vetett rájuk. Alapvetően jó természete kevés volt már, hogy megvédje a mai délutánon történtektől. Abban az állapotban volt, amikor erős férfiak késztetést éreznek arra, hogy törjenek-zúzzanak. Sámson érezhette így magát a Templomban.

– Rendben van – mondta. – Ha tudni akarják: íme. Úgy tűnik, Mr. Waddington, hogy én valójában nem vagyok Lord Droitwich.

– Nem… Lord… Droitwich?

– Nem. Csecsemőkoromban kicseréltek.

Violet felhúzta formás szemöldökét. A csipeszek ügyes kezű művésze ugyan gondosan kigyomlálta a szálak jelentős részét, de hagyott annyit belőlük, hogy Violet ki tudja fejezni csodálkozását.

– Csecsemőkorodban kicseréltek? Ezt meg hogy érted?

– Olyasmi történt, mint *A baba bosszúja* című balladában.[5] – Mr. Waddington üres tekintettel nézett rá. – Gilbert verse. Nem olvasta? A lényeg, hogy két kisbaba van, az igazi és a hamis. Én vagyok a hamis.

– Maga a hamis baba?

– Igen. Érti már a dolgot? Most itt mind arra várunk, hogy az igazi babával beszéljünk. És reméljük a legjobbakat.

---

[5] *Baby's Vengeance*. W. S. Gilbert (1836-1911) költeménye.

– Arra gondoltunk – magyarázta Lady Lydia –, talán rá tudjuk beszélni a másik fiatalembert, hogy vonja vissza a követelését.

– Pert indít?

– Mindenesetre neki kell bizonyítani, hogy jogos a követelés.

– Apám igazából arra kíváncsi – mondta Violet –, hogy mennyire jogos a követelés? Nem lehet, hogy összeroskad a keresztkérdések súlya alatt? Van valami jogalapja?

– Meglehetősen szilárd – vallotta be Tony elkeseredetten.

Mr. Waddington mellénye kivágásába akasztotta hüvelykujját. Ellenségesen rángatta a ruhadarabot.

– Ó – mondta. – És mi van akkor, ha a fickó nem lép vissza? Mi van akkor, he? Erre feleljenek. Mi lesz akkor magából?

– Ebben az esetben – szólt Tony – borbély lesz belőlem.

– Ez már tényleg vicc?

– Mondtam, hogy tréfa az egész – jelentette ki Sir Herbert.

Mr. Waddington rövid horkantással adott kifejezést érzelmeinek.

– Nem – morogta. – Megismerem én a viccet, ha látok egyet.

– Nagyon értékes tulajdonság – jegyezte meg Tony.

– Márpedig ez egyáltalán nem tűnik viccnek. Ez igaz. Te jó ég! Ez *igaz*! Ha ez a fickó megnyeri a pert, magának egy fillérje se marad?

– Az, hogy egy fillér se, túlzás. Egy rendkívül virágzó fodrászszalon tulajdonosa leszek Knightsbridge-ben.

– De elveszti a lordi címet… ezt a kastélyt… mindent?

– Pontosan.

– Mindjárt agyvérzést kapok – mondta Mr. Waddington.

Violet bólintott.

– Egy kissé tömegjelenetnek tűnik az egész, nem igaz? – mondta. – Gyere, apa, kapjál agyvérzést inkább a könyvtárban.

Mr. Waddington mélyen és érzelemdúsan zihált.

– Imádkozni fogok – jelentette ki.

– Az nagyon jó lesz – mondta Violet. Lady Lydiához fordult. – Imádkozhat a könyvtárban, ugye?

– Bárhol imádkozhat, ahol akar – felelte Lady Lydia vadul. – Bárhol!

– Az egész házban – egészítette ki Sir Herbert.

– Legmélyebb köszönetem – mondta Violet. Kiterelte izgatott szülőjét az ajtón. Amint az becsukódott, Tony csikorogva fölnevetett.

– És most előkapok egy papírfecnit – jelentette ki –, és röviden listába szedem Anglia földjén mindazokat, akik még nem tudnak kicsiny családi titkunkról.

– Ez az, elsőszülött. Örülök, hogy magadhoz tértél – derült föl Freddie. – Jó dolog újra hallani vidám kacajod.

– Ez csak egyszerű hiszti – legyintett Tony.

Kopogás hallatszott az ajtón. Ezúttal – végre valahára – maga az ifjú Mr. Price jelent meg, személyesen.

Kilencedik fejezet

Syd Price belépett a szobába. Freddie Chalk-Marshall, a csiszolt modor és nyugalom mintaképe néma szemrehányással figyelte legközelebbi rokonait. Ebben a legbensőbb ügyeiket érintő elképesztően kritikus pillanatban a Családi Tanács viselkedése – véleménye szerint – igen sok kívánnivalót hagy maga után. Nem megfelelő. Sőt, egyenesen pocsék. Pedig mekkora hangsúlyt fektetett annak kimutatására, milyen életbevágóan fontos a könnyed és közömbös viselkedés! És ők könnyedek és közömbösek? Egy mákszemnyit sem. Herbert bácsikája úgy rángatózik, mint akit gutaütés sújtott. Lydia nénikéje kifejezetten Lady Macbethet alakítja. Tony bátyja – még mindig szívesebben gondolt rá bátyjaként –, szóval, Tony bátyja arcáról pedig még egy gyermek, egy kóros rövidlátásban szenvedő gyermek is leolvashatja, hogy felkavaró és nyomasztó híreket kapott.

Ennyi ideges és bűntudatos csóró alakot egy rakáson a nagyméltóságú Freddie még sohasem látott. Egy sóhajjal el is fordult tőlük, hogy szemügyre vegye Sydet.

Syddel szerencsére minden rendben volt. Vagyis igazából semmi sem volt vele rendben, mert eddig is amolyan ocsmány „Isten óvjon tőle” típus volt és még mindig ugyanolyan ocsmány „Isten óvjon tőle” típus maradt. Freddie valójában éppen azért érezte, hogy vele minden rendben, mert semmit sem változott. Szemében egy szikra sem árulta el, hogy izgatott lenne, márpedig egy olyan Valaki szemében, aki épp most tudta meg, hogy ő a Jogos Örökös, az ember óhatatlanul mégiscsak ilyesmit vár.

Viselkedése normálisnak tűnt. Ha Price mami tényleg beszélgetésbe elegyedett vele, akkor, Freddie érzése szerint, ennek tárgya kizárólag az időjárás, a termés, illetve a következő általános választás eredménye lehetett.

Így tehát, noha esztétikai értelemben vett kifogásai egy jottányit sem csökkentek, Freddie mégis azon kapta magát, hogy kedvtelve és megkönnyebbüléssel méregeti Sydet.

– Beszélni akart velem, Sir Herbert? – kérdezte Syd.

Remek. A hangja is normális. Nem utal arra, hogy diadalérzet vagy bármi ilyesmi bujkálna benne. Freddie úgy érezte, hogy a dolgok kezdenek rendbe jönni, és megkönnyebbülve cigarettára gyújtott.

A kandalló előtt pózoló Sir Herbert sajnos komplett bolondot csinált magából. Amikor ebben a helyzetben egy kurta, gyors biccentés, esetleg egy élénk „Igen" elegendő lett volna, ő úgy tekergeti, mintha bogár mászkálna a gerincén, és összevissza habogott.

– Persze, persze – nyöszörögte Sir Herbert. – Nos, igen. Pontosan. Hát hogyne. Beszélni akartam magával, öööö… mind beszélni akartunk magával…

Elkapta Freddie pillantását, és bűntudatosan elhallgatott.

– Foglalj helyet – vette át Freddie a parancsnokságot. Syd hidegen és ellenszenvvel pillantott rá.

– Inkább állok – felelte kurtán.

Freddie kissé visszahőkölt. Ez már nem olyan jó, ítélte meg. Egyáltalán nem tetszett neki az a mód, ahogy a fickó ránézett.

Most Lady Lydia is beszállt a társalgásba. Nem kellett volna azonban megpróbálnia mosolyogni, mert kísérlete hamvába holt, és semmi sem rosszabb ilyen helyzetben, mint egy félbemaradt mosoly a száj szögletén.

– Hogy van most az édesanyja? – kérdezte.

Syd modora nem engedett érdességéből:

– Kutya baja maminak, csak folyton képzelődik. Mindig azt hiszi, hogy beteg.

– Némi kis napszúrás, esetleg? – szólt közbe buzgón Sir Herbert. – Azt hiszem, én magam is így jártam délután.

– Némi kis portói egy flaskányi whisky után – felelte Syd hajthatatlanul. – Spicces.

– Jaj, szegény – mondta Sir Herbert. – Most már emlékszem, én is úgy éreztem, amikor találkoztunk, hogy némileg furcsán viselkedik. Feltételezem, ezek a körülmények okozzák, hogy képzelődik… hogy azt képzeli…

– Mit képzel?

– Azt képzeli… hogy beteg – fejezte be mondatát ügyefogyottan Sir Herbert. – Öööö… Price…

– Igen, Sir Herbert?

– Csak azt szeretném… öö… csak arra volnék kíváncsi…

– Igen, Sir Herbert?

A baronet ezúttal elkerülte Freddie tekintetét, és szerencséje, hogy így tett. Ez a szánalmas előadás unokaöccse iránta érzett megvetését már egészen veszélyes szintre emelte.

Freddie arra a következtetésre jutott, hogy legfőbb ideje olyan valakire bízni ezt az ügyet, aki képes makogás nélkül kifejezni magát.

– Tony, öregem – szólalt meg mintaszerűen könnyed és közömbös hangon. – Nem azt mondtad, hogy meg akarsz valamit kérdezni Price-tól?

– Akarok valamit kérdezni? – suttogta Tony erőtlenül.

– De még mennyire. – Freddie egy állatidomító tekintetével fixírozta. – A Bond Streetre való költözésről.

– Ja, persze – mondta Tony.

Syd megint meglehetősen barátságtalanul pillantott Freddiere.

– Nem költözöm a Bond Streetre – felelte.

Lady Lydia újra az örvénybe vetette magát.

– De mi arra gondoltunk, hogy az a költözés nagyon hasznos lenne – fuvolázta, Freddie véleménye szerint túlságosan is kislányos hangon. – Sokkal előkelőbb vendégkör…

– A Bond Streetre költözéshez tőke kell.

Sir Herbert köhögött.

– Épp erről akarunk magával beszélni – mondta. – Mi lenne, ha Lord Droitwich felkínálná a szükséges tőkét?

Syd Tonyra nézett.

– Maga, milord? Aztán mér' ?

– Oka mindenesetre van rá – felelte Lady Lydia.

– Igen, igen – vetette közbe Sir Herbert.

– Némileg hóbortos ötletnek tűnhet, de Lord Droitwich már csak ilyen hóbortos ember. Úgy érzi, hogy mivel maga a tejtestvére volt…

– Lord Droitwich mindig is bizonyos romantikus érzelmekkel viseltetett…

– Nos, mit szólsz hozzá, Syd? – kérdezte Tony. – Elfogadod?

Syd megint Tonyra nézett.

– Mit kéne elfogadnom? Még el se mondta az ajánlatát.

– Ja, hogy még nem mondtam el? Nos…

– Kicsit nehéz ezt szavakba önteni – vetette közbe Lady Lydia.

Syd Lady Lydiára helyezte át pillantását. És az a pillantás kemény volt és hideg.

– Öntsem én szavakba? – kérdezte. – Akkor adnak nekem pénzt, ha írásba foglalom, hogy soha nem követelem magamnak Lord Droitwich címét.

Keserűen méregette a döbbent Családi Tanácsot.

– Úgy bizony – folytatta. – Maguk azt hitték, hogy csak azért, mert amikor beléptem, nem jöttem elő azonnal a farbával, a mami nem mondta el nekem? Lássák, elmondta. De addig nem akartam hitelt adni a történetnek, míg ide nem jöttem és meg nem láttam, milyen sík idegek…

– Nem vagyunk idegesek! – kiáltotta Sir Herbert.

– Nem-e? Pedig annak kéne lenniük. Tizenkét éven át kizártak a jogos örökségemből.

Most, hogy megtudta a legrosszabbat, Lady Lydia határozottsága újra visszatért.

– Azt azonban még bizonyítani is kell, hogy maga a jogos örökös.

– Nem lesz az olyan nehéz. Nézzék csak meg azt a képet – intett Syd Hosszúkardú portréja felé. – Mint két tojás, olyanok vagyunk.

– Az ilyen természetű bizonyítékok nem sokat érnek a Lordok Háza előtt.

– Nem is a ház elé viszem, hanem be, egyenesen a tanácsterembe – vágott vissza Syd.

– A nagynénám… – kezdte Tony.

– Nem a te nagynénéd – vágott közbe Syd.

– Az imént szólott lady – javította ki magát türelmesen Tony – arra utalt, hogy a követelésed jogosságát perrel kell bebizonyítanod.

– Egy különleges bíróság előtt, amely lord-társaimból áll. Tudom.

Sir Herbert megpróbált dagályos lenni.

– Hagyják abba – mondta. – Ez a vita nem vezet sehova sem. Tételezzük fel, hogy Lord Droitwich…

– Ő nem Lord Droitwich.

– Jaj, nevezzük csak X-nek – szólt Freddie kimerülten.

– Tételezzük fel, hogy a család – próbálkozott újra Sir Herbert – évi ezer font jövedelmet biztosít magának.

Syd gúnyosan nevetett.

– Ezer fontot?

– Semmi értelme alkudoznod – mondta Tony. – Ez a maximum, amennyit a birtok elbír.

– Remek – kuncogott újra Syd. – Akkor már tudom, mennyit kell neked kínálnom, hogy kopj le szép csendben, és így megspórolom a drága ügyvédi költségeket.

Freddie büszke lelke ezt már képtelen volt elviselni.

– Micsoda rohadt pofátlanság! – kiáltott föl.

Syd ridegen nézett rá.

– Pofátlanság, he? Na, ide figyelj. Elegem van belőled. Én vagyok Droitwich ötödik grófja – ezt jól jegyezd meg –, te pedig az öcsikém, érted? Ezt ne feledd. Még pár szó és leállítom a zsebpénzedet.

Freddie a mennyezetre meredt, mintha arra kérné az Egek urát, hogy sújtson le villámával. De a villám nem sújtott le.

– Nem nevezheti magát Lord Droitwich-nak, míg a bíróság a javára nem ítél – mondta Lady Lydia.

– A javamra fognak ítélni. Ne aggódj, *nénikém*!

Lady Lydia – a lelke legmélyéig megrázva – karosszékébe hanyatlott. Sir Herbert hősiesen átvette a helyét a csatamezőn.

– Ide figyeljen, Price.

– Csak semmi Price. Maga csak hallgasson. Maga aztán megnézheti magát, ha a *Borsos Históriák* tudomást szerez az ügyről. Már látom a szalagcímeket: *Összeesküvő arisztokraták. Börtönbe a báróval!* S közben csinos kis kép Sir Herbertről a dutyi felé menet. He? Ehhez mit szól?

– Syd – szólalt meg csendesen Tony.

A Felperes harciasan szembefordult vele.

– Na? Te meg mit akarsz?

– Vágtak már valaha pofon, Syd?

A Felperes hátrahőkölt.

– Csak semmi erőszak – nyögte ijedten. – Nem a rögbipályán vagy!

– Akkor vigyázz a nyelvedre és beszélj tisztességesen!

– Jól van, jól van! De nem tehetek róla, ha keserű meg szarkasztikus meg ironikus vagyok, ugyebár? Idehallgass! Azt hiszem, te becsületes ember vagy. Mondd meg nekem, egyenesen a képembe! Hiszed-e, hogy jog szerint én vagyok Lord Droitwich?

– Igen.

– Köszönöm.

– Szót sem érdemel.

– Csak ennyit akartam tudni – mondta Syd elégedetten. – No, én most kimegyek a kertbe, és hagyom, hogy nyugodtan végigdumálják az egész ügyet. – Az asztalhoz sétált, a dobozból kivett egy maréknyi cigarettát és a franciaablak felé indult. – Az Ingersoll órám szerint tíz percet hagyok maguknak. Több mint elég.

– Hát így állunk – mondta Tony.

Az ajtó kivágódott. Mr. Waddington berohant. Lánya, Violet a szokott egykedvű módján követte.

Tizedik fejezet

– Nos? – kiáltotta Mr. Waddington. – Jól ment?

– Távolról sem. Sajnálom, Mr. Waddington – mondta Tony.

– Csak nem azt mondja…

– Tud mindent és perre megy.

– Milyen esélyei vannak – kérdezte Violet –, hogy nyer is?

– Nagyon jók.

– Ha az a pokoli vénasszony tanúskodik mellette – fortyogott Sir Herbert –, ugyancsak gyenge lábakon állunk.

– Szent Isten! – hördült fel Mr. Waddington.

– Egyetlen reményünk maradt – mondta Lady Lydia. – Megkérdezzük azt a lányt, hogy mit tud tenni.

– Miféle lányt? – érdeklődött Violet. – Azt, akit magukkal hoztak?

– Őt. Talán képes Price-t jobb belátásra bírni. Indulj, Freddie és hozd ide.

– Parancs!

Violet felhúzta a szemöldökét.

– Miért tudná az a lány jobb belátásra bírni?

– Mert láthatólag megérti Price-t.

– A jegyese, vagy ilyesmi?

– Nem – felelte Tony.

– Éppenséggel lehet, hogy a jegyese, nem tudhatjuk – folytatta Violet. – Ebben az esetben pedig, szerintem ő is ellenérdekelt fél. Ha a mi Mr. Price-unk megkapja a címet, belőle, pirulva bár, de grófné lesz.

– Nem jár jegyben Price-szal – ismételte meg Tony. – És abból, amit mondott, az szűrhető le, hogy nem is igen akar grófné lenni.

– Micsoda furcsa lány! Csak nem ejtették fejére kiskorában?

– No, ide figyelj – kezdte Mr. Waddington.

– Ó, fogd be, apa! – szólt rá Violet.

Mr. Waddington sértetten felfújta magát.

– Ó – mondta. – Az én fiatalkoromban a lányok tisztelettel beszéltek az apjukkal.

– Talán másfajta apjuk lehetett – vélekedett Violet.

Freddie visszatért és magával hozta Pollyt. A Családi Tanács kitörő örömmel üdvözölte.

– De jó, hogy jött, drágám – mondta Lady Lydia. – Szükségünk van a tanácsára. Elmondta az unokaöcsém, mi a helyzet?

– Röviden körvonalaztam – biccentett Freddie.

– A helyzet tehát az – foglalta össze Polly –, hogy Mr. Price mindent tud.

– Így van. Ezért van szükségünk magára – folytatta Lady Lydia. – Megtenné, hogy az egész dolgot ugyanolyan szépen és logikusan elmagyarázza neki is, ahogy nekünk tette?

Polly megrázta a fejét.

– Ennek már semmi értelme.

– Hogyhogy semmi értelme?

– Ha elmondták neki az ügyet, akkor már teljesen fölösleges beszélni vele.

Tony bólintott.

– Igaza van, természetesen. Ebben az esetben pedig egyetlen dolgot tehetünk. Le a sisakrostélyt, és irány a harcmező!

– Küzdeni mindhalálig! – helyeselt Freddie.

– Vagy egyáltalán nem küzdeni – vetette közbe Polly. – Az még jobb lenne.

– Hogy mondhat ilyet? – szörnyülködött Mr. Waddington. – Ostobaság. Hallja? Ba-dar-ság!

– Ez tévedés – rázta a fejét Freddie. – Olyan nő áll itt előttünk, kinek ajkát badar beszéd még sosem hagyta el. Figyelmesen szemlélem, és látom, már kisütött valamit. Új eszme körvonalazódik. Valami jó kis fortély.

– Nos, van egy ötletem – kezdte Polly –, és szerintem nem is rossz. Ugye jól értem: az a cél, hogy Mr. Price ne vigye perre a követelését?

– Pontosan – dörmögte Sir Herbert komoran.

– Nos, szerintem csak akkor nem akar perelni, ha kipróbálja, milyen lordnak lenni, és rájön, mennyire kényelmetlenül, magányosan és idegenül érzi magát ebben a szerepben.

– Mi a csodáról beszél?

– Azt javaslom, hadd legyen már most birtokon belül. Most, azonnal. Nevezzék ki őt Lord Droitwichnak.

– De drága kislányom… – Sir Herbert kifejezetten csalódott volt. Ennél azért jobb ötletre számított. – De drága kislányom, mi nem nevezhetjük ki. Az ügynek mindenképpen a Lordok Háza vizsgálóbizottsága elé kell kerülnie.

– Persze. De időközben önök megtehetik, hogy beköltöztetik ide a házba és ragaszkodnak hozzá, hogy be kell pótolnia az elveszett nevelést. Hiszen ki kell képezniük Lord Droitwichnak! El kell sajátítania az arisztokratikus viselkedést, nehogy szégyent hozzon a családra, ha a Lordok Háza elé kerül az ügy.

Lady Lydia elragadtatott felkiáltást hallatott:

– Milyen csodálatos ötlet!

– No, igen, ötletnek ötlet – tűnődött Sir Herbert.

– Ugye megmondtam, hogy e lány ajkát badar beszéd sosem hagyja el? – diadalmaskodott Freddie.

Mr. Waddington vonakodott a dicsérő kórushoz csatlakozni.

– Fogalmam sincs, hova akar ezzel kilyukadni – dörmögte.

– Jaj, apa! – Violet a modern lányok türelmetlenségével szemlélte az atyai agy lassú forgását. – Használd az eszedet – már ha van. Az ötlet lényege, hogy olyan kényelmetlenné teszik az életet Mr. Price számára, hogy saját elhatározásából fog visszalépni.

– Hogy csinálják ezt?

– Száz módja is van annak – legyintett Sir Herbert. – Én mindennap lovagolni megyek vele.

– Én kiváló klasszikus zenei koncertekre viszem el – mondta Lady Lydia.

– Én pedig pokollá teszem az életét az öltözködési szabályok betartatásával – tette hozzá Freddie.

– Slingsby pedig fölhúzza majd a szemöldökét és keresztülnéz rajta – csatlakozott Violet.

Freddie rámutatott a javaslat gyenge pontjára.

– Ez nem hat rá. Slingsby a nagybátyja.

– Akkor alkalmazzatok olyan komornyikot, aki képes keresztülnézni rajta.

Mr. Waddingtonnak végre leesett a tantusz.

– Értem! – kiáltott fel. – Remek ötlet!

– De nem túlságosan sportszerű – szólalt meg Tony.

– Sportszerű? – döbbent meg Lady Lydia. – De édes fiam!

– Miért, az? – kérdezte Tony. – Nekem elég alantasnak tűnik.

– Ebben a kétségbeesett helyzetben – jelentette ki Sir Herbert – nem engedhetjük meg magunknak a kifinomult módszereket. Arról nem is beszélve, hogy a fickóval bizonyos

fokig még jót is teszünk. Egyszerűen megmutatjuk neki, mire kell felkészülnie.

– Értem – mondta Tony szárazon. – Vegytiszta altruizmus.

– Tony, neked azonban semmiképpen nem szabad részt venned benne – mondta Lady Lydia. – A legjobb lesz, ha eltűnsz innen. Menj fel Londonba.

– Rendben van.

– Nekem is fel kell mennem Londonba – jegyezte meg Polly. – De ha Mr. Price itt marad, nem tud visszavinni.

– Majd én fölviszem – mondta Tony. E gondolatra komor hangulata végre enyhült kicsit. – Készen áll az utazásra?

– Gondolom, el kellene búcsúznom Mrs. Price-tól.

– Várom a hátsó kapunál tíz perc múlva.

– Köszönöm, Lord Droitwich.

– Hívjon Sydnek – mondta Tony.

Lady Lydia Pollyhoz fordult.

– Nos, Miss Brown, el sem tudom mondani, mennyire hálásak vagyunk valamennyien a javaslatáért.

– Le vagyunk nyűgözve – erősítette meg Freddie.

– Köszönöm, Lady Lydia – felelte Polly.

Távozását tiszteletteljes csend követte.

– Micsoda lány! – sóhajtotta Sir Herbert ájtatosan.

– Hogy vág az esze – bólogatott Freddie. – Mint a borotva.

– Nem is tudom, mikor találkoztam olyan lánnyal, aki mélyebb benyomást tett volna rám – tűnődött Tony.

Violet furcsa pillantást vetett rá.

– Ez elég nyilvánvalóan az arcodra van írva – mondta. E megjegyzést követő rövidke, feszült csendben Syd belépett a franciaablakon.

– Na, hát akkor! – mondta. Gyanakodva körbenézett. – Nicsak, mintha a zenekar pár új taggal egészült volna ki azóta, hogy legutóbb erre jártam.

Tony elvégezte tisztét.

– A menyasszonyom, Miss Waddington. A menyasszonyom apja, Mr. Waddington. Bemutathatom önöknek Lord Droitwich-ot?

Syd kissé meglepettnek látszott.

– Hé! – mondta. – Úgy döntöttél, hogy bedobod a törülközőt?

– Dióhéjban összefoglaltad az egészet – bólintott Tony.

– Egy perc múlva lelépek, és birtokon belül hagylak. – Elővett egy kulcscsomót. – Ez az arany főkulcs nyitja a ruhásszekrényedet, az aktatáskádat, a borospincédet és még néhány más helyet, amelyről Slingsby majd tájékoztat. Ez az Arlington Street-i házad kapukulcsa, ez pedig ennek a háznak a főbejáratához való. – A kulcscsomót az asztalra dobta. – No, és most add ide az istenverte borbélyüzleted kulcsait, és kvittek vagyunk.

Syd csak bámult. Az ő lelki nyugalma szempontjából kissé gyorsan száguldottak az események.

– Akkor viszontlátásra mindenkinek – intett Tony. – Viszlát, Lydia néni, viszlát, Herbert bácsi, szervusz, Freddie.

– Csocsi, csocsi, öregfiú.

– Viszlát, Violet.

– Viszlát, Tony.

Tony Sydhez fordult.

– Au revoir, Lord Droitwich – mondta. – Találkozunk Philippinél.

Tony távozott. Syd gyámoltalanul nézett körbe.

– Hé! – nyögte. – Mi ez az egész?

Észrevette, hogy a társaság szép lassan elszivárog.

– Itt az ideje, hogy átöltözzünk vacsorához, Herbert. – mondta Lady Lydia.

– Milyen igaz!

– Jössz, apa? – kérdezte Violet.

– He? – rezzent meg Mr. Waddington. – Ah? Ó! Igen.

Freddie még késlekedett a távozással. Komor tekintettel közeledett Sydhez. Syd vadul felkiáltott.

– Na! Mi a fenén jár az eszed?

– Csak arra gondoltam – felelte Freddie –, hogy ha valaha is tényleg elfoglalod a székedet a Lordok Házában, arra az alkalomra mindenképpen a galéria első sorába szerzek helyet. Nincs annál jobb dolog, mint egy óriásit hahotázni.

– Hö! – mondta Syd.

De ezt már csak az üres szalonnak mondta. Freddie távozott. Syd egy pillanatra elmélázott, aztán odasétált a túlsó falhoz és fölbámult Hosszúkardú portréjára. Némileg kétkedően megpróbálta ismét fölvenni a régi pózt – áll felszegve, kéz a kard markolatán. Aztán újra mozgásba lendült, s föl-alá járkált a szobában. Ekkor láthatólag új gondolatsor indult el fejében.

Megállt és szónoki pózt vett fel: egyik kezét a mellényébe akasztotta, a másikat szélesen kitárta.

– Lordjaim! – kezdte Syd óvatosan és visszafojtott hangon. – Először emelkedem szólásra e történelmi falak között…

Zavarodottan elhallgatott. Slingsby jelent meg a szalonban.

– Hah! – mondta a komornyik, és morózus tekintettel méregette.

– Helló, Ted bácsi.

A komornyik szeme komorabb lett, mint valaha.

– Lord Droitwich – sziszegte maró gúnnyal.

– Ó – Syd, mint ma e szobában előtte már többen is tették, igyekezett könnyed és közömbös hangot megütni –, hát elmondták neked?

– Mindent tudok – felelte a komornyik. – Gyerünk, siess. Ideje felöltöznöd a vacsorához.

– És mi van a ruháimmal?

– A ruháid ki vannak készítve.

– Hö! – Syd egy ideig mérlegelte ezt az információt. – Nos, fürödni akarok.

– Rád is fér, az szent igaz.

– Ted bácsi – szólt Syd erélyesen. – Eressz nekem vizet a kádba!

– Eressz csak a saját átkozott kacsóiddal, milord! – vágott vissza a komornyik, és méltóságteljes léptekkel elhagyta a szalont.

Syd csendben bámult utána. Arcán egyre növekvő bizonytalanság tükröződött.

Tizenegyedik fejezet

Mintegy két héttel azt követően, hogy a felső tízezer életében az előbb feljegyzett szenzációs események történtek, Freddie Chalk-Marshall barátja, Tubby Bridgnorth úgy döntött, itt az ideje, hogy a fején sarjadzó televényt fazonra igazítsák. Ennek megfelelően kalapot s botot ragadott, és útnak indult Price Higiénikus Fodrászati Szalonjába. Az idő: pár perccel egy óra előtt. A nap: szombat.

Price Higiénikus Fodrászati Szalonja, ahogy e krónikában már korábban említettük, alig kőhajításnyira található a Hyde Parktól, a Brompton Roadról nyíló kicsiny zsákutcában, mely Mott Street néven ismert. Itt folytatott a Price-ok több generációja soha véget nem érő harcot London örökké sarjadó hajtömegei ellen. Itt metszett le Price Dédapa egy mitesszert nem kisebb előkelőség, mint a híres Wellington herceg arcáról, s eme őszinte szavú ember itt átkozta el őt e tettéért teljesen megérdemelten. A Hyde Parktól délre lakozó fő- és köznemesség képviselői leginkább Price szalonjában vágatták kéthavonta hajukat. S mindig idejárt Lord Bridgnorth is, kinek családja a Cadogan Square-en élt.

Mivel ennek következtében a törzsvendég tiszteletben álló státusát töltötte be, némileg bántotta hiúságát, hogy ezen a gyönyörű szombat délutánon, szokatlan módon nem személyesen maga a vállalkozás tulajdonosa foglalkozott vele. Amikor belépett az üzletbe, Sydnek nyomát sem látta. Az egyetlen jelen lévő, szolgálatban álló személy egy apró, idősödő emberke volt, szemüveggel és lekonyuló bajusszal, aki – noha ezt Tubby nem

tudta, s ha tudta volna is, nem törődik vele – George Christopher Meech névre hallgatott.

Meech kendőt kötött Tubby nyakába, és munkálkodni kezdett a haján. Aztán a művelet elérkezett abba a fázisba, amikor az ollókkal foglalatoskodó ember tükröt tart a kuncsaft tarkójához és csendben arra invitálja, hogy mondjon ítéletet.

Tubby tüzetesen megvizsgálta hajszálainak állapotát, és nem sok kivetnivalót talált. Igényes kritikus létére nemigen tudott mibe belekötni.

– Azt hiszem, megfelel – mondta.

George Christopher Meech elvette a tükröt.

– Bodorítást kíván, uram?

– Köszönöm nem.

– Némi hajzselét kíván, uram?

– Köszönöm, nem.

– Szeszes bedörzsölést kíván, uram?

– Köszönöm, nem.

– Ahogy kívánja, uram.

Méltóságteljes beletörődéssel Meech levette a kendőt, és Tubby kibontakozott, mint valami gyönyörű pillangó a bábból. Még alaposabban szemügyre vette pirospozsgás tükörképét.

– Nem rossz – mondta. – Igazán nem rossz.

– Köszönöm, uram.

– Persze azért maga nem olyan kiváló hajművész, mint az ifjú Price.

Meech bizonyos felsőbbséggel húzta ki magát. Ezt a megjegyzést ízléstelennek találta. Két héttel ezelőttig a kiváló Messrs. Truefitt cég alkalmazásában állt, amely üzletet olyan ok miatt volt kénytelen elhagyni, amelyre óvatosan csak mint félreértésre szokott utalni. Magában elismerte, azzal, hogy

nyugatra ment, egészen a Brompton Roadig – még ha oly tiszteletreméltó és tényleg történelminek tekinthető vállalkozás szolgálatába szegődött is, mint Price-é –, valójában azért mélyre süllyedt. Zokon vette hát, hogy bárki másénál alacsonyabb rendűnek tekintsék kifinomult technikáját.

– Nem ért még az a megtiszteltetés, hogy tanúja legyek Mr. Price munkájának – mondta mereven.

– Mindig ő vágta a hajamat – magyarázta Tubby. – Meg a gyámomét is… már amikor még volt neki. Hogy érti azt, hogy nem látta még munka közben?

– Mr. Price nem járt még itt az épületben az utóbbi két hétben. Azon nap óta nem láttam, hogy alkalmazott.

– Ó, maga új fiú?

– Igen, uram. Korábban a Truefitt szalonban dolgoztam – mondta Meech azzal a hanghordozással, mint aki épp helyre tesz valakit.

– És Price két hete nem járt itt?

– Ahogy mondja, uram.

– Mi lett vele?

– Vidéken tartózkodik, úgy tudom.

– Ó, szabadságot vett ki?

Meech hanghordozásába most egy másfajta tónus, a titokzatosság tónusa vegyült. Az előbbi pillanatnyi bosszúsága már eltűnt, és örömmel fogadta annak lehetőségét, hogy olyan témát vitasson meg, amelyen már meglehetősen sokat töprengett maga is.

– Ha engem kérdez, uram, én úgy vélem, Mr. Price nyugalomba vonul.

– Micsoda?

– Igen, uram. Meglátásom szerint ez a vállalkozás új vezetés kezébe kerül.

Tubby ajkát rémült „Te jó ég” kiáltás hagyta el. Meg volt döbbenve. A Price-féle fodrászat mindig is olyan szilárd nemzeti intézménynek tűnt számára, mint a British Museum. Mindig és mindenkor itt volt, úgy tekintett rá, mint azon idők óta létezőre, ameddig az emberi elme visszatekinteni képes. Jól emlékezett rá, már apró gyermekként ide hozta a dadus, hogy a jelenlegi tulajdonos atyja megkurtítsa szőke fürtjeit. Hihetetlennek tűnt számára, hogy az uralkodó dinasztia egyszer ki is halhat.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy Price eladta a boltot?

– Azt, hogy az üzletet lebonyolították-e – felelte Meech a maga méltóságteljes módján –, jelen pillanatban nem tudnám megmondani. De az tény, hogy az utóbbi két hétben Mr. Price nem tette be a lábát a szalonba. Ez idő alatt egy új ember keresi fel gyakran az üzletet. Ha engem kérdez, állapotfelmérést végez, vételi ajánlat tétele céljából.

– Miféle a fickó?

– Nagyon kedves, finom beszédű ifjú ember, uram. Mondhatnám, egy úriember. A neve Anthony.

– Ól – mondta Tubby.

Mélyen meg volt rendülve. Konzervatív lélek lévén mindig meggyászolta, ha London nevezetességei közül valami is eltűnt. Nagyon szomorúnak találta, hogy egy olyan üzlet, amely hosszú-hosszú éveken keresztül atyáról fiúra szállt, most egy vadidegen ember kezére kerül, bármennyire is kedves és finom beszédű az illető.

Mégis, így megy ez manapság, merengett Tubby bánatosan. Az összes régi dolog, amelyet mindig is szilárdnak és örökkévalónak hittél, már megy is a levesbe, amint leveszed róla

a tekinteted. Már azon se lepődött volna meg, ha e percben valaki közli vele, hogy nem gyártják tovább a Cheshire sajtot meg a Johnny Walkert. Legközelebb valószínűleg az Oxford-Cambridge regattát szüntetik meg.

– Nos, remélem, rendes fickó az új tulajdonos – mondta. – Mert rengeteg ember szokott idejárni, rendszeresen.

Beszélt volna még tovább is, ám ekkor kinyílt az utcai ajtó, és Tubby a keretben régi jó barátja, Freddie Chalk-Marshall makulátlan öltözetű alakját pillantotta meg.

Tubby meglepődött. Úgy képzelte, hogy a másik lenn van Langley Endben.

– Helló, Freddie! – köszöntötte.

– Helló, Tubby.

Lord Bridgnorth láthatólag még mindig nem szabadult attól a benyomástól, miszerint van némi esélye annak, hogy barátja jelenléte csak délibáb vagy képzeletének játéka.

– Itt vagy Londonban? – kérdezte, hogy tisztázza a dolgot.

Freddie biztosította, hogy tényleg itt van.

– Tony is itt van Londonban?

– Öööö... igen – mondta Freddie. – Igen. Tony itt van Londonban.

– Az egész család színe-virága itt van Londonban?

– Itt. Tegnap hurcolkodtunk fel Langley Endből.

Freddie rendkívül elővigyázatosan, szavait gondosan megválogatva beszélt. Modorába, míg öreg iskolatársát méregette, bizonyos fokú óvatosság lopózott. A háta közepére se kívánta, hogy most, amikor a családi ügyek ilyen érzékeny állapotban vannak, egy pletykalapnak dolgozó ifjú szerző ólálkodjék a veszélyes zónában. Jelen pillanatig semmilyen súgás-búgás nem kapott még szárnyra arról, mi is történt

Langley Endben azon a végzetes nyári napon, de sosem lehet tudni, mikor szivároghat ki valami. Nem lévén tudatában, hogy Price és fodrászszalonja milyen szerepet töltött be Tubby életében gyerekkora óta, Freddie gyanúsnak találta jelenlétét.

Mindennek következtében igencsak görbe szemmel méregette barátját. Azzal tisztában volt: az öreg Tubby meglehetősen nagy szamár ahhoz, hogy maga kiszagolja az ügyet, ám valaki tippet adhatott neki.

– Mit keresel itt? – kérdezte.

– Levágattam a hajamat. És te milyen ügyben jársz errefelé?

– Borotválkozni kíván, uram? – érdeklődött Meech szakszerűen.

– Szót akartam váltani azzal a fazonnal, aki a szalont most üzemelteti.

Meech ebben segítségére tudott lenni.

– Mr. Anthony nemrég benn járt, uram – Miss Brownnal beszélt, a manikűrös lányunkkal. Aztán távozott.

– Hosszan lesz távol?

– Úgy vélem, nem, uram. Mintha hallottam volna, hogy azt mondta, némi ennivalóval tér vissza, és ketten együtt költik el itt az ebédjüket.

Meech némileg felhúzott orral adta elő e szavakat. Truefittéknél ismeretlen dolog volt az ilyesmi: piknik a fodrászszalonban. Ha Mr. Truefittnek némi harapnivalóra támadt kedve, akkor azt az üzlethelyiségen kívül vette magához.

Tubby érdeklődését azonban sikerült Freddie-nek fölkelteni.

– Találkoztál már ezzel az Anthony nevű fickóval?

– Igen – mondta Freddie. – Találkoztam.

– Hogyan?

– Ahogy az ember általában más emberekkel találkozik.

– Hol?

– Miért érdekes az, hogy hol?

– Miről akarsz beszélni vele?

– Valamiről – felelte Freddie hidegen. – Minek ütöd bele az orrod?

– Csak megkérdeztem.

– Miért?

– Mert érdekel ez az ember.

– Miért?

– Azért, a fene egye meg – tört ki Tubby –, mert kicsiny gyermekkorom óta idejárok, hogy a fölösleges növekményt eltávolítsák a fejemről, és amikor ma besuhantam, abban a hitben, hogy minden ugyanolyan, mint korábban volt, ez a fickó…

– Meech a nevem, uram – mondta George Christopher segítőkészen.

– Szóval Mr. Meech azt mondja, hogy az üzletet eladták valami Anthony nevű rejtélyes figurának. Tudni akarom, ki ő, mindent tudni akarok róla, főleg azt, hogy éppoly megbízható gondossággal vezeti-e az öreg viskót, mint tette azt Price.

Freddie gyanakvása még nem oszlott el.

– Biztos vagy benne, hogy nincs semmi más okod?

– Nem érteni, mire gondolsz.

– Nem újságírói minőségedben jelentél meg itt, hogy a pletykarovatod számára valami kis anyagot szimatolj ki?

Tubby álmélkodása nőttön nőtt. Számára úgy tűnt, hogy barátja rébuszokban beszél.

– Halvány fogalmam sincs, mit hadovász itt nekem. Tényleg, mit hadovász itt nekem?

– No, ha nem, hát nem. Nem érdekes. Azt hittem, ez a helyzet.

– Mi a helyzet?

– Hogy anyag után szimatolsz pletykarovatod számára.

– Nincs már pletykarovatom. Visszavonultam.

– Kirúgtak? – jutott Freddie a logikus következtetésre. Gyakran eltűnődött, hogy a köz ügyei iránt elkötelezett, felelősségteljes napilap hogy is jelentethet meg olyan szennyanyagot, amelyet Tubby a csatornák mélyéről előkapar. – Mikor?

Az ifjú Lord Bridgnorth nehezményezte az imént hallott balga beszédet.

– Nem rúgtak ki. Ha tudni akarod, valójában rendkívül elégedettek voltak munkám szellemi és irodalmi színvonalával.

– Akkor miért hagytad ott a lapot?

– Nem hallottad?

– Mit kellett volna hallanom?

Lord Bridgnorth megragadta barátja gyönyörűen formára szabott kabátjának hajtókáját és nekikészült, hogy megossza vele a nagy újságot.

– Vőlegény vagyok!

– Vőlegény?

– Teljes mértékben. Luellának, a New York Citybeli J. Throgmorton Beamish egyetlen leányának vőlegénye.

Freddie-t illendően lenyűgözte a hír.

– Ne mondd!

– De mondom. Éppen most mondtam.

Freddie cigarettára gyújtott.

– Vak lány? – kérdezte.

– Hogy érted azt, hogy vak lány?

– Hát, annak kell lennie, nemde? Na, mindegy, fogadd szívből jövő jókívánságomat. Mikor történt az eljegyzés?

– Néhány napja. Benne volt a Morning Post tegnapi számában.

– Sohasem olvasom a Morning Postot. De hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem…

A nagyméltóságú Freddie Chalk-Marshall elhallgatott. Elméjét láthatólag hirtelen ötlet szállta meg. Szemében a tőrőlmetszett rámenős ügynök tekintetének fénye villant.

– Ez a Beamish – kezdte. – Gazdag?

– Könyékig vájkál az aranyban.

– És kopasz? – folytatta Feddie élénken.

– Persze hogy kopasz. Minden amerikai kopasz.

– Akkor én tudom, mi kell neki – mondta Freddie.

– A Price-féle Derma Vitális. Csodálatos szer. Adtam egyszer belőle neked is egy üveggel.

– Tényleg? Ja, tényleg, már emlékszem. Eltörtem.

– Akkor te egy első osztályú pancser és kapitális szamár vagy – rótta meg Freddie. – Pedig mekkora előrelépést tettél volna egészséged és boldogságod érdekében. – Meechhez fordult. – Küldjön fél tucat üveggel a Price-féle hajszeszből Lord Bridgnorthnak. Címe Parazita Klub, Dover Street.

Meech arca felderült. Ez nagy üzlet volt.

– Parancsára, uram.

– Te meg aztán odaadod az öregfiúnak, Tubby.

Lord Bridgnorth meglehetősen kétkedőnek tűnt.

– Ide figyelj – kezdte. – Nem áraszthatom el az öreg Beamisht hajnövesztővel. Ahhoz nem ismerem eléggé.

– De el fogod venni a lányát, ha nem tévedek.

– Nem fogom elvenni, ha elárasztom a papát hajnövesztővel. Már rég rájöttem, nem túl kifizetődő, ha ezeket a hajatlan öreg

csókákat a kopaszság témájával traktálod. Nézd csak meg, mi történt, amikor az öreg gyámom…

– Azzal már ne törődj…

– Arról nem is beszélve – folytatta Tubby –, hogy nézd meg, mi történt, amikor Elizeus…

– Miféle Elizeus?

– Elizeus, tudod, az a fickó az Ótestamentumban. Koponyáján egy szál haj nem nőtt, s amikor egy falka gyerek felhívta erre a figyelmét, ugyan mi történt velük? Bingó! „Az erdőből azért két nőstény medve kijővén, elszaggatának közülük negyvenkét gyermeket!”[6]

Freddie nyugtalanul izgett-mozgott elegáns cipőbe bújtatott lábán. Elismerte a barátja érvelésében rejlő igazságot, ám üzletemberi énje túlságosan elhatalmasodott már. Feszülten töprengett.

– Ide figyelj – szólalt meg nagy sokára. – Mikor találkozol megint ezzel a Beamish-sel?

– A Ritzben ebédelek vele. Aztán együtt elmegyünk a Towerbe.

– Akkor vigyél magaddal, és majd én megbeszélem vele az üzleti részt.

Ez a gondolat már kedvezőbb fogadtatásra talált Lord Bridgnorthnál.

– Hát, ha a saját ötletedként adod elő neki a dolgot… Azt akarom mondani, hogy ha magadra vállalod a medveeledellé válás kockázatát… akkor rendben.

Freddie az órájára pillantott.

– Egy gyors ebéd még belefér. Fél háromkor lovagolni viszek valakit a csónakázó tóhoz.

---

[6] 2 Királyok 2:24. (Károli Gáspár fordítása).

– Miféle valakit?

– Valamiféle valakit.

– Fogadok, hogy lány.

– Bárcsak lány lenne – sóhajtotta Freddie. – Ha Mr. Anthony visszatér – fordult Meechhez –, mondja meg neki, hogy Mr. Chalk-Marshall kereste és nemsokára visszatér.

– Ahogy kívánja, uram.

Tubby visszatért a régi témához.

– Mennyire ismered ezt az Anthony nevű csókát?

– Alig – felelte Freddie. – Alig valamennyire.

– Ki ez?

– Csak egy csóka – felelte Freddie. – Akinek Anthony a neve. Menjünk.

Kivezette barátját a Mott Streetre, annak torkolatában leintettek egy taxit, és útnak indultak a Ritz felé. Freddie gratulált magának az aznap délelőtti kiváló munkához. Bár lelke mélyéig feldúlta a családjában történt kavarodás, Freddie Chalk-Marshall soha nem feledte, hogy ő valójában olyan ember, akinek küldetése van.

Tizenkettedik fejezet

Azt követően, hogy a leendő boldog vő és üzletember barátja eltávozott, Meech (a Truefitt szalon egykori alkalmazottja) néhány percig magára maradt a fodrászatban. E szabad idejében azzal foglalatoskodott, amellyel minden rendes borbély: rendbe tette a dolgokat a vendégek újabb rohama előtt. Megfent egy borotvát, újrarendezte a polcokon a különféle szappanokat és kenőcsöket, kiegyenesítette a falon az egyik hirdetést, megmondta a pontos időt egy érdeklődő gyermeknek, s végül, mikor már úgy érezte, nincs egyéb teendője a következő kuncsaft érkezéséig, a boltajtóhoz ment, kiállt a küszöbre és mélyen magába szívta azt, amit a Mott Streeten levegőnek neveznek.

Bizonyos gondolatmenetet indított el benne azon néhány céltudatosnak tűnő ember látványa, akik a sarkon található Hernyó és Bögre ajtaján söpörtek befelé, és már épp kezdte magában meghányni-vetni annak lehetőségét, hogy egy korsó gyors fölhörpintése erejéig esetleg ő is besurranhatna, amikor a kocsma ajtaja újra kinyílt, de ezúttal kifelé bocsátott egy vendéget.

Az illető megnyerő külsejű, masszív fiatalember volt: haladását bizonyos fokig akadályozta számos csomag, amelyet cipelt. A fiatalembert megpillantva Meech azonnal visszasietett az üzletbe, és roppant ügybuzgalommal újabb borotva fenésének látott neki. Aztán az utcáról dallamos füttyszó hangzott fel, és az ajtón belépett munkáltatója, a finom beszédű Mr. Anthony.

– Helló, Meech – szólott az újonnan érkezett. – Itt vagyok, ragyogok!

– Örülök, hogy látom, uram – mondta Meech udvariasan.

– Borotvát fen, ha jó érzékelem.

– Igen, uram.

– Fenje csak tovább, Meech, fenje csak.

Tony elhelyezte csomagjait egy asztalon, amely a „Női részleg” felirattal jelzett ajtó mellett állt. Ahhoz képest, hogy társadalmi állásában és megbecsültségében nem sokkal ezelőtt fájdalmas lefokozást szenvedett, kifejezetten vidámnak tűnt. Arcán az aggodalomnak nyoma se látszott. Megjelenése olyan ember érzetét keltette, aki teljes mértékben elégedett a létezéssel.

Megjelenése nem vezette tévútra a szemlélőt. Dióhéjban megfogalmazva: Tony még életében nem volt ilyen boldog.

Ha valaki a birodalmi arisztokrácia megbecsült tagja és kiterjedt vidéki birtokok, valamint egy hatalmas Arlington Street-i ház tulajdonosa, ez igazán jelentős dolognak mondható. Egy ilyen pozícióban lévő emberről szokták mondani, hogy jól eleresztették. Mindazonáltal – és ez a felfedezés okozta, hogy Tony sugárzó arccal járt-kelt a világ sokadalmában – még sokkal jelentősebb dolognak mondható, ha valaki egy olyan Higiénikus Fodrászati Szalon tulajdonosa, amelynek alkalmazotti köréhez egy Polly Brown nevezetű lány is tartozik.

Két hét bőségesen elegendő idő egy tüzes temperamentumú fiatalember számára, hogy meggyőződjék első, még sietősen formált gyanújának helyességéről, miszerint találkozott azzal a lánnyal, akit valaha is szeretni képes. Ez időszak eredményeképp Tony gondolatait egyetlenegy kép foglalta el, amelynek modelljét a romantikus novellagyűjtemények csak így írnák le: „a rajongás tárgya”. Azáltal, hogy naponta látta a lányt, hogy állandó szoros együttlétben töltötte vele idejét, Tony olyan szellemi állapotba

került, amelyben az élet igen kevés dolga volt egyáltalán létezőnek nevezhető.

George Christopher Meech talán meglepődött volna ennek hallatán, de munkáltatója szemében ő nem volt több, mint mindenféle párák összeverődése.

Polly személyében, mondta Tony magának, végre felfedezte azt a lányt, akit gyerekkori álmaiban képzelt el. Mindazonáltal furcsa módon Polly a szó szoros értelmében egyáltalán nem testesítette meg azokat az álmokat. Ifjúkorában ugyanis – mikor képzeletét túlságosan is a daljátékok fiúszerepeiben fellépő termetes művésznők befolyásolták – Tony inkább a délceg, a szép, a begyes lányok személyében látta nőideálját. Ám mindössze kétszer kellett találkoznia Pollyval ahhoz, hogy rájöjjön, érzelmi életének hajója immár végleg révbe érkezett.

Szerette a lány különlegességét, éles elméjét, arcának barna fényét, szemének csillogását, amelyben a felbukkanó szikrák mintegy előfutárként jelezték csodálatos mosolyát.

Milliók között az egyetlenegy. Sőt, ha jobban belegondol, sok millió között az egyetlenegy.

Miután elhelyezte csomagjait, Tony túlhabzó jókedvét egy kellemes beszélgetés keretei közt kezdte szétárasztani. Bármennyire is párák összeverődésének tartotta Meechet, élvezte a vele való társalgást. Szórakoztatónak találta e délibábot.

– Hogy ment az üzlet? – kérdezte.

– Csendesen, uram. Alig volt teendőm. Mindössze egyetlen úriember tért be hajat vágatni.

– Remek.

– De az illető nem kért se bodorítást, se hajzselét, de még csak egy szeszes bedörzsölést sem a skalpjára.

– Kár.

Meech atyaian mosolygott.

– Nincs oka az elkeseredésre, uram. Tapasztalatom szerint a forgalom szombatonként délután tetőzik.

– Ó, délután? Csak nem?

– Igen, uram. Mellesleg, uram, egy bizonyos Mr. Chalk-Marshall járt itt nemrég, és ön után érdeklődött.

– Ó? Szóval fönn vannak Londonban? Hagyott üzenetet?

– Igen, uram. Azt mondta, később visszatér.

– Remek. És most – folytatta Tony – legyen olyan kedves és akassza ki az ajtóra a „Zárva” táblát.

Meech megingott. Valójában persze nem ingott meg, de nagyon-nagyon közel állt ehhez az önkéntelen mozdulathoz. A hivatástudat berzenkedett benne e javaslat ellen.

– Bezárja az üzletet, uram? – kapkodott levegő után.

– Be.

– Egy órakor? Szombat délután?

Tony nekiállt, hogy kibontogassa a csomagokat. Ezek, borításukat vesztvén, szendvicseknek bizonyultak. Aztán előbukkant még egy aranylevéllel ékes üveg is, és két pohár. Az üveg enyhén borzalmas kinézete elárulta, hogy ezt a felirata szerint pezsgőnek nevezett nedűt a közeli kocsmában vásárolták.

– Elhiszem, hogy ez némileg szokatlan – felelte Tony.

– De mégis, mit gondol?

– Igen, uram – mondta Meech kétségbeesetten.

– Vagy, hogy másképp fogalmazzam – folytatta Tony és az üveget – szavai súlyát növelendő – határozottan Meech felé irányította. – Mi az ördög?

– Igenis, uram – mondta Meech. Hozzá már hűtlen lettek a szavak, és ez volt a legbiztonságosabb, amit mondhatott.

Tony nekiállt kibontani érvei minden részletét.

– Fiatal vagyok, Meech. A nap süt. Egy ifjú hölgy együtt költi el az ebédjét velem. És nem akarom, hogy megzavarjanak. Ezért inkább bezárom az üzletet. Igazán, Meech, a pokolba ezzel a modern anyagiassággal. Mit számít, ha néhány shillingnyi hajvágási díjtól elesünk?

– Szombaton leginkább borotváltatni szoktak, uram.

– Akkor borotválási díjtól esünk el. Forró vér rohan ereimben, Meech. Jól akarom ma érezni magam, még ha az üzlet látja kárát, akkor is.

Meech sóhajtott.

– Ahogy kívánja, uram. Ez az ön üzlete.

– Pontosan úgy van, ahogy mondja.

– És feltett szándéka, hogy szakmai szempontok szerint vezesse?

– Természetesen.

– Attól tartottam, hogy ön is egyike ama ficsúroknak. akik csak viccből vágnak bele ilyen vállalkozásba.

– Távol legyen tőlem.

– Ha meg nem sértem, uram, ön számomra maga a Rejtélyek Embere. Ez a Mr. Chalk-Marshall, aki minden bizonnyal a legfelsőbb osztályból származó ifjú úriember, úgy beszélt önről, mint akivel rendkívül közeli ismeretségben áll.

– Abban áll.

– Éppen erről beszélek, uram – mondta Meech győzedelmesen. – Éppen ezért nevezem önt a Rejtélyek Emberének.

Tony megveregette Meech vállát.

– Én csak egy fiatal fickó vagyok, aki boldogulni akar – jelentette ki. – De ne rólam tárgyaljunk. Beszélgessünk inkább Miss Brownról. Egyébként hol van Miss Brown?

– Azt, hiszem, a Női részlegben, uram. Egy kuncsaft körmeivel foglalkozik.

– Ó? Nos, remélem, nem tartják fel sokáig. Még kihűl a pezsgő.

– Menjek és kérdezzem meg, uram?

– Nem, ne is törődjék vele. Fusson csak haza és játsszon a gyermekeivel.

– Még nem vagyok nős, uram.

– Még nem?

– Nem, uram. De már lassacskán szóba kerül köztünk ez is. Nyolc és fél éve vagyunk jegyesek.

Tony őszinte érdeklődéssel méregette segédjét. Megváltozott életkörülményeiért némi kompenzációt nyújtott, hogy olyan emberek társaságába vetette a sors, mint Meech. Minden alkalommal valami újat tudott meg róla. Csak tegnap derült ki például, hogy Meech szaxofonon játszik, holott ez lett volna az utolsó hangszer, amelyre az ember vele kapcsolatban gondol.

– Maga is amolyan igazi maratoni szerető – mondta.

– Nem helyénvaló elsietve felvenni a házasság szent kötelékét, uram.

– Abszolúte nem értek egyet magával – szólt Tony melegen. – A magam részéről én a gyors, hirtelen elköteleződés híve vagyok.

Elnéző mosoly suhant át Meech arcán, az a mosoly, amelyet az okos középkorúak a hebehurgya fiatalok számára tartogatnak.

– Korábban magam is így gondoltam, uram. Akkor még a másik ifjú hölggyel jártam jegyben.

Tony érdeklődve nézte.

– Ó? Volt egy másik ifjú hölgy is? Mi a csoda!

– Igen, uram. – Meech mindig kész volt bizalmasan megosztani élete történetét, ha együtt érző fülre talált. – De aztán a hölgy rútul rászedett, és megszökött a postással.

– Csak nem?

– De igen, uram. Éppen a születésnapját követően.

– Szörnyű – érzett együtt Tony. – Nagyon sajnálom, hogy vannak ilyen nők is. Számítóak és csapodárak.

– De nem mindegyik ilyen, uram – tette hozzá Meech lojálisan.

– Meech – mondta Tony –, magának aranyat ér minden szava.

– A jelenlegi ifjú hölgy, akivel jegyben járok, sohasem vetemedne ilyesmire.

– Biztos benne?

– Egészen biztos, uram.

A beszélgetésben kis szünet támadt. Tony a borotvaszappanok közt babrált.

– Erről jut eszembe, Meech – mondta. – Áruljon el nekem valamit. Ezt a két ifjú hölgyet hogyan közelítette meg? Úgy értem, hogy kérte meg a kezüket?

– No, de uram…

– De tényleg. Komolyan. Tudni szeretném. Pokolian nehéz dolog megkérni valakinek a kezét.

– Nos, uram, az én tapasztalatom szerint, ez a dolog egyszerűen csak megtörténik, amikor úgy hozzák a körülmények.

Tony hosszan ízlelgette ezt a kijelentést. Elgondolkodva ismételgette a szavakat.

– Egyszerűen csak megtörténik… Tudja, Meech, nem igazán értem, mire gondol.

– Arra gondolok, uram, hogy az ilyen dolgokat erősen befolyásolja az, amit én úgy neveznék: a pillanat ihlete.

– Ó? A pillanat ihlete?

– Igen, uram. Az ember egyszerűen észreveszi a lehetőséget és megragadja. Példának okáért az első ifjú hölggyel éppen egy temetőben üldögéltünk, és én megkérdeztem tőle, mit szólna hozzá, ha a sírkövén az én nevem is ott szerepelne.

– És az ifjú hölgy jól fogadta ezt a felvetést?

– Ó, rendkívül jól, uram.

– De később azért ennél tovább ment, nem igaz?

– Valóban, uram. Ennél azért tovább mentem. Ez csak a kezdetnek volt nevezhető.

– Értem… és milyen módszerrel dolgozott a második leánykérés alkalmával?

Meech szemüvege mögött Don Juan-i tekintet csillant. Láthatólag a messzi régmúltban lejátszódott, ám boldog emlékeket idézett fel.

– Nos, ez már azt követően történt, hogy a mozgókép meghódította a világot – mondta –, így hát a módszer is változott.

– Mi köze mindennek a mozi térhódításához?

– A filmek az érzelmekre hatnak, uram. Tele vannak olyasmivel, amit én úgy neveznék: érzelmi stimuláns. Nyilvánvaló, hogy egy lány nem érdek nélkül akarja látni Rudolf Valentinót. A jelenlegi ifjú menyasszonyom esetében az történt, hogy egyszerűen hozzáléptem, karjaimba zártam és megcsókoltam.

– És tetszett neki?

– Jól érzékelhető tanúbizonyságát adta, uram.

Tony csodálattal nézegette a heves szeretőt.

– És ez elég volt maguknak nyolc és fél hosszú éven át? Szerintem maguk fantasztikusak.

– Eddig még nem panaszkodott a hölgy, uram – mondta Meech önelégülten. – És ön, uram, volt már valaha vőlegény?

Igazán egyszerű kérdés hangzott el, mégis úgy hatott Tonyra, mintha jéghideg zuhannyal fröcskölték volna szemközt.

– Az áldóját! – kiáltott fel.

Az elmúlt varázslatos két hétben, ha Tony szentelt is egy-egy gondolatot Violet Waddingtonnak, az csak amolyan futó idea volt – csak egy csipetnyi a szellem terméséből, amelyet egy férfi valami kellemetlen dolognak áldoz, amelyről tudja, hogy az életének korábbi, már régen lezárult fejezetében történt. Violetre úgy tekintett, mint aki kizárólag a múlt része.

És mégis… mondott Violet valamit valaha is, amely arra utalt volna, hogy az eljegyzést felbontottnak tekinti? Nem bizony, kénytelen volt elismerni, ilyesmi nem hangzott el. Amennyire meg tudja ítélni, Violet megváltozott körülményei ellenére még mindig úgy tekint rá, mint arra a férfira, akihez feleségül fog menni. Ő maga éppenséggel magától értetődőnek tekintheti, hogy a jegyességnek vége, de semmi sem jelzi, hogy ezt az elképzelést Violet is magáévá tette. Jelen pillanatban az a lány, akit még csak nem is kedvel, talán éppen a divatszabóságon jár, hogy a kelengyéjéről gondoskodjék.

Tony megrémült. Mostani helyzetében el nem tudta képzelni, hogy csinálhatott akkora bolondot magából azon a nyári reggelen Langley End rózsakertjében. A lány csak bóklászott erre-arra, ő is csak bóklászott arra-erre, szép, biztonságos háromlábnyi távolságot tartva egymástól. Veszélynek semmi jele. Ám ekkor… egyszer csak…

Szinte vonaglott kínjában, ahogy felmerültek előtte a rózsakerti jelenet legapróbb részletei. Azok után, amik a rózsakertben történtek, már nem volt számára kiút. Ha Violet még mindig feleségül akar menni hozzá, akkor nem tagadhatja meg magát tőle.

– Az áldóját! – kiáltotta. – Hogy voltam-e? Most is az vagyok!

– Valóban, uram? – kérdezte érdeklődve Meech. – És szabad kérdeznem, hogy ismerkedett meg az ifjú hölggyel?

– Meech – mondta Tony. – Nem én ismerkedtem meg vele. Ő szerzett meg magának.

Ma már másodszor, a fodrászsegéd nem talált szavakat. Rámeredt Tonyra és halmozottan rejtélyesnek találta. De mielőtt még magyarázatot kérhetett volna, kinyílt a „Női részleg” táblával jelzett ajtó, és megjelent Polly.

Polly csodálatosan nézett ki. Mintha a tavasz leheletét hozta volna az üzlethelyiségbe, amelyet a finnyás érzékelő számára túl vastagon terített be a brillantin szaga. Polly láttán Tony bánatát mintha elvágták volna, éppúgy, ahogy George Christopher Meech ollói vágták el Tubby hajszálait.

Ha valamely tulajdonság Tony lelkének összetevői közül a többi fölé nőtt, az a rugalmasság volt. Főnemesből fodrásszá fokozhatták le: mosolyogva bukkant föl a mélyből. És hasonlóképpen, nyakába varrhattak egy lányt, akit nem kedvelt, mégis, amint az a lány, akit szeretett, megjelent a színen, lelke felszárnyalt, és újra a régi, gondtalan önmaga volt.

A jövő, mondta magában Tony lendületesen, gondoskodjék csak önmagáról. Egyedül a jelen számít. És a jelen egy Pollyval kettesben eltöltött ebédet foglalt magában.

A kettesben lét azonban csak akkor valósulhat meg, ha sikerül megszabadulnia a tapadós Meechtől, akinek egész

viselkedése azt sugallta: feltett szándéka itt maradni és végére járni a dolognak, még ha ez az egész nyarat veszi is igénybe.

– Ó, hát itt vagy! – lelkendezett Tony. – Órák óta várok rád.

– Mindössze öt perc volt, uram – mondta Meech, a pontosság megszállottja.

Tony bosszankodott.

– Nos, mindenesetre óráknak tűnt beszélgetni magával – válaszolta hidegen. – Menjen és tűzze ki a ”Zárva” táblát a vár fokára.

– Csak nem zárod be az üzletet? – kiáltott fel Polly. – Szombaton?

– Éppen ezt mondtam én is, kisasszony – állapította meg Meech elégedetten.

Tony meglóbálta a pezsgősüveget.

– Erről nem nyitunk vitát! Csak semmi feleselés, kérem! – Hirtelen rájött, mit is művel. – Az áldóját – morogta és bizalmatlanul méregette az üveget. – Nem lenne szabad így lengetnem. Vagy mégis? Az is lehet, hogy kihozza a zamatát. – Némi undorral vizsgálta meg az üveg címkéjét. – Sose találkoztam még ezzel a márkával. Kérdés, pukkan-e egyáltalán. Lehet, meg kellene kérnem magát, Meech, gondosan figyeljen, és amikor kinyitom az üveget, adjon ki valami pukkanó hangot a szájával, így talán az üvegbontásnak lenne valamije, amit maga így nevezne: atmoszféra. Ó, micsoda szita az agyam! Hiszen éppen menni készült, ugye? Jól van, húzzon csak el.

– Ha tényleg elhatározott szándéka, uram, hogy bezárja az üzletet… alig egy órakor… szombat délután…

– Jól van, jól van. Tudom én…

– Ebben az esetben nincs, ami itt tartson, uram.

Tony szeme felcsillant. Olyan éber tekintettel vizslatta segédjét, amilyennel egy druida főpap méregette egykor az emberáldozatot.

– Hacsak nem akarja, hogy előbb megborotváljam – mondta sokat sejtetően.

– Nem, uram – mondta Meech határozottan. – Köszönöm, nem, uram.

– Majd elepedek, hogy végre megborotválhassak valakit. Maga ezt úgy nevezné: a borbély epekedése.

– Az ebédje készen áll, uram – mondta Meech, burkolt szemrehányással hangjában.

– Úgy érzem, helyteleníti, hogy itt ebédelünk az üzletben, Meech.

– Nekem nem kenyerem a kritika, uram – felelte Meech méltósággal –, de a Truefitt szalonban ilyesmi sohasem történhetett volna.

Az ajtó becsukódott Meech háta mögött, és Tony a vendégéhez fordult, aki épp szétosztotta a szendvicseket.

Tizenharmadik fejezet

– Kedves fiú ez a Meech – mondta Tony, amint helyet foglalt a terített asztalnál –, csak egy kicsit sznob. Sosem mulasztja el, hogy emlékeztessen, milyen magasról szállt le közénk.

Polly azon leány egészséges mohóságával rágcsálta a szendvicset, aki bőven megszolgálta ebédjét a délelőtti munka révén.

– Kíváncsi vagyok, vajon miért hagyta ott a Truefitt szalont.

– Ez is egyike azon sötét titkoknak, amelyek oly gyakoriak a fodrászüzletek berkeiben – felelte Tony. – Mindenféle pletykák kelnek időnként szárnyra a büszke borbélyok klubjaiban, mint amilyen a Szenior Hajszeszek vagy a Hajszabóság, de tényeket senki nem tud soha.

– Talán ő is lord volt valaha.

Tony mérlegelte ezt a felvetést.

– Lehetséges – felelte –, de nem tartom valószínűnek. Mi, ex-lordok valami meghatározhatatlan aurával rendelkezünk, amelyet nem lehet eltéveszteni. Ezt azonban George Christopher Meechben képtelen vagyok felfedezni. A magam részéről úgy vélem, bukását a lovagiassága okozta. Feláldozta magát, hogy megmentse egy hölgy jó hírét.

– Milyen hölgyét?

Tony elgondolkodva forgatta szájában a falatot.

– Én úgy képzelem – kezdte –, hogy apró, kékszemű manikűröslány lehetett, esendő, de egyben szeretetreméltó is. Csekély keresetét beteg apja támogatására fordította. Egy ideig még minden rendben is ment. Szombatonként hazavitte a

vékonyka borítékot, és annak tartalmát lakbérre, bevásárlásra fordították, s jutott még az öregúrnak egy uncia pipadohányra is. Aztán egy nap, hazatérve szerény hajlékába, a lány egy tragédia bekövetkeztével szembesült.

– Meghalt a szegény öreg?

– Nem, nem halt meg, csak megkopaszodott. Képzelheted, mit jelent ez. Ha törik, ha szakad, az öregúr haját újra meg kell növeszteni. De honnan lenne pénze egy ifjú lánynak hajnövesztő szerre? Honnan? Sehonnan. A szombat éjjelt, az egész vasárnapot, a következő éjszakát Mabel – mert így hívták a lányt, Mabel – kínok közt töprengve töltötte el. Aztán hétfő reggel, míg füstölt heringből álló szerény reggelijét fogyasztotta, megtalálta a megoldást. Emlékezett rá, hogy Mr. Truefitt egy üveg hajnövesztőt tartott a legfelső polcon abban a helyiségben, ahol Mabel és George Christopher Meech vállt vállnak vetve dolgozott hosszú hónapok óta.

Polly megremegett.

– Csak nem akarta ellopni az üveget?

– De bizony! Nemcsak akarta, el is lopta! – jelentette ki Tony határozottan. – Még aznap, amikor Meech éppen eltávozott ebédelni. Aztán néhány nappal később Mr. Truefitt üzenetet küldött Meechnek, hogy látni kívánja az irodájában.

Tony kivett még egy szendvicset és egy ideig csendben evett.

– Nos, kitalálhatod, mi történt. A lopást fölfedezték. Mr. Truefitt nyíltan föltette a kérdést Meechnek. Vagy Meech a bűnös, vagy Mabel. Ám Meech acélos jellemét nem fogta rozsda. Bár könnyedén alibit igazolhatott volna, inkább magára vállalta a tettet. „Én voltam az, Mr. Truefitt”, mondta csendes, ám szilárd hangon. Mr. Truefittet láthatólag megrázta a dolog. „Gondolja meg, mit beszél, George”, szólott nyájasan, mert kedvelte a fickót.

„Tényleg, komolyan mondja, hogy…”, „Igen, uram”, felelte Meech. Hosszú csend támadt. Mr. Truefitt mélyet sóhajtott. „Hát legyen, George”, mondta. „Ha ragaszkodik ehhez a történethez, nincs mit tenni: hadd haladjon az igazságszolgáltatás a maga útján.” És azon a délutánon a borbélysegédek négyszöget formáltak, és a középen álló Meechet Mr. Truefitt hivatalosan is megfosztotta ollóitól.

– Micsoda férfi! – suttogta Polly áhítatosan.

– Mr. Truefitt? Vagy Mr. Meech?

– Meech.

– A néma levente – biccentett Tony.

A pezsgősüveg után nyúlt.

– Készen állsz rá, hogy felhajts egy pohárka Lucrezia Borgia cuvée-t?

– Kösz.

– Mellesleg Freddie itt járt délelőtt.

– Találkoztál vele?

– Nem. De azt hiszem, vissza fog jönni.

– Kíváncsi vagyok, vajon hogy mennek a dolgok.

– Én is. Jó lenne friss híreket hallani. – Tony bizalmatlan pillantást vetett az üvegre. – Tudod, arra gondoltam, esetleg előbb az egereken kellene kipróbálnunk ezt a löttyöt. Lehet, hogy halálos.

– Sohasem ittam még pezsgőt.

– Pezsgőt most sem fogsz inni, az biztos – vélte Tony. Kihúzta a dugót, és az egészen biztató hangot hallatott. – Hát, pukkanni pukkant – mondta elégedetten. Teletöltötte a poharakat, és az egyik zacskót Polly elé tolta. – Egy harapás ecetes hagymát? Így talán jobban kijön az íze.

Polly beleszürcsölt a pohárba.

– Szerintem finom – mondta.

Tony is beleszürcsölt.

– Lehetne rosszabb is – értett egyet. – Némileg a Price-féle Derma Vitalisra emlékeztet.

Polly letette a poharát.

– Szerintem te csodálatos ember vagy – mondta egyszerűen.

– Én? – Tonyt ugyan felvillanyozták, de ugyanakkor meg is lepték e szavak. – Miért?

– Nem hiszem, hogy lenne bárki is, aki ilyen vidáman viselkedne a te helyedben.

– Azért mert veled ebédelhetek? De én nagyon szeretek veled ebédelni.

– Tudod jól, hogy mit akartam mondani. Borzasztó lehetett ide kerülnöd – azok után, ahogy eddig éltél.

– Egyáltalán nem. Életem legszebb időszaka volt ez az utóbbi két hét.

– Igazán? – kérdezte Polly, kicsit vágyakozó hangon.

– Elememben érzem magam. Az összes ősöm borbély volt. A hajszesz és brillantin uralta légkörben viharvert lelkem végre békére talált. A vér nem válik vízzé, tudod.

Polly apró kortyokban szürcsölte a pezsgőt, mint valami madárka. Elgondolkodó arcot vágott.

– Tényleg azt hiszed, hogy Mrs. Price fia vagy? – kérdezte nagy sokára.

– Tényleg. Miért, te nem?

– Én nem. Szerintem habirkás az az asszony.

– Nagyon érdekes feltevés. Vegyél még egy szendvicset.

– Sőt, mi több – folytatta Polly –, amikor eljön az idő, nem hiszem, hogy kitart a történet mellett.

– Nem?

– Nem. Szerintem vissza fogja vonni, amit mondott.

– És miből jutottál erre a következtetésre?

– Csak megérzés.

– Mondott neked erről valamit?

– Rengeteget. Mindig erről beszél, ha találkozunk. Tele van lelkifurdalással.

– Szegény öreglány – mondta együtt érzően Tony. – Nagyon rohadt helyzetben lehet. Gondolom, nagyjából úgy érzi magát, mint aki gyufát dobott egy puskaporos hordóba.

Polly titkolt elismeréssel pillantott az asztal másik oldalára. A férfi összes tulajdonsága közül – amelyek egytől-egyig a csodálatát váltották ki – a legmagasabbra a veszteni tudás képességét helyezte. Úgy találta, hogy Tony a legjobb vesztes, akivel valaha csak találkozott. Azon sorsdöntő nap óta egyetlenegyszer sem adta legcsekélyebb tanújelét sem az önsajnálatnak.

– Senkinek nem lehet kellemes – mondta. – Például Lady Lydiának sem. Vagy Sir Herbertnek.

– Vagy Freddie-nek – kuncogott Tony. – Szegény öreg Freddie. Hogy utálhatja az egészet!

– És Slingsby? Képzeld el, mindig milordnak kell szólítania az unokaöccsét.

– Elég vacak ügy, az szent igaz. De nem igazán éri meg a fontolgatást. Feledkezzünk is el róla, s beszéljünk inkább arról, hova megyünk ma délután.

– Megyünk bárhova is?

– Megyünk bizony. Egy ilyen gyönyörű nap délutánját, mint a mai, a szabadban kell eltöltened. Üzletember vagyok, és kiszámítottam, sokkal jobban hasznosíthatom a munkaerődet, ha rengeteg friss levegőt szívsz a tüdődbe.

Polly különös tekintetet vetett rá.

– Ne kényeztess – mondta. – Gondolj arra, hogy nekem akkor is meg kell keresnem a mindennapi betevőt, ha te újra lord leszel.

– Azt azért megnézném, hogy újra lord leszek. A magam részéről, egyáltalán nem hiszem. Szerintem inkább negyven év múlva is itt dolgozgatok a boltban, fejemen kis sapkával, hosszú, ősz szakállamat lengetve. A kedves öreg borbély, nem igaz? Szinte hallom, hogy az emberek mondogatják: „Tényleg támogatni kell ezt a furcsa, öreg csórikát. Olyan eredeti jellem."

– Negyven év múlva te köszvényes vén lord leszel, aki mindenkinek arról panaszkodik, hogy az ország az ebek harmincadjára jut.

– Gondolod?

– Tudom.

Tony engedékenyen bólintott.

– Nos, ha ragaszkodsz ehhez a történethez, ahogy Mr. Truefitt mondta Mr. Meechnek, akkor teljes joggal tartsd is magad hozzá. A magam részéről én nem így látom. De elkanyarodtunk a lényegtől. Hova megyünk ma délután az öreg kétülésesben? A folyóhoz? A napsütötte Sussexbe? Mondd meg az úti célt.

Furcsa, kicsit gyötrődő kifejezés jelent meg Polly arcán.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha soha többé nem mennék veled sehova a kocsidban – mondta vékony hangon.

– Miért nem?

– Ó, nem is tudom.

– Polly, miért nem?

Polly bátran szembenézett Tonyval, noha ajkai remegtek.

– Nos, ide hallgass – kezdte. – Amikor kislány voltam, minden nyáron két hétre leküldtek a nagyapám farmjára Connecticutba. Istenem, hogy szerettem ott lenni! Maga volt a mennyország. Ám az egyik évben kijelentettem, hogy soha többé nem megyek le. Túlságosan is szerettem ott lenni, érted, és tudtam, milyen borzasztó lesz, amikor el kell jönnöm.

Elhallgatott és elfordította a fejét. Az asztal túlsó oldalán Tony levegő után kapkodott. Átnyúlt az asztalon, és megfogta Polly kezét.

– Polly… Úgy érted, hogy… Ó, a pokolba is!

Gyorsan elengedte a lány kezét. A nyíló ajtó zaja és a Mott Streetről érkező léghullám a tarkóján figyelmeztette, hogy nincsenek többé egyedül.

Tony bosszankodva megfordult. Először azt hitte, hogy George Christopher Meech tért vissza, és feltett szándéka volt, hogy határozott és keserű szavakat intéz hozzá. Aztán észlelte, hogy tévedett. Slingsby volt a behatoló.

A komornyik igazán remekül festett zsakettben és keménykalapban, vagyis abban az öltözetben, amelyet a nagyváros utcáin tett sétái során szokott viselni. Némileg fújtatott, mivel a ragyogó idő arra csábította, hogy az utat az Arlington Streettől idáig gyalog tegye meg, és nem volt igazán edzésben.

– Helló – mondta Tony.

– Jó napot, milord.

Slingsby szemében tiszteletteljes jóindulat fénylett. Tekintete hasonlatos volt ama pásztoréhoz, aki a nyája elveszett, ám rangban a többi jószág fölött álló bárányának visszatérése felett örvend. Sir Herbert Bassinger elhatározása, hogy pár hétre fölugorjék Londonba, a komornyik feltétlen helyeslésével

találkozott. Nagyon sok mindent kellett elviselnie azóta, hogy Tony elhagyta Langley Endet. Már alig várta, hogy újra találkozzék vele, és megvallhassa neki gyötrelmeit.

Miután észrevette, hogy éppen étkezés közben érkezett, csendes hatékonysággal azonnal visszazökkent életét kitöltő szerepébe. Szó nélkül az asztalhoz lépett, felkapta az üveget, megszemlélte a címkét, s bár arca megrándult, mindkét pohárba töltött. Miután ezzel végzett, professzionális testtartással elfoglalta helyét Tony széke mögött.

– Ugyan, ugyan, Ted bácsi – mondta Tony. – Nem kell, hogy várjon ránk.

– Inkább várnék lordságodra.

– Én nem vagyok lordságod. Az unokaöcséd vagyok.

– Inkább úgy tekintenék lordságodra, mint lordságodra.

Polly női tapintattal kibillentette a társalgást a holtpontról.

– Már be is fejeztük – mondta. – Én legalábbis befejeztem. Te is?

– Majdnem – felelte Tony.

Polly fölkelt és nekiállt letakarítani az asztalt. Igazán szakértő módon csinálta, a papírt és a maradékot szinte észrevétlenül tüntette el. Tony ajánlkozását, hogy majd segít neki, elhárította.

– Biztos, hogy mindet el tudod vinni?

– El tudom, köszönöm.

– Nem túl nehéz törékeny alkatod számára?

– Erősebb vagyok, mint amilyennek látszom – felelte Polly.

Kitárta a „Női Részleg” ajtaját és bement. Tony felállt és cigarettára gyújtott.

– Kedves tőled, hogy benéztél – mondta. – Úgy hallottam, hogy a család itt van Londonban. Hogy állnak a dolgok odahaza?

A komornyik békés arcát mély homlokráncok csúfították el.

– Csak egyetlen szóval jellemezhetem a helyzetet, milord – válaszolta komoran. – Katasztrófa.

Tony elgondolkodva fújta ki a füstöt.

– Katasztrófa, mi?

– Igen, milord.

– Szóval nem állnak túl jól a dolgok.

– Nem, milord.

– Nos, nemigen tudom, mit tehetnénk ellene. – Tony föltelepedett az asztalra. – Tudod, kedves bácsikám… – A komornyik arca megrándult. – Tudod, kedves bácsikám – folytatta Tony a másik gyötrődésére ügyet se vetve –, szembe kell néznünk a tényekkel. Te is tudod, én is tudom, hogy nem én vagyok Lord Droitwich.

Slingsbynek egyáltalán nem volt szokása, hogy közbevágjon, amikor a család egyik jeles tagja beszél, most mégsem tudta türtőztetni magát.

– Én ezt egyáltalán nem így érzékelem, milord. Közelről figyelem az ifjú Sydet, és semmi nem vall benne az arisztokratára. Ha valaki ereiben nemes őseinek vére folyik – melegedett bele Slingsby a témába –, valószínűleg halkéssel venne az előételből, és semmi esetre sem itatná föl a hús levét egy darabka kenyérrel.

– Csak gyakorlás kérdése az egész. Adj neki egy kis időt.

– Én tíz évet adnék neki – mondta a komornyik gonosz indulattal. – Nehéz vasban, ha rajtam állna.

Még tovább is beszélt volna, ám e pillanatban újra kinyílt a „Női részleg” ajtaja, és a rajta belépő alak láttán Slingsby torkán akadt a szó.

– Hö! – horkant fel. – Te vagy az, he? Épp téged kereslek.

Price mami csendben nyelt egyet. Most mintha nem ugyanaz az egyszer hetyke, másszor pityergős asszony lett volna, aki két héttel azelőtt ide-oda kódorgott Langley End ősi falai közt. Az igaz, hogy most is pityergősre állt a szája, de a kibuggyanással fenyegető könnyeket most nem az ital idézte elő. Inkább lelki gyötrődés, mintsem alkoholos stimuláns eredményei voltak. Az asszony fekete szaténruhában és súlyos lelki válságban volt.

Mrs. Price nyomában Polly is megjelent, és a komornyik viharfelhőként tornyosuló, baljóslatú alakjának láttán könyörgőre fogta:

– Kérem, Mr. Slingsby, ne haragudjon rá! Nagyon boldogtalan.

Price mami újra nagyot nyelt. Ez néma megfelelője volt a nyilvános eseményeken gyakran elhangzó „Halljuk, halljuk” felkiáltásnak. Nem éppen élvezetes két hét volt a háta mögött. Tony véleménye, miszerint az asszony érzelmei a lőporos hordót óvatlanul tűzbe borító személyéhez hasonlatosak, teljesen megalapozottnak volt nevezhető. Sőt, mondhatnánk még alá is becsülte a lelki kínt. Az asszony inkább úgy érezte magát, mint aki óriási rést ütött a gáton, és most a fuldokló ezreket nézi a völgyben alant.

A komornyik nem hagyta magát eltéríteni az áldozatától.

– Ugyan milyen jogon érezhetné egyáltalán boldognak magát – kérdezte könyörtelenül – azok után, amit tett?

Az asszony szánalmasan szipogott.

– Én sosem akartam senkinek semmi rosszat.

– Persze, hogy nem akartál – mondta Tony. Odalépett az asszonyhoz és átölelte terjedelmes derekát.

– Akarta vagy nem akarta, milord, akkor is rosszat tett – szólt Slingsby, mint az utolsó ítélet angyala. – A pokolba vezető út is jó

szándékkal van kikövezve. Mondhatom, a vérem is felforr, amikor az ifjú Sydet szemlélem. Nem szoktam még hozzá – folytatta keserűen a komornyik –, hogy olyan házakban szolgáljak, ahol az úgynevezett családfő ebéd közben a vendégek frizuráját vizsgálgatja, és arról értekezik, mi is okozhatja hajuk hullását.

Polly levegő után kapkodott.

– Ezt tette volna?

– Pontosan ezt tette. Aztán közölte Sir Gregory Peasmarch-csal, hogy ha nem vigyáz, hamarosan szőrszőnyeget kell viselnie.

– Szőrszőnyeget?

– Parókát, milord – magyarázta a komornyik.

Tony le volt nyűgözve.

– Ezt föl kell jegyeznem – mondta. – Roppant hasznos. Jó, ha az ember tudja, milyen szakkifejezéseket használjon a kuncsaftok körében.

Price mami, bejövetele óta először, szabad utat engedett bánatának. Leplezetlenül felzokogott.

– Ó, ne búsuljon, Mrs. Price – vigasztalta Polly.

– Jaj nekem, mit tettem, jaj, jaj, mit csiná'tam – nyögdécselte a lesújtott asszony.

A komornyik fenyegető pillantással méregette.

– Elmondom én neked, mit tettél. Kihajítottad őlordságát ősei otthonából, és helyébe egy visszataszító fattyút ültettél, aki Őkegyelmessége Peveney hercegét kakasnak nevezi.

– A vén Peveneyt? Csak nem? – kiáltott föl vidáman Tony.

– De igen, milord. Egyenesen a szemébe. Őkegyelmessége éppen beszédet tartott – meglehetősen parancsoló módon, ahogy szokta –, az ifjú Syd pedig azt találta mondani: jusson eszébe, hogy nem ő az egyetlen kakas a baromfiudvarban.

– Én is pont ezt akartam mondani neki már évek óta.

Slingsby szemrehányóan tekintett egykori urára.

– Lehet, hogy lordságodnak jól esik, ha könnyedén kezeli a kérdést, de biztosíthatom lordságodat, hogy igen fájdalmas jelenet volt. Egy pillanatig azt hittem, hogy Őkegyelmessége azonmód szívszélhűdést kap.

– Istenem, istenem – sóhajtozott Price mami. Aggódva figyelte Pollyt, mert a lány felkapta a pezsgősüveget, amelyet az imént, amikor letakarította az asztalt, ott hagyott, és az ajtó felé tartott vele. – Vigyázz azzal a löttyel, Polly – óvta Price mami. – Tarcsd magad távol tűle! Megárt az, meg bizony!

Polly kiment az üveggel. Távozását követően Slingsby láthatólag fölszabadult: most már nyugodt lélekkel kiteregetheti a családi szennyest, hisz nincsenek jelen idegenek.

– Ide figyelj, te – mondta sietve. – Beszéljünk nyíltan és egyenesen. Mi a szándékod ezzel?

– Istenem, istenem!

– Hagyd már abba a vonítást, te átokfajzat!

Tony közbelépett.

– Nyugalom, Slingsby. Tegye némileg takarékra keserűségét!

– Milord. – A komornyik dorgáló pillantást vetett rá.

– Igen?

Tévelygő testvére felszipogott.

– Úgy forog a fejem, Theodore. Fogalmam sincs, hogy tehetnék mindent jóvá.

– Fogalmad sincs? Dehogy nincs. De még ha nem is lenne, majd én elárulom neked. Ne tégy tanúvallomást. Tagadd meg ezt a képtelen tündérmesét. Szívd vissza az egész dolgot.

– Talán, talán – Price mami bizonytalanul pislogott. – Épp a templomba indútam – imádkozni fogok és segíccséget kérek.

Polly, drágám – mondta, amikor a lány újra belépett. – Épp a templomba megyek. Imádkozni fogok, hogy mutasson utat a Mindenható. Kísérj el, kérlek, drágám, csak a sarokig.

– Természetesen, Mrs. Price.

Price mami megtörölte a szemét.

– Tudnom kelletett vóna, hogy baj és szerencsétlenség sújt le ránk – mondta. – Aznap reggel, amikor lementem Langley Endbe, eltörtem egy tükröt.

– Nem kellett volna belenézned – mondta Slingsby.

Az ajtó becsukódott. Tony megilletődve pillantott a komornyikra. Mivel eddig csak szakmai oldaláról ismerte, amikor hivatalának nyájas maszkja elrejtett minden viharos érzelmet, valóságos csodálattal tekintett erre az új Slingsbyre. El nem tudta volna képzelni, hogy a komornyik ilyen harapós képes lenni, mint az iménti társalgás folyamán. Tony meg volt illetődve, ahogy bárki más is lett volna, aki előtt embertársa lelkének nem sejtett mélységei tárulnak fel.

– Maga aztán kemény fickó, Slingsby – vélte. – A pergő viták kiváló művésze, de kemény ember.

A komornyik zihált.

– Nehéz helyzetben vagyok, milord. Ha eszembe jut mindaz a gond, amelyet ez a némber okozott, a hajam is égnek áll.

Tony nagyot nézett.

– Égnek áll? Akkor esetleg egy hajvágást?

– Köszönöm, nem kérek, milord.

Tony felsóhajtott. Az élet csupa csalódás.

– Meghalok egy jó hajvágásért. A leginkább azonban borotválni szeretnék. Egy borbély sem nevezheti magát borbélynak, míg vért nem ontott.

A komornyik összevonta a szemöldökét és tiszteletteljes, de megrovó pillantást vetett rá.

– Nem öröm számomra hallani, ha lordságod így beszél.

– Bocsánat – szabadkozott Tony. – Tudja, mi hivatásosak. Bottal se lehet kiverni minket a boltból.

Csodálkozva elhallgatott. Társa hangos és váratlan horkantást hallatott. Ugyanebben a pillanatban sötét pír öntötte el az arcát. Tony hátrafordult és megpillantotta mindennek okozóját. Amíg ő beszélt, bús figura jelent meg a boltajtóban. Lovaglóruhát viselt, de őt nem lengte körül az a vidám könnyedség, amely e ruha viselőit általában jellemzi.

– Nahát, úgy éljek! – kiáltott fel Tony. – Az ötödik gróf személyesen! Gyere be, öregfiú!

Syd nem vett tudomást a szíves invitálásról. Komor ellenségességgel a lakájra meresztette szemét. A Langley Endben töltött próbaidő alatt a köztük feszülő, mindig is jelentős ellentét, úgy tűnt, kibékíthetetlenné vált. Nehéz lett volna megmondani, hogy kettejük közül melyik méregette a másikat nagyobb undorral.

– Ó, szóval itt vagy. Na lám – mondta Syd.

– Igen, itt vagyok – felelte a komornyik komoran.

Syd haragos arca még jobban elsötétült.

– A szokásos sunyi cselszövést folytatod, mi?

– Te kölyök!

– Milordnak szólíts, ha jót akarsz!

– Uraim – szólt csillapítóan Tony. – Kérem! – Udvariasan az újonnan érkezetthez fordult. – Foglalj helyet.

– Inkább nem.

– Nocsak! Van valami különös okod rá?

– Van – vágta rá kurtán Syd. – A lovaglólecke.

Tony együtt érzően biccentett. Mindent értett.

– Fáj egy kicsit kezdetben, ugye? Rá se ránts. Hamarosan jó lovas lesz belőled.

– Inkább hulla lesz belőlem. A fene egye meg! Úgy összevissza dobált az a gebe, hogy már nincs is emberi formám. Egyetlen beszélő sebhely vagyok.

Szünetet tartott. Szemlátomást azon töprengett, tudomást vegyen-e arról az igen kellemetlen kacajról, amely elhagyta Slingsby ajkát. Némi megfontolás után úgy döntött, nem alacsonyítja le magát, és folytatta:

– Azt mondták – intézte egyenesen Tonyhoz szavait –, hogy két ősöm is vadászat közben vesztette életét.

Tony bólintott

– Jól mondták. Egy nagyapa. És egy nagybácsi. Ez összesen kettő.

– A bajok általában hármasával járnak, pedig ebből kettő is sok – jegyezte meg Syd borongva.

– Nos, hát *noblesse oblige*.

– Mit mondtál?

– Hagyjuk – válaszolta Tony.

A komornyik visszatolakodott a beszélgetésbe.

– Pedig te is megérdemelnéd, hogy nyakadat törd, ifjú Syd. Az ilyen urakat majmoló alakból egy is sok.

– Csak semmi visszapofázás, szolga!

– Uraim! – csitította őket Tony.

Syd bosszús arcot vágott.

– Ez a mami hibája – siránkozott. – Ha még fiatalabb koromban kinyitja a csipámat, magamtól is belenövök a lordságba.

– Az ember nem bújhat ki a bőréből – közölte Slingsby.

– Te csak ne üsd bele az orrod, jó?

– Az ember nem bújhat ki a bőréből – ismételte meg véleményét határozottan a komornyik. – És ha valaki elveszti a józan eszét és megpróbál teljesen más emberré válni, mint ami, abból végül nem más ember lesz, csak egy idomított majom. Ha minden leckét meg is tanultál már, és azt hiszed, te vagy az előkelőség netovábbja, valójában csak olyan leszel, mint azok a vénasszonyok, akik fölvarratták az arcukat és nem mernek mosolyogni, attól félve, hogy szétszakad.

Syd nagyot nyelt.

– Azt várod tőlem, hogy feladjam jogos örökségemet, mi, te hájfejű?

– Ne merészelj engem hájfejűnek nevezni!

– Miért ne? Rászolgálsz!

– Uraim – kérte Tony. – Uraim!

Slingsby ez utolsó szóváltást követően újra arra a következtetésre jutott, amelyre a múltban már oly sokszor kényszerült, miszerint Sydet a szavak fegyverével nemigen lehet legyőzni. Bölcsebb politika, ha egyszerűen semmibe veszi. így is tett, félreérthetetlenül.

– További szép napot kívánok önnek, milord – mondta, gondosan megválogatva szavait. – Én megyek.

– Talán valóban ez lesz a legjobb – értett egyet Tony. – Mielőtt vérontásra kerül a sor. Nézzen be bármikor.

– Köszönöm szépen, milord.

Dölyfös tekintetet vetve Sydre a komornyik döngő léptekkel távozott.

– Úgy látom, gyorstalpalón akarnak téged kiképezni – mondta Tony.

– Mi az, hogy! – Syd arca eltorzult. Modora némiképpen az inkvizíció áldozatára emlékeztetett, akitől, miután pár percre kiengedték a kínzókamrából, együtt érző barátja a benn szerzett élményei felől érdeklődik. – Idefigyelj. Nincs egy szabad percem se. Mindig ott lohol valamelyikük a nyomomban és rágja a fülemet, hogy pont az ellenkezőjét tegyem, mint amit gondolok. – Felsóhajtott. – Persze, tudom, hogy csak segíteni akarnak. Voltaképpen kedves tőlük.

– Általában mi a napi programod?

– Vegyük például a mai napot. Látogatás a szabónál Freddie öcsém társaságában. Lovaglás ugyancsak Freddie-vel, fél háromkor. Valami csuda előkelő koncert Lady L-lel ötkor. Vacsora után valahol valami előadás. És ha már mindenki végre magamra hagyott, jön a lecke Slingsbyvel az étkezésekről. Hogy kell enni, hogy kell inni, miért, mikor és mit mivel.

– Ha Freddie-vel lovagolsz fél háromkor, el fogsz késni.

– Az nem kifejezés, hogy elkésem – Syd keserűen felnevetett. – Egyáltalán el se megyek. Dobbantottam.

– És most itt vagy, a jól ismert falak között.

– Ááá – Syd mélyen beszívta a levegőt. – Micsoda remek illatok, mi?

– Szóval hiányzik az üzlet?

Az ártatlan kérdés láthatólag vészcsengőt nyomott meg Syd lelkében. Gyors pillantást vetett Tonyra, óvatos és védekező pillantást, mint aki csapdát gyanít.

– Ó, dehogy – felelte és gyenge kísérletet tett arra, hogy könnyednek mutatkozzék. – Csak gondoltam, bekukkantok.

– Értem.

– Mi, Droitwichok már csak ilyenek vagyunk. Ha jön egy ötlet, megvalósítjuk. Ja, és van egy-két dolog, amit elvinnék a régi szobámból. Kifogás?

– Egy szál se. A szobád érintetlen.

– Itt élsz most a bolt fölött?

– Nem. A klubomban alszom.

– De mami… – Gyorsan kijavította magát. – De Mrs. Price itt van, ha jól sejtem.

– Itt. Azaz jelen pillanatban nincs. Templomba ment.

– Szeretnék találkozni Mrs. Price-szal – mondta Syd némi vágyakozással.

– Maradj itt a közelben és találkozhatsz vele. Mellesleg – folytatta Tony –, ha visszatérsz, megborotválhatlak?

Syd szeme kidülledt.

– Megborotválni? Te? Engem? Kösz, nem. Nem untam meg az életem.

– Ugyan már! Ez nem a Szentföldön harcoló Droitwichok szelleme!

– A francot se érdekel – szögezte le Syd. – Első a biztonság, ez az én jelszavam. Fogadd meg a tanácsom, és ne akarj borotválni, míg fel nem készültél rá. Ha mégis fodrászkodásra vágynál, vágj inkább hajat. Akkor legalább nem gyilkolsz meg senkit. És ha hajat már vágsz, azért ne vidd túlzásba a dolgot és ne próbáld ki a hajsütővasat. A bodorítás biztos kezet kíván.

E bölcs mondás elhangzása után távozott.

– A bodorítás biztos kezet kíván – mormolta magában Tony. – Mindennap tanulok valamit.

Még mindig ezen az alapigazságon tűnődött, amikor merengését új látogató érkezése szakította félbe.

– Helló, Tony, öreg hal – hangzott. Freddie állt az ajtóban.

Tizennegyedik fejezet

Freddie átöltözött azóta, hogy utoljára az üzletben járt, és most elegáns lovaglóruhában feszített. Ünnepélyes szeretettel méregette Tonyt.

Tony is nagyon örült, hogy újra látja az egykor oly közeli rokon arcát.

– Freddie, öregem, a mindenit! Gyere be és igyál némi hajolajat. Pezsgővel szerettelek volna kínálni, de sajnos az üveg kiürült.

– Remekül nézel ki, Tony. Itt jártam délben, mondták neked?

– Mondták. Kár, hogy még a visszajövetelem előtt elmentél. Megebédeltettelek volna.

– Tubby Bridgnorth-szal és jövendőbeli apósával ebédeltem. Az öregúr gazdagabb, mint Rockefeller és kopaszabb, mint egy tojás.

– Miféle tojás?

– Bármiféle tojás.

– De miért beszélsz a szegény fickó sanyarú állapotáról nekem?

– Javasoltam neki, hogy használjon Price-féle Derma Vitálist, és úgy vélem, fölkeltettem az érdeklődését.

– Micsoda egy stréber ördögfióka vagy te! – nézett rá csodálattal Tony. – Értem. Hát ez lehet, hogy jól jön nekem.

– Hogyhogy neked?

– Miért, nem az enyém a szer?

Freddie kuncogott.

– Ne szamárkodj, öregfiú! Nem sok sót eszel te már itt a boltban.

– Tényleg úgy gondolod, van rá némi esély, hogy Syd nem perli a követelését?

– Némi esély? – Freddie újabb kuncogást hallatott. – Öregfiú, erre mérget vehetsz. A fickó láthatólag gyengül. Tegnap este régi életéről mesélt nekem, amikor még gondtalan borbélyként töltötte napjait. Könnyekkel szemében lelkendezett a Southendről, a nyíldobálásról meg a kuglizásról meg a kókuszhajító versenyről meg az aszpikos angolnáról meg a pácolt heringről… Én mondom neked, a fickónak honvágya van, majd eleped London után.

Hirtelen elhallgatott. Beszéd közben föl-alá vándorolt az üzletben, és most éppen a tükör elé vezették léptei. Megállt és a tükörképére bámult. Jól ápolt kéz emelkedett fel, és simította végig a képen látható arcot.

– Halló!

– Mi a gond?

– Rám férne egy borotválás.

Ha valaki már látott vén csatalovat, amint felkapja fejét a trombitaszóra, akaratlanul is ez az emlék kellett, hogy eszébe jusson az illetőnek Tony előbbi megjegyzésre produkált reakciója láttán. Tony teste megrándult. Szemébe elragadtatott pillantás költözött. Titokban megnyalta az ajkát.

– Csakugyan? – szólt elcsendesedve. Mózes beszélhetett ilyen hangon, amikor az ígéret Földjét szemlélte Pisga hegyének tetejéről. – Egy borotválás?

Freddie e megnyilatkozást nem vette észre. Beleereszkedett a borotváló székbe és hátradőlt.

– Hol van az a fickó, akivel ma délben beszélgettem? Az a szemüveges ürge.

– Meechre gondolsz, a Truefitt cég egykori alkalmazottjára.

– Arra a csókára. Csengess érte, hogy lásson neki szaporán. Nincs sok időm.

– Hagyd csak rám az egészet – mondta Tony.

Kendőbe burkolta áldozatát és fenni kezdett egy borotvát. Freddie riadtan fölült.

– Te meg mit csinálsz?

– Csak előkészítem a dolgokat. Ezzel is időt nyerünk.

– Ó!

Freddie megkönnyebbülve visszadőlt, Tony pedig kevergetni kezdte a szappant. Arca ünnepélyes kifejezést öltött. Volt néhány pillanat a múltban – például az az alkalom, amikor az öccse elorozta legkedvesebb golfütőjét és eltörte –, amikor azon tűnődött, vajon milyen okból küldetett Freddie e világra. Most már tudta. És áhítattal töltötte el annak megértése, hogy a Gondviselés semmit nem cselekszik ok nélkül.

Freddie újra kuncogni kezdett.

– Mondok valamit.

– Igen?

– Lovagolni járunk az ifjú Price-szal.

– Ó?

– Látnod kellene. Minden alkalommal úgy pottyan le, mint egy szeneszsák.

Tony, noha szinte teljesen lefoglalta, hogy vendége arcát borotvahabbal fedje be, arra azért szakított időt, hogy figyelmeztető szavakat intézzen hozzá.

– Vigyázzatok vele, cimbora. Még kitöri a nyakát.

– Ne vizezd össze a számat, öregfiú. Pf-pf-pf!

Tony félbehagyta a pamacsolást és érdeklődve nézett rá.

– Mi a probléma? Szájvizet parancsolsz?

– Teletöltöd szappannal a számat, ostoba szamár!

– Bocsánat. Úgy látszik, a borotvaecset kezelése a hajsütővaséra hasonlít. Ez is biztos kezet kíván.

Befejezte a szappanozást. Syd a felső szintről visszatérve még épp idejében érkezett, hogy lássa, amint Tony megmarkolja a borotvát és mit sem sejtő áldozata fölé hajol. Freddie mindig becsukta a szemét, ha borotválták, és most sem tett másképp. Ráadásul félelem nélkül tette, mert hallotta az ajtó nyitását, amikor Syd belépett, és azt hitte, hogy a szemüveges ürge érkezett meg végre. Közelgő végzetéről sejtelme sem volt. Jelen pillanatban valójában azon a kérdésen mélázott, hogy amikor arra kerül a sor, egy jó, egyenes, ódivatú száraz Martini nem helyénvalóbb-e, mint ezek a „Rázz össze Békavesét Gyíkmandulával" típusú modern löttyök, amelyeket olyan előszeretettel kevernek manapság.

Ábrándozásából Tony lágy hangja zökkentette ki.

– Tudod, Freddie – tűnődött Tony –, nagy pillanat lehet az egy borbély életében, amikor végre nem vág meg egy vendéget.

Freddie kinyitotta a szemét. Rémülten egyenesedett fel. Az erdők vad teremtményéhez volt hasonlatos, amely csapdát vesz észre a levelek alatt.

– Hé, az áldóját! Mi az ördög?

– Minden rendben van, öregem.

– Még hogy rendben?

Syd ezt már nem bírta tovább. Az utóbbi pár percben nyugtalanul izgett-mozgott, mint egy öreg harcos, aki csata után epedezik. A borotvaszappan látványa, a borotvaszappan illata, az egész jelenet ellenállhatatlan vágyakat ébresztett benne.

Egy kiáltással előreugrott.

– Hé! Addsza csak!

Kikapta Tony kezéből a borotvát és végigmérte a másik kettőt: dacos, kihívó és eltökélt arccal, ahogy Leonidász ragadhatta meg kardját a Thermopülai-szorosban.

– A hátamon is feláll a szőr – mondta –, ha egy amatőrt látok.

Freddie ahelyett, hogy égnek forduló szemekkel hálaimát mormolt volna szerencsés megmenekülése miatt, haragos felkiáltással fogadta Sydet.

– Hé! – rikkantotta. – Mi a nyavalyát keresel te itt?

– Ülj vissza a székbe!

– Jó, jó, de a francba is…

– Maradj veszteg! – sziszegte Syd összeszorított foggal. A csüggedtség, amely érkezésekor, alig tíz perccel ezelőtt csak úgy áradt belőle, most messzire szállt. Nem hasonlított már a Sors tengerén hányódó – és meglehetősen viharvert – dióhéjhoz többé. Erős volt és uralkodó: az az ember, aki saját terepén a saját munkáját végzi.

Freddie láthatólag beletörődött az ügyek ilyen állásába. Azt a kérdést, hogy Syd miért a Mott Streeten és miért nem a lovaglópályán van, ráér megvitatni később is. Józan ésszel megáldott fiatalember volt. Szüksége van egy borotválásra? Igen. Kéznél van egy szakértő, aki megborotválja? Igen. Akkor pedig, gondolta Freddie, hadd fusson minden a maga útján.

Újra hátradőlt a székben és behunyta a szemét.

– Folytasd! – vetette oda kurtán.

Tony eltúlzott meglepetéssel méregette a borotvát markoló embert.

– No de Lord Droitwich! – kiáltott fel.

Syd hideg pillantást vetett rá.

– Igen, Lord Droitwich vagyok – mondta megátalkodottan. – És senki sem mondhatja az ellenkezőjét. De már hetek óta alig várom, hogy végre megborotválhassak valakit.

– Ismerős érzés.

– Figyelj jól.

– Figyelek.

– Sokat tanulhatsz, ha munka közben figyeled a szakma művészét.

Tony közelebb húzódott.

– Értem a dolgot – biccentett. – Kettős fogás a markolaton és végig kísérni kell az ütést.

Syd zihált. Így fújtathat a sebész egy bonyolult műtét közepén. Mindig is büszke volt munkájára.

– Jól figyelj! – mondta. – Gondosan tanulmányozni kell a borosta állását. Azt, hogy milyen irányba nő. Látod? Mindig a szőr mentén kell vágni. Így ni. – Mesteri módon borotválta Freddie-t. – Húzd a pengét az ellenkező irányba, és mi történik?

Kérdését Tonyhoz intézte, ám Tony, noha ennek Syd nem volt tudatában, csak közönségének kisebb részét alkotta. Szakmai megjegyzései közepette háromfős csoport lépett be az üzletbe, anélkül hogy akár Tony, akár ő felfigyelt volna rájuk. Először Lady Lydia Bassinger érkezett, de közvetlenül a nyomában Violet Waddington és Sir Herbert is belépett. Az a gondolat, hogy meglátogassák Tonyt londoni tartózkodásuk első napján, ugyanolyan ösztönösen támadt bennük, mint Freddie-ben. Ám hogy az elsőnek megpillantott ifjú ember – hacsak valami örömteli csoda nem történt – éppen Lord Droitwich legyen, amint régi boltjában elmélyülten borotvál egy vendéget, nos, ez a látvány egy pillanatra beléjük fojtotta a szót.

– Húzd a pengét az ellenkező irányba – folytatta Syd –, és mi történik? Gyökerestül téped ki a szálakat. Dolgozott nálam egyszer egy fazon… Perkins volt a neve… Azt hiszed, meg tudtam tanítani arra, hogy figyelje, milyen irányba nő a borosta? Egymillió év alatt sem. Mondhattam én neki, míg bele nem gebedtem. „Alf fiatalúr”, mondtam neki, „hajlandó vagy nem hajlandó…”

A történetet, amely pedig bizonnyal rendkívüli erkölcsi mondanivalót hordozott, sosem sikerült befejeznie. Mert ebben a pillanatban Lady Lydia elfojtott érzelmei utat találtak kifelé és egyetlen egytagú szóban sűrűsödtek össze ekképpen:

– Nos! – szólt Lady Lydia.

Tizenötödik fejezet

Minden elfogulatlan szemlélő tudja, hogy a művészt munkája egésze alapján kell megítélni, s nem szabad fennakadni egy-egy alkalmi hibán. Ennek okán nem sújthatjuk bírálatunkkal Syd Price-t mindössze azért, mert ez alkalommal hibázott és sebet ejtett vendége arcán. Hírneve, mely szerint ő borotvál a legjobban a Marble Archtól nyugatra, továbbra sem rendült meg.

Mindazonáltal épp ezt tette. A váratlan félbeszakítás kontrollálatlan mozdulatra késztette. Gyakorlott borotvája megcsúszott, és Freddie éles fájdalomkiáltással emelkedett fel a székből. Egy kendőbe temette arcát és keserű szemrehányásokkal töltötte meg a levegőt.

Syd szinte észre sem vette a katasztrófát. Sápadtan meredt a behatolókra.

Először Tony szólalt meg.

– Nahát, nahát, nahát! – mondta. – Együtt az egész család!

Lady Lydia csak egy rövid pillantást vetett rá, mondván, „örülök, hogy látlak, Tony, drágám” és máris újra Sydre szegezte tekintetét. – Szóval erre vetemedsz, abban a pillanatban, hogy levesszük rólad a szemünket!

Tony megfogta a boldogtalan fiatalember könyökét és előrevezette.

– Dániel – mondta –, várnak az oroszlánok!

Freddie csak a maga bajával törődött. Aggodalmasan kigúvadt szemmel vizsgálgatta magát a tükörben.

– Látod, mit tettél? – kiabálta, és hangja reszketett az önsajnálattól. – Véresre sebeztél! És még te nevezed magad borbélynak!

Syd erre ugyan felelhette volna azt, hogy még a borbélyok sem tudják elkerülni a görcsös összerándulást, amikor munka közben a hátuk mögött váratlanul megszólal valaki, ám ő egy másik nézőpontot tett magáévá.

– Én nem nevezem magam borbélynak. Én lordnak nevezem magam.

Sir Herbert felhorkant.

– Szép kis lord!

Tony kétkedve tanulmányozta Syd profilját.

– Ezt komolyan gondolod? – kérdezte.

– Nagyszerű egy lord – folytatta Sir Herbert. – Borotvál!

– Szerintem csak a megszokott hajszesze után sóvárog.

Ezt Violet mondta. Violetet senki sem kedvelte túlzottan, és fenti megjegyzése talán magyarázatul szolgál arra, miért nem.

Syd mostanra visszanyerte bátorságát, hogy vitába szálljon a jelenlevőkkel. Az önbizalma is visszatért. Tudta magáról, hogy a legjobb formáját vitapartnerként futja.

– Jól van, jól van, jól van! – morogta. – Bocsánat. De végtére is nem tehetek róla, ha felkapom a vizet. A Droitwich-ok mindig is lobbanékonyak voltak, nem? Azért jöttem ide, hogy néhány dolgot elvigyek a régi szobámból. De amikor azt látom, hogy drága öcsikémnek épp a torkát akarják elnyiszálni, közbe kell avatkoznom. Vagy már ez is baj?

– Csak akkor baj, ha szerinted Freddie-nek el kellene vágni a torkát – vélekedett Tony.

– És te vágtad el! – vágott közbe szenvedélyesen Freddie. – Fröcskölök, mint egy szökőkút.

Syd élénksége alábbhagyott. Az utóbbi két hét mélységesen lehangolta, és most megtört a teher alatt. Letette a borotvát és kétségbeesett mozdulatot tett.

– Ó, a pokolba mindennel! – kiáltotta. – Tele van a hócipőm az egésszel!

Az ablakhoz csoszogott és kinézett. Alakja, tartása mind azt sugallta: íme, az ember, aki már eleget szenvedett.

Sir Herbert és Lady Lydia cinkos házastársi pillantást váltottak egymással.

– Értem – mondta Lady Lydia. Szünetet tartott, s amikor megszólalt, beszédéből már hiányzott a korábbi szenvedélyesség. Viselkedése inkább egy olyan jóindulatú asszonyéra emlékeztetett, akit mélyen megrázott a hálátlanság. – Eleged van abból, hogy megpróbálunk a pozíciódhoz szükséges oktatásban részesíteni? Nem méltányolod mindazt, amit tettünk érted? Nos, természetesen, ha nem tartasz igényt a segítségünkre…

E szavak áramütésként hatottak Sydre. Riadt arccal megpördült.

– Ó, én semmi ilyesmit nem mondtam.

– Akkor pedig mi az ördögöt keres itt, sir? – szólt rá Sir Herbert hevesen. – És miért viselkedik így? Most éppen a csónakázótó körül kellene lovagolnia! Ehelyett belopakodott ebbe az üzletbe, hogy kiélje alantas hajlamait…

– Ugyan mi értelme van – vette át a szót Lady Lydia –, hogy minden erőnket összeszedve igyekszünk tanítani téged, ha…

– Elnézést kérek.

Tony kényelmetlenül mocorgott. Mindeddig remekül szórakozott. Szerette az életteli komédiákat. Az a látvány, ahogy Freddie kilőtt a borotválószékből, kifejezett elégedettséggel töltötte el. Ám most, a történtek során először, észrevette, hogy a

helyzetnek bizony szánalmas oldala is van. Sydre pillantott. A szegény ördög teljes mértékben megalázkodott. Tony az ajkába harapott.

Lady Lydia nem osztotta Tony aggályait. Inkább folytatta támadását.

– Komolyan úgy érzem, feladom én is az egészet.

Syd könyörögve nézett rá.

– Jaj, ne mondd ezt! Csak egy pillanatra elfogott a kishitűség. Nekem úgy tűnik – folytatta boldogtalanul –, hogy mindent rosszul csinálok. Lassan azt hiszem, többe kerül a leves, mint a hús.

– Igazán találó metafora – hunyta le Lady Lydia a szemét.

– Akarom mondani, amit megkeresek a réven, elvesztem a vámon.

– Nem mondanám sikeresebbnek.

Freddie még mindig a saját egyéni tragédiáján nyűglődött.

– A vérzés elállt végre – jelentette be. – De mi jöhet még? Vérmérgezés, szájzár…

– Nagyon sajnálom – morogta Syd.

– Késő bánat – mondta komoran Freddie.

Lady Lydia visszazökkentette a beszélgetést a régi kerékvágásba.

– Nos, erről ne nyissunk újabb vitát – jelentette ki. – Indulj lovagolni!

– Lovagolni? – sápadt el Syd. Eddig abba a halvány reménybe ringatta magát, hogy a nagy felfordulásban a lovaglás kérdése valahogy feledésbe merül.

– Murgatroyd a lovakkal együtt fél három óta rád vár a Prince’s Gate-nél.

– És ha már nem tiszteli a Droitwich nevet – robbant ki Sir Herbert –, akkor legalább tisztelje a lovakat!

Az elmondottak még Freddie-re is mély benyomást tettek, noha – mondhatnék – valójában egy feldarabolt holttestnek érezte magát.

– Te jó ég, csakugyan – sóhajtotta. – Még halálra fagynak szegények. Gyerünk.

Az, amit nemrég Tony a Szentföldön harcoló Droitwichok szellemének nevezett, egy pillanatra sem volt képes életet lehelni a szerencsétlen fiatalemberbe, aki pedig leszármazottjuknak tekintette magát. Syd valósággal kővé dermedt.

– Képtelen vagyok rá – védekezett. – Ha látnátok a sebeimet, nem lenne szívetek odaküldeni. Hisz a jobb combom inkább valami festői naplementére emlékeztet és nem egy emberi lábra.

– Akkor én megyek – javasolta Violet –, hátha az úriember megmutatja nekünk a jobb combját.

Tony megint bizonytalan mozdulatot tett. Olyan érzése támadt, mintha egy teljesen egyoldalú bokszmérkőzést figyelne. Az egész nem volt sportszerű.

– Kit érdekelnek sebek és ütésnyomok? – kiáltotta Sir Herbert. – Lovagolni tudni kell, ez nem kérdés. Ugye tisztában van vele, hogy Lord Droitwichként automatikusan megkapja a Maltbury Falkavadásza pozíciót?

– És ugye nem gondolod – szólt közbe Lady Lydia –, hogy egy falkavadász biciklivel járhat a találkozókra?

Syd ettől a pergőtűztől csak dacosabbá vált.

– Ha rajtam állna, betiltanám a falkavadászatokat és inkább lelőném azokat a rókákat.

Megjegyzését súlyos csend követte. Sir Herbert félelmetes nyugalommal fordult feleségéhez.

– Ennek semmi értelme, Lydia – mondta. – Be kell látnunk, hogy kudarcot vallottunk. Főjön csak a saját levében. Ha nem akar felnőni a pozíciójához, hagyjuk, tegye azt, amiben örömét leli.

Syd ellenszegülése porrá lett. Pánikszerűen kapitulált.

– Megyek – nyögte kétségbeesetten. – Indulok. Hála az égnek, hogy a lovaglópályán olyan puha a sár.

– Várj egy percig – szólalt meg Tony.

Szokásos vidám arca elborult. Előrelépett. Elhatározta, hogy helyükre teszi a dolgokat.

– Várj egy percig – mondta. – Ide hallgass, Syd, te szegény, félrevezetett szamár. Bolonddá tesznek téged.

– Tony! – sikoltott fel Lady Lydia.

– Se égen, se földön semmi sem kényszeríthet rá, hogy lovagoljál, ha nem akarsz.

Syd, már útban az ajtó felé, megtorpant, és összehúzott szemmel nézte Tonyt. Mivel velejéig cockney volt, nem állt tőle távol a cockney született bizalmatlansága a váratlan barátságosság iránt.

– Ezt meg mér' mondod?

– Mert sajnállak.

– Ó? – Syd keserűen felnevetett. – Nagyon okosnak hiszed magad, mi?

– Ezt hogy érted?

– Átlátok én rajtad – jelentette ki Syd olyan hangon, ahogy a becsületes polgár leplezi le és teszi megvetése tárgyává az emberi bőrbe bújt kígyót. – Nem akarod, hogy kikupálódjak, mi? Nem akarod, hogy segítsenek többet és mindenki rajtam röhögjön, amikor az ügyem a bírák elé kerül, mi? Ez aztán tetszene neked,

mi? Csak azért is megyek lovagolni, látod? Még ha a naplemente tetőtől talpig beborít, akkor is!

– Ne feledd az ötórás koncertet – mondta Lady Lydia.

– Koncert? – Syd álla lefittyedt. – A pokolba. Elfelejtettem. Jól van, nénikém, ott leszek… Micsoda élet!…

A lordi lét viharvert mártírja kibotorkált az ajtón. Freddie még egy utolsó pillantást vetett a tükörbe, és követte. A közeljövő előtte is éppoly sötétnek tűnt, mint kelletlen lovaglótársa előtt.

– Gyönyörűen festek majd a pályán, nem igaz? – morogta borúsan. – Ronda hathüvelyknyi kardvágásnyommal keresztben az arcomon.

Tizenhatodik fejezet

Bent az üzletben a Családi Tanács szigorúsága megenyhült és átadta helyét az önmagával való boldog megelégedettség mormogásának. Sir Herbert az előbbi jelenet során a szigorú bíró arcvonásait viselte, aki egy különösen elvetemült bűnöző kihallgatását foganatosítja, ám most újra azzá a szívélyes vidéki nemesemberré vált, akinek a Természet teremtette. Lady Lydia és Violet boldogan mosolyogtak.

Csak Tony állt tartózkodóan távol a szomszédos csoporttól. Borús arccal, fanyar tekintettel méregette az örvendezőket.

– Nagyszerű – mondta Sir Herbert.

– Meg kell vallanom – tette hozzá Violet –, remekül dolgoznak. Hamarosan menekülőre fogja.

– Még egy hét – vélte Sir Herbert –, és bedobja a törülközőt.

Lady Lydia Tonyt kereste szemével. Violet is elismerő pillantást vetett rá.

– Mesteri húzás volt, Tony – mondta –, hogy úgy tettél, mintha megsajnálnád.

– Az bizony – dicsérte Lady Lydia. – Nagyon okosan csináltad, drágám.

– Kifejezetten machiavellisztikus – tódította Violet. – Nem is gondoltam volna, hogy ilyen körmönfont vagy.

Tony nem adta tanújelét, hogy elmerülne a kedélyes hangulatban.

– Talán érdeklődésetekre tarthat számot – jegyezte meg –, hogy én komolyan mondtam, amit mondtam.

– Mi?

– Én tényleg sajnálom szegényt.

Sir Herbert szívélyessége némileg megcsappant.

– Mi a csudáról beszélsz?

– Tony – szisszent föl Violet. – Te nem vagy magadnál!

– Mondom, hogy sajnálom a szegény ördögöt – állította Tony makacsul. – Soha nem is tetszett igazán ez a módszer, hogy gyötritek meg szekáljátok, de most már tényleg azt hiszem, hogy rohadt dolog.

Lady Lydia izgalmában szinte bégetett.

– Csak és kizárólag így tudjuk rávenni arra, hogy feladja követelését.

– Nem érdekel. Ez nem sportszerű.

– Sportszerű? – hörögte Sir Herbert.

– Nos, egyáltalán nem az – folytatta Tony. – És gondolnom kellett volna rá, hogy a hozzánk hasonló embereknek egyetlen mentségük a sportszerűség. Minden alkalommal, a régi időkben, amikor lelkiismeret-furdalásom támadt arra a gondolatra, hogy a föld zsírján élek, és semmit sem teszek, hogy ezt ki is érdemeljem, azzal vigasztaltam magam: „Jó, de legalább sportember vagyok.” És most itt állok, és segédkezet nyújtok egy olyan cselszövésben, amelynek egyetlen célja, hogy ezt a szegény kis fickót kiforgassuk a jogaiból.

Sir Herbert kábulatában már felhorkanni sem tudott.

– Úgy beszélsz, mint valami ostoba fajankó!

– Úgy beszél – tette hozzá Violet maróan –, mint azok a szappanosládán ágáló alakok a Hyde Parkban.

– Nem érdekel, hogy beszélek – mondta Tony. – Felőlem akár egy Hyde parki szónoklatra is emlékeztethet, amit mondok. Azt azonban ti sem tagadhatjátok, hogy piszkos játékot űzünk.

– Rámutathatok arra… – Sir Herbertre ködként telepedett a dagályosság. – Rámutathatok arra az egyszerű tényre, hogy az egészet a te érdekedben csináljuk?

– Pontosan – erősítgette Lady Lydia. – Úgy látszik, ezt elfelejtetted.

– Fújj, fújj, te téli szél – szavalta Violet – / Hálátlan embernél / Nem vagy te ridegebb.[7]

Ha hátborzongató művészi érzékenységével az volt a célja, hogy némi könnyedséget csempésszen a beszélgetésbe és mátkájának arcára mosolyt varázsoljon, sajnos csúfos kudarcot vallott. Tony ellenséges pillantást vetett rá. Most még kevésbé tudta elképzelni, mint valaha, hogy csinálhatott ekkora bolondot magából, amikor eljegyezte ezt az utálatos lányt.

– Jaj, az ég szerelmére! – csattant fel. – Ne humorizálj már!

Violet megdermedt.

– Elnézésedet kérem – mondta jegesen.

Tony Sir Herbert elé terjesztette az ügyet. A sportszerűség iránt tanúsított vakságot egy nőnek még elnézte, de a baronetre mindig úgy tekintett, mint aki szigorúan betartja a becsületkódexet.

– Nem érted, hogy mit akarok mondani? – kérdezte. – Nem érted, hogy brutális dolog lovaglásra kényszeríteni egy olyan embert, aki jelen állapotában még egy párnázott széken sem szívesen foglalna helyet?

– Kegyes szándék kegyetlenségre hajt, fiam.[8]

– Jaj, torkig vagyok veletek!

Riadt csend támadt.

---

[7] Shakespeare: *Ahogy tetszik*. II. felvonás 7. szín. Rákosi Jenő fordítása.
[8] Shakespeare: *Hamlet*, 3. felvonás, 4. szín. Arany János fordítása.

– Nos, szavamra mondom… – kezdte Sir Herbert sértetten és bíborvörösen.

Tony kiváló érzékkel tudta, mikor kell visszavonulni.

– Bocsánatot kérek. Ezt nem kellett volna mondanom. De… a fenébe is… – Szavakat keresgélt, amelyek az előítélet mérgező ködén át eljuttathatták nézőpontját a másik félhez. – Szerintetek ez tisztességes eljárás? Nem fújná le a bíró?

Lady Lydia egy gyakorlott vitatkozóhoz méltó fürgeséggel csapott le a kifejezésre.

– Ne sportban gondolkodj, Tony. Ez annál sokkal komolyabb dolog.

– Nem érted? – kérdezte Sir Herbert. – Ha ez a fickó megnyeri a pert, az veszélyt jelent az egész arisztokrácia számára!

– Ostobaság! Emeltek már grófi rangra közembereket máskor is.

– Ők nem a hagyományt képviselték. De a Droitwichok igen. Mi már évszázadok óta azt mondogatjuk, hogy a vér szava kötelez, meg szent születési előjogokról értekezünk, majd jön ez a fickó, isten tudja, hány grófi ős vérével az ereiben, és úgy viselkedik, mint egy házaló zsibárus, és kakasnak nevezi az embereket.

– Az egész brit társadalmi rendszer azon az elven alapul – folytatta az okfejtést Lady Lydia –, hogy egy ősi család sarja nem viselkedhet közönségesen.

Tony egy tapodtat se hátrált.

– Nem érdekel. Az ég a tanúm, nem kedvelem túlságosan Sydet, de a tisztességes eljárásra neki is joga van.

Violet szorosan összezárt ajka megvonaglott. Szemében az a hideg, harcos céltudatosság fénylett, amely apját hozzásegítette,

hogy a Kilencvenhét Levesport az ellenséges világ farkastörvényei között is győzelemre vigye.

– Akkor talán hagyjuk a szónoklatokat – mondta –, és fejtsd ki nyíltan, mi a szándékod?

– Az a szándékom, hogy elmondom Sydnek az igazságot.

– Vagyis?

– Hogy azt teheti, amihez kedve van. Hogy egy főnemesnek nem kell szükségképpen lovagolnia, ha nem akar… vagy nem kell koncertekre járnia… vagy viselkedésével a nemesi erények mintaképének lennie.

– Más szóval – robbant ki Sir Herbert –, tönkre akarod tenni az esélyeinket.

– Szerintem te megőrültél – sóhajtotta Lady Lydia.

Tony kényszeredetten elmosolyodott.

– Ezt talán a dédapámtól örököltem – felelte. – Nem hallottatok még róla? Csak Őrült Price-nak hívták az emberek. St. Jamesben volt borbélyüzlete és a Marlborough Club támogatását élvezte. De elherdálta összes vagyonát, mert nagyratörő célokat dédelgetve egy különleges szőrtelenítőt tervezett. Sajnos a Bond Street-i konkurencia közbelépett és kiszorította a piacról. Ezért kerültünk Knightsbridge-be.

– Nem sokkal ezelőtt – mondta Violet – arra kértél, hogy ne humorizáljak. Kérhetem most tőled ugyanezt?

Tony bólintott.

– Rendben van. Vége a komédiának. Akkor most mi legyen?

– Mi legyen? – kérdezte Violet. – Nos, talán szentelj pár pillanatot arra is, hogy végiggondolod az én helyzetemet.

– Pontosan – biccentett Sir Herbert. – Mit tehet ő az egészről?

– Violet érdekeire is tekintettel kell lenned – jelentette ki Lady Lydia. – Ezért nincs jogod lemondani arról a lehetőségről, hogy per nélkül is nyerjél.

Tony pár pillanatig hallgatott. Violetre nézett.

– Értem. Természetesen nem várhatom el tőled, hogy egy borbélyhoz gyere feleségül.

– Nem várhatod el.

– Szóval, ha elmondom Sydnek az igazságot, kiadod az utamat?

– Engem akarsz hibáztatni?

– Eszem ágában sincs. Csak…

– Nos, egy fikarcnyit sem érdekel – jelentette ki Violet.

– Rendben van. Maradjunk ennyiben. Ha elviselhetetlen becsületességedben ragaszkodsz ahhoz, hogy ezt az embert olyan pozícióba segíted, amelyről mindketten pontosan tudjuk, hogy annak betöltésére alkalmatlan…

– Nem ez a lényeg.

– És amelyben sohasem lesz boldog.

– Ez sem számít.

Violet jéghideg pillantást vetett rá.

– Nos, akkor elárulom neked, szerintem mi a lényeg – mondta. – A lényeg az, ha elmondod neki, akkor mi végeztünk. Világos?

– Teljes mértékben – felelte Tony.

Sir Herbert megrémült. Noha Lord Droitwichként Tony elég bőségesen el volt látva a világ javaival, de olyan jól semmi esetre sem – tekintettel a vagyonadóra, a földadóra, az örökösödési adóra és még számos más adónemre –, hogy könnyedén elvághassa a Waddington-féle Kilencvenhét Levespor örökösnőjével létesült kapcsolatot.

– No de, no de, hallgassatok ide – kezdte. – Egyáltalán nincs semmi szükség arra, hogy…

Ám szava bennszakadt, hangja fennakadt. Hogy milyen erőteljes érveléssel hozakodott volna elő, vagy milyen finomított olajt öntött volna a háborgó vizekre, már sohasem fogjuk megtudni. Ugyanis Polly Brown, miután elkísérte Price mamit a sarokig, visszaérkezett az üzletbe. Éppen az ajtóban állt, bőven hallótávolságon belül ahhoz, hogy e rendkívül bensőséges és érzékeny családi perpatvar minden részletét elkapja.

Láthatólag zavarba jött attól, hogy egy tömegjelent közepébe csöppent.

– Ó… elnézésüket kérem… – kezdte.

– Gyere csak be – invitálta Tony. – Már mindent elmondtunk, amit el akartunk mondani. Útjára bocsátottad, ahogy kell?

– Igen.

– Kit? – kérdezte Sir Herbert.

– Szeretett édesanyámat – magyarázta Tony. – Polly elkísérte a templomba.

Violet Pollyra pillantott.

– Polly? – kérdezte selymesen. – Milyen jó, hogy megtudtam a keresztneved.

– Mit keres az a nő a templomban – értetlenkedett Lady Lydia – szombat délután?

– Mi, Price-ok már csak ilyen imádkozós fajta vagyunk – mondta Tony.

Lady Lydia fejében egy ötlet kezdett körvonalazódni.

– Herbert! – kiáltotta.

Violet még mindig Pollyt nézte.

– Ugye jól gondolom, hogy az utóbbi időben meglehetősen sok időt töltöttél Lord Droitwich-csal?

– Igen – felelte Polly.

– Nagyszerű – mondta Violet.

– Herbert! – kiáltotta Lady Lydia ihletett hangon. – Eszembe jutott valami. Itt a remek alkalom, hogy elkapjuk azt a szörnyű vénasszonyt és megpróbáljunk a lelkére beszélni.

A Lady Lydia fejében végigfutó gondolat láthatólag utat talált Sir Herbertébe is.

– Az égre! Azt hiszed…

– Ha akkor kapjuk el, amikor épp kilép a templomból, talán elgyengült lelkiállapotban találjuk…

– Jupiterre, igazad van!

Lady Lydia sebesen zihálva Pollyhoz fordult. Tony őrült viselkedése ellenére talán még kicsikarhatják a győzelmet a huszonnegyedik órában. Lady Lydia jól ismerte e világ Price mamijait. Nyilvánvaló tény, hogy egy ilyen nő akkor a leginkább fogékony az Ész hangjára, amikor épp kilép a templom kapuján. Kapd el ebben a pillanatban, s viaszként alakíthatod.

– Hol ez a templom?

– Balra az első utca.

– Lydia! – kiáltotta Sir Herbert, olyan élénken, mintha épp egy rókát pillantott volna meg, amint kioson a csalitból. – Gyere már!

Hites társa egy lépésre sem maradt el tőle. Mintha ő is felfedezte volna ugyanazt a rőt bundás állatot.

– Itt vagyok, Herbert! – válaszolta, és szavai jelezték, a szegény jószág percei meg vannak számlálva.

– Ezt az esélyt – jelentette ki érzelemmel telt hangon Sir Herbert – nem szalaszthatjuk el.

Azzal, mint szagot fogott kopók, kisuhantak az ajtón. Tony Violethez fordult.

– Te nem tartasz velük?

Hűvös, távolságtartó hangon beszélt. Violet szintén.

– Még vásárolnom kell egy-két dolgot. Itt hagyom a kocsimat, s majd visszajövök érte.

Az ajtóhoz sétált.

– Végiggondolod, amit mondtam?

– Végig.

Violet Pollyra nézett. Meglehetősen kellemetlen pillantással.

– Természetesen – folytatta –, amikor azt mondtam, még nem konstatáltam a Price borbélyüzletében rejlő összes vonzerőt.

– A hagyományra gondolsz?

– A társasági életre – mondta Violet. – Viszlát.

Tizenhetedik fejezet

A Waddington-féle Kilencvenhét Levespor örökösnőjének hirtelen eltűnése, amely oly hamar követte Sir Herbert és Lady Lydia talán még sietősebb távozását, enyhén szédítő hatást gyakorolt Polly Brownra. Lerogyott a borotválószékbe és zavarodott pillantását megpróbálta Tonyra összpontosítani. Ő tűnt az egyetlen szilárd pontnak a gyorsan változó világegyetemben, bár Polly azon sem csodálkozott volna, ha őt is megszállja a boltajtón való érzelemteli kirohanás új keletű divatja. Amióta visszatért az üzletbe, az emberek úgy szaladgáltak ki azon az ajtón, mint a nyulak.

– Mi a csudáról beszélt? – kérdezte Polly.

– Semmi az egész – legyintett Tony. – Ostoba fecsegés.

Arcát boldog és elégedett mosoly öntötte el. Az ő számára minden a lehető legjobban alakult ezen a létező világok legjobbikán. Szabad volt végre, és ezt a felismerést a megkönnyebbülés mély sóhajával fejezte ki.

Pollyt azonban nem lehetett kifizetni az efféle könnyed kijelentéssel. Úgy érezte, egy kisebbfajta ciklon kapta fel. Hogy a forgószelet mi indította útjára, azt képtelen volt kitalálni, de az izgatott kedély és feszült idegek keltette nyomott légkört azért érzékelte.

– Úgy tűnt, nagyon mérges rád – mondta.

– Az is.

– Miért?

– Miért ne lenne?

Polly, ahogy egy nőhöz illik, a dolgok lényegéig igyekezett elhatolni. Helytelenítette a férfias mismásolást. Olyan lány volt, aki szerette pontosan tudni, mi micsoda.

– Nem vagytok már eljegyezve? – kérdezte.

– Már nem – felelte Tony.

Hangja mélységes megelégedettségről árulkodott. A boldog fény szemében csak nőtt, ahogy a lányra nézett.

– Nem szólalnak meg az esküvői harangok – tette hozzá.

Merőn, de ugyanakkor gyengéden nézte Pollyt. Egészen eddig a pillanatig nem tudott úgy viselkedni a lánnyal, hogy ne tartotta volna vissza béklyóként az a tudat – hiszen Violet Waddington pozíciójából kifolyólag szándékai szerint igényt tarthatott szerény személyére –, miszerint nincs joga szabad utat engedni érzelmei kifejezésének, márpedig ilyen esetben a szerelmes már a startnál komoly hátrányt szenvedhet. Ám most minden akadály leomlott közöttük. Polly, noha ennek nem volt tudatában, a Győzedelmes Hím társaságában tartózkodott.

– Az eljegyzésem, hála az égnek, a múlté – erősítette meg az információt Tony.

Az alkalomhoz inkább a gratuláció, semmint a részvétnyilvánítás tűnt megfelelőnek. Polly bölcsen elfordította a fejét.

– Azt hiszem, szerencséd van – mondta.

– Szerintem is.

– Még sohasem találkoztam olyan társaságbeli lánnyal, akinek ne lett volna kőből a szíve – folytatta Polly a beavatottak hangján. – Persze attól még jó ránézni.

– Gondolom, igen.

– De mit ér a szépség önmagában?

– Mit is?

Polly utat engedett a nőies kíváncsiságnak.

– Miért jegyezted el?

– Tudod, ezek a dolgok csak úgy megtörténnek.

– Sejtettem.

A Price fodrászszalonra egy pillanatra csend borult. A Brompton Road felől behallatszott a forgalom zaja. London továbbra is az üzletnek és a kedvteléseknek élt; érdeklődését nem keltette föl, milyen izgalmas dolgok készülődnek a Mott Streeten. Polly fölállt és megnézte magát a tükörben. Tony fölvette az Intim Pista legújabb számát és szórakozott mozdulattal az arra szálló légy felé csapott. Elhibázta, s a légy csúfondáros zümmögéssel továbbrepült.

Tony letette az újságot.

– Nos – szólalt meg.

Polly megfordult.

– Igen?

Tony megrántotta a nyakkendőjét.

– Ha már eljegyzésekről beszélgetünk…

– Igen?

– Meech épp ma délután mesélt nekem a sajátjáról.

Valami nekipuffant az ajtónak. Nyilván valamely gyermek, egy a sok közül, akiknek jelenléte életet és vidámságot csempész a Mott Street életébe, egy ócska cipőt vágott a bejárathoz. Tony oda se figyelt. Polly se. Tony a helyiség közepén állt ökölbe szorított kézzel. Polly fölvett egy üveg Price-féle Derma Vitálist és láthatólag mélységes érdeklődéssel tanulmányozta a rajta lévő címke útmutatásait.

– Mindig azt hittem, hogy Mr. Meech házas – jegyezte meg.

Tony megrázta a fejét.

– Elismerem – mondta –, hogy megjelenése a petyhüdt és megtört házasember küllemét idézi, de jelen pillanatban csak vőlegény.

– Ó?

– Igen. Csak vőlegény. Jelen pillanatban.

Polly letette az üveget.

– Ez már a második eljegyzése – folytatta Tony. – Ez is mutatja, hogy mindenki számára van remény.

A gyermek, aki az imént az ajtóhoz vágta a cipőt – bár az is lehet, hogy egy másik gyermek – most hangos és értelmetlen kiabálásba kezdett, amelynek címzettje egy második – bár az is lehet, hogy harmadik – gyermek volt valahol kint az utcán. Polly várt, míg elült a lárma.

– Miért érdekel téged annyira Mr. Meech? – kérdezte.

– Nem Meech érdekel. Hanem a módszere.

– Tessék?

– A módszere érdekel. A szisztémája. Az a mód, ahogy eljegyzi magát.

– Ó…

– Roppant tanulságos volt meghallgatni Meech előadását a Módszerről.

– És mi ez a Módszer?

Az a feszélyezettség, amely eddig gyötörte Tonyt, most szemmel láthatólag felengedett. Válasza már azon ember önbizalommal telt hangját idézte, aki látja az ösvényt maga előtt. Azon színész aurája lengte körül, aki megkapta a megfelelő végszót.

– Nos – kezdte –, a Módszer a körülményeknek megfelelően változik. Az első hölgy esetében nyilván még kissé óvatos volt.

– Óvatos?

– Ráutaló magatartást tanúsított, ha érted, mire célzok.

– Nem én.

– Nos, egymás mellett ültek egy temetőben, és Meech az iránt érdeklődött, mit szólna hozzá a hölgy, ha a sírkövén az ő neve is ott szerepelne.

Polly elgondolkodott.

– Nem túl jó – szólt a megfontolt ítélet.

– Másrészről azonban nem is olyan rossz – érvelt Tony. – Működött.

– Tényleg azt válaszolta a hölgy, hogy örülne, ha a saját sírkövén ott látná Meech nevét?

– Azt. Nem kellene rögtön felvésni persze, hanem csak hosszú, boldog évek után.

– És a második alkalommal?

– Az teljesen más volt. Tudod, időközben túl sok filmet látott.

– Mi köze a leánykérésnek ahhoz, mennyi filmet látott?

– Rengeteg. A filmek a lánykérés egész módszertanát megváltoztatták.

Polly a homlokát ráncolta.

– Egy moziban kérte meg a kezét?

– Annál sokkal ügyesebb volt. Filmnézés közben megfigyelte, hogyan reagál a hölgy, amikor a hős átkarolja a hősnőt. Miután reménykeltőnek ítélte a nő reakcióját, egy napon szerencsét próbált. Dupla vagy semmi alapon a karjaiba kapta.

– És megcsókolta?

– Méghozzá olyan hevesen, hogy a hölgy összes csontja kocsonyává puhult. Legalábbis én így hüvelyeztem ki szavai értelmét. Nem igazán részletezte. Csak kijelentette, hogy megcsókolta a nőt. De el tudod képzelni, hogy csókol Meech.

A történetet hallatán a szóban forgó úr kivívta Polly elismerését. A nők mindig is értékelték a rámenős férfiakat. Meech megnőtt Polly szemében. Soha nem gyanította volna, de úgy látszik, abban az emberben igazi tűz lobog. Mit számít, ha a bajusz lekonyul, amikor a lélek fennen szárnyal?

– Legény a talpán! – mondta.

– Ahogy az imént említetted, azon a talpon bizony legény áll – helyeselt Tony. – Ezek szerint te a két módszer közül a másodikat részesíted előnyben?

– Természetesen.

– Biztos?

– Egészen biztos.

– Remek – örvendezett Tony. – Azért megkérdeztem.

Minden további bevezetés nélkül egy mesteri Meech-fogással és azzal a könnyed fesztelenséggel, ahogy a rakodómunkás a búzászsákkal bánik, felkapta a lányt és megcsókolta.

Méghozzá hosszan és részletekbe menően. Már hetek óta erre vágyott és most, hogy az alkalom előállt, nem fukarkodott. Megcsókolta a lány száját, szemét, haját, arcát és még az orra hegyét is.

– Ó, Polly – sóhajtotta.

Polly levegő után kapkodott.

– Ó, Tony – sóhajtotta.

Csak két egyszerű szó hangzott el, de jelentésüket nem lehetett félreérteni. De még ha bármi homályban is maradt volna, azt a lány két sugárzó szeme tolmácsolta.

A borotvapamacsok, a haj szeszes üvegek, a fenőszíjak és falon lógó hirdetések a jelenetet olyan távolságtartással figyelték, amely helytelenítést sugallt. Semmi ilyesmi, sustorogtak, nem

történt eddig soha Price Higiénikus Fodrászati Szalonjában, holott még a régenség idejében alapították.

– Szeretsz? – kérdezte Tony.

– Persze hogy szeretlek.

Tony kissé megnyugodott. A mosdó peremére ült és végtelen megelégedettséggel nézett a lányra.

– Ne mondd ezt ilyen mindennapi hangon – kérte –, mintha ez lenne a legegyszerűbb dolog a világon. Átkozottul nehéz engem szeretni. Eddig még egy lánynak sem sikerült. Ezzel szemben téged szeretni habkönnyű feladat.

– Igazán?

– Persze. Bárki beléd szerethet. Nekem se telt két másodpercnél többe. Abban a szent pillanatban, hogy kiszökkentél a bozótból és a kocsim elé vetetted magad, azt mondtam magamnak: „Itt az a lány, akit elveszek feleségül."

– Tényleg?

– Tényleg. Már akkor tudtam.

– De mit láttál bennem?

– Szerettem azt a kecsességet, ahogy átszálltál a levegőn.

Polly Tonyhoz simult.

– Bárcsak ne ájultam volna el akkor – suttogta vágyakozó hangon.

– Miért?

– Olyan csodálatos lett volna érezni, hogy viszel a karjaidban. Semmire nem emlékszem. Csak arra, hogy a díványon fekszem.

– És most milyennek érzed? – kapta fel Tony, és körbejárt vele a helyiségben. Elgondolkodva hintáztatta karjaiban. – Több szénhidrátban dús ételt kellene enned – mondta.

– Miért?

– Nem jó az egy lánynak, ha csak tíz fontot nyom.

– Százöt font vagyok.

– Kizárt dolog.

– Hidd el.

– Akkor pedig én lehetek roppant erős. Nem érezlek nehezebbnek egy tollpihénél. Tényleg az istenekhez vagyok hasonlatos, vagy ez csupán a szerelem okozta illúzió?

– Csodálatos vagy. De… jaj, Tony!

Polly kisiklott Tony karjából. Apró arca elkomolyodott. A boldogság opálos köde vékonyodni kezdett szeme előtt. Rövid időre teljesen átadta magát a pillanat varázsának, ám most a veleszületett józan ész elkezdte visszafoglalni hadállásait. Polly mindig is tisztán látta a dolgokat.

– Persze – sóhajtotta némi bánattal, hogy álmait a rideg valóság csírájukban elfagyasztja – az egésznek semmi értelme.

Tony szinte sértetten bámult rá. Mélységesen nem értett egyet ez utóbbi megjegyzéssel. Ostobaságnak találta, amely egyáltalán nem méltó a gyengébbik nem királynőjéhez.

– Semmi értelme? Ezt hogy érted?

– Nem vehetsz engem feleségül. A saját osztályodból kell házasodnod.

– A saját osztályomból?

– Nos, tételezzük fel, hogy a bíróság úgy dönt, mégis te vagy Lord Droitwich.

– Ide hallgass – szólt Tony nyomatékkal. – Figyelj rám gondosan, ne kelljen erről még egyszer beszélnem. Ha én Lord Droitwich vagyok, akkor te Lady Droitwich leszel.

– Az nem lehet.

– Dehogynem. Nézz utána a Gothai Almanachban. Lord Droitwich felesége Lady Droitwich, születésre való tekintet nélkül.

– De hát nem érted?…

– Abban az egyben biztos vagyok, hogy soha nem leszek Lord Droitwich, ha te nem akarsz Lady Droitwich lenni. Ez lesz az első kikötésem.

Polly tekintete elhomályosult.

– Tényleg ennyire szeretsz?

– Hogy tényleg?… – fulladozott Tony. – Hát mégsem figyeltél rám? – méltatlankodott.

Polly álmai visszatértek.

– Ó, Tony – lehelte.

– Ó, Polly – suttogta Tony. Lecsusszant a mosdó pereméről és újra karjaiba vette a lányt. Ölelésének mikéntjéből még a nagy Meech is tanulhatott volna egyet s mást.

– Milyen különösen szerencsés dolog, hogy keresztszüleink ilyen szépen csengő nevet adtak mindkettőnknek. Tony és Polly. Nincs még két ilyen név, amelyek ennyire illenek egymáshoz. Szinte gyöngyöznek az ember nyelvén, amikor kimondja őket. „Tony és Polly lejönnek a hét végére.” „Micsoda? Nem ismered Tonyt és Pollyt?” „Tony és Polly elbűvölő pár.”

– Tony és Polly – ismételte Polly lágyan.

– Két ilyen nevet el sem tudsz választani egymástól. Mint a só és a bors… Vagy Ginger és Fred…

– Vagy Stan és Pan…

– Vagy Hacsek és Sajó… Vagy…

A felsorolás félbeszakadt. Kinyílt a boltajtó, és egy ősi nemesi família utolsó sarjának meggyötört alakja bicegett be rajta. Droitwich ötödik grófja, mint a dúcába búvó postagalamb, újra visszatért hőn szeretett üzletébe.

Tizennyolcadik fejezet

„Lovaglás közben a legfőbb kívánalom – írja a témáról szóló csodálatos címszavában az Encyclopaedia Britannica –, hogy a lovas szilárdan üljön a nyeregben. A bizonytalanul ülő lovas a ló bármely hirtelen mozdulata esetén a nyeregből történő leesést kockáztatja.” Ezt a szócikket ugyan nem maga Syd írta, de ha a témával kapcsolatban megkérdezik, pontosan ugyanennek a véleménynek adott volna hangot. Az üzletbe való bejövetele során túlságosan is megmutatkozott, hogy e nemes állattal, a lóval szemben táplált előítélete egyáltalán nem volt megalapozatlan. Kalapja behorpadt, ruhája sáros volt, és olyan fájdalmasan lépkedett, mint akinek minden mozdulat maga a gyötrelem. Nyilvánvalóan nem valamiféle hóbortosságtól vezérelve vonakodott annyira, hogy kimenjen lovagolni.

Tony aggodalmas arccal köszöntötte.

– Helló – mondta. – Még egy kis baleset?

– Kösz, nem – hárította el Syd. – Épp elég volt egy is.

Pollyt elöntötte a nőies együttérzés. Mindig is kedvelte egykori munkaadóját, és annak sanyarú állapota azonnal felébresztette a benne szunnyadó kedvesnővért.

– Ó, Mr. Price – jajdult fel. – Mondja, tehetek egy kis árnikát a sebeire?

Syd egy mozdulattal megállította. Testének sajgása túlságosan lefoglalta, hogy észrevegye, a lány olyan néven szólította, amelyet ő már végleg a múlt részének tekintett.

– Ne! – Arca megvonaglott. – Nem engedhetem meg, hogy a gyengébbik nem egy tagja árnikát tegyen azokra a sebekre, amelyek leginkább fájnak.

Tony viselkedésében csak együttérzést lehetett felfedezni. Jó sok év eltelt már azóta, hogy ő is átment azokon a tapasztalatokon, amelyek Syd megjelenését oly zilálttá tették, de egyetlen ember sem feledi el teljesen a lovaglóleckék alatt átélt érzelmeket.

– Szegény öreg Syd! Megint ledobott a ló?

A legmélyebb keserűség torzította el Syd arcvonásait.

– Le – nyögte. – De ehhez már hozzászoktam. Az viszont már nagyon betett, hogy belém is rúgott.

– Megrúgta a ló? – sikított fel Polly.

– Háromszor – mondta rosszkedvűen Syd. – És mindig ugyanott. A legbiztosabb lábú állat, amelyet ismerek. A kutyafáját, ha leülök, egy patanyomot hagyok a széken.

Polly, a nőies részvét újabb hullámában azt javasolta Sydnek, hogy talán hagyjon fel a lovaglással. Indítványában ismét jól ismert józan esze mutatkozott meg. Sydet nem abból a fából faragták, amelyből a zsokékat szokták.

– Abbahagyom, efelől nyugodt lehet. – Syd szenvedő arcán újabb fájdalomroham futott át. Egy szórakozott pillanatban ugyanis nekitámaszkodott a borotválószéknek, és azonnal meglátta az égbolt összes csillagát. – Soha többé nem akarok lovat látni, hacsak nem apró darabokra vagdalva és nyársra húzva.

A beszélgetésben szünet támadt. Syd láthatólag mondanivalója végére ért, a másik két jelenlevő pedig tapintatosan tartózkodott attól, hogy szavakkal zavarja szenvedését. Syd letette a kalapját, és néhány pillanatig némán

figyelte önmagát a tükörben. Felvett egy kefét és helyreállította hajának szokott rendezettségét. Aztán kimerült sóhajjal Tonyhoz fordult.

– Figyelj – mondta. – Beszélni akarok veled.

– Részemről a szerencse – szólt Tony bátorítóan.

– Üzleti ügyben.

– Mondjad csak.

Syd újra szemügyre vette magát a tükörben. A látvány nyilván megerősíthette elhatározásában, mert minden további bevezető nélkül azonnal a lényegre tért.

– Mit is ajánlottál, hogy ne vigyem perre a követelést? – kérdezte. – Azon a napon, ott, Langley Endben, amikor ez az egész elkezdődött. Évi ezer ruppót, ugye?

– Én is így emlékszem.

Syd egy percre eltűnődött.

– Nem állítom, hogy elfogadom – jelentette ki, mert veleszületett óvatossága újra visszatért.

– Akkor is ezt mondtad.

– De mindenesetre kezdetnek nem rossz szám.

Tony némileg zavarba jött.

– Nem egészen értelek. Mi az, hogy kezdetnek nem rossz szám?

– Tárgyalási alapnak nem rossz, érted?

Tony zavarba jött. A hallott szavakat csak egyféleképpen lehetett értelmezni, ő mégis vonakodott ezt az értelmet tulajdonítani nekik. Mindannak ellenére, amit Sir Herbert és a többiek az iménti, hirtelen félbeszakadt tanácskozáson mondtak, ő egyszerűen képtelen volt elhitetni magával: a lovaglópályán elszenvedett néhány baleset elegendő oknak bizonyul, hogy Syd egy szinte már meg is nyert ügyet feladjon.

– Egész pontosan mire célzol?

Sydet láthatólag türelmetlenné tette Tony lassú felfogása.

– Ki akarok szállni – mondta kurtán.

– Feladod a követelésed?

– Fel… Ha jól megfizeted.

Tony halkan füttyentett.

– Ez aztán hirtelen változás!

– Bennem már hetek óta érik – vallotta be Syd, olyan hangon, mint a beteg, aki tüneteit sorolja: – Lovaglóleckék… Koncertek… Felolvasóestek… – Zordan elmerengett, majd lágy hangon megidézte az istenek nevét. – Tele van a hócipőm. Szóval, ha az ajánlatod él még, és nem veszünk össze a pontos összegen, én visszalépek, és tied lehet az az átkozott cím. Ennyi.

Polly számára úgy tűnt, hogy e nagyjelentőségű tárgyaláson ő csak fölösleges harmadik. A felek épp magas államügyeket vitatnak meg, és megítélése szerint neki ezt semmi joga meghallani.

– Kimenjek? – kérdezte.

– Semmiképp – mondta Tony.

– Felőlem aztán nem kell elkotródnia – legyintett Syd.

– De ha beszélni akarnak…

– Fogunk is beszélni – mondta Tony. – Én legalábbis mindenképpen. Úgy fogok beszélni ezzel a szegény becsapott fickóval, mint egy igazi erkölcsprédikátor. Syd, te vén fajankó – folytatta Tony határozott hangon, – Mielőtt sort kerítenénk arra a kérdésre, amelyet fölvetettél, szeretném, ha az én kérdésemre válaszolnál.

– Halljam – dörmögte Syd abban a komor hangulatban, amely láthatólag már végleg rátelepedett.

– Nos, akkor mondd el nekem. Pontosan mi a te mentális képed egy lordról?

Ez a kérdés láthatólag gondolkodóba ejtette Sydet. Nem volt a meghatározások embere.

– Öööö… – Összehúzott szemmel méregette a Wilbraham-féle bőrnyugtató kenőcs plakátját, mintha abból próbálna ihletet meríteni. – Hát, nem is tudom… Olyan felsőbb osztálybeli fazon…

– Egy kiművelt emberfő?

– Hát, így is lehet mondani.

– Aki koncertekre és felolvasóestekre jár, de ugyanakkor képzett sportember, kiváló lovas, mesteri parkett-táncos, pallérozott elméjű beszélgetőtárs és élvezetes tósztokat mond vacsora közben.

Syd újra a bőrnyugtató krém hirdetésével tanácskozott, mintha attól várna javaslatot.

– Igen – bólintott. – Pontosan ezt mondták nekem is.

– És hittél nekik?

– Miért, mi a baj? – hökkent meg Syd.

Tony felnevetett.

– Ha találsz valaha is egy olyan lordot, aki ennek a képnek megfelel, megeszem a kalapom. Homburg márkájú nemezkalap, barna szalaggal.

Syd rábámult. A hályog talán még nem hullott le a szeméről, de már hulladozni kezdett.

– Mi a francról beszélsz?

– Tíz lordból kilenc — mondta Tony magabiztosan, mint aki jól ismeri ezt a fajtát – képtelen megkülönböztetni Brahmsot Irving Berlintől és nem is törekszik rá. Hetven százalékuk életében nem járt még felolvasóesten. Nyolcvanöt százalékuk

akkor se lenne képes beszédet mondani, ha fizetnének érte. És mindennek tetejébe egy-két olyan is akad, aki lovagolni sem tud.

Furcsa, nyeldeklő hangok hagyták el Syd torkát; hasonlatosak a partra vetett hal által kiadotthoz, amikor meglepő híreket hall.

– Na de akkor miért mondták nekem – mutatott rá az ügy velejére, amely olyan megtévesztőnek mutatkozott –, hogy föl kell készülnöm a szerepre?

– Mert reményeik szerint olyan kényelmetlenül fogod magad érezni, hogy azt teszed, amit épp most szándékoztál tenni: megegyezel és visszalépsz.

Súlyos csend következett be a beszélgetésben, míg a felháborító igazság lassan beszüremkedett a Jogos Örökös tudatába. Amikor megszólalt, hangja azon halandó érzéseit tükrözte, akinek elméje megszédül, látván, milyen sötét mélységekbe képes süllyedni az emberi természet.

– Coki! – mondta.

Tony tovább ecsetelte a témát.

– Igazán csodálkozom, hogy hagytad magad az orrodnál fogva vezetni. Azt hittem, hogy már az elején kitalálod, mire megy ki a játék. Nézz rám! Tényleg komolyan gondolod, hogy én valaha is felolvasóestekre meg koncertekre jártam? Lovagolni lovagoltam, az igaz. De szerettem lovagolni. Te aztán tényleg balek vagy, Syd, nem gondolod?

Syd gyors, gyanakvó pillantást lövellt rá. Ugyanúgy nézte, mint az előző alkalommal, amikor Tony kifejezte iránta érzett sajnálatát. Akkor úgy rémlett számára, hogy nagyon bűzlik ez a dolog, és most sem rémlett másképp. Az élet nem arra tanította Syd Price-t, hogy készségesen higgyen azok önzetlenségében, akik szavakba is öntik óhajukat, hogy jót tegyenek vele. Ilyen

esetben mindig csapdát gyanított, és most is buzgón kereste, hol lehet az.

– Aztán miért mondod ezt el nekem? – kérdezte.

– Mert a Price-ok jelszava így hangzik: Csak sportszerűen!

Syd megremegett a jogos felháborodástól.

– Tényleg? – kiáltotta. – De a Bassingerek jelszava láthatóan nem ez! Palimadámak néztek!... Megjátszották, hogy csak segíteni akarják a pasast...

Cserbenhagyták a szavak. Csak a szokásos „coki!" felkiáltásban talált menedéket. Tony meggyőzte. Volt a fiúban valami, amitől hitelt adott szavainak, és Syd most már nem kételkedett jóindulatában. Ha a lordok tényleg olyanok, mint Tony állítja – márpedig ő csak tudja –, akkor Sir Herbert és Lady Lydia sötét rosszindulata is nyilvánvaló.

Tony megpróbálta védelmébe venni a távollévőket.

– Ne hibáztasd őket azért – kérte.

– Hö! – mondta Syd.

– Tudod, nagyon kedvelnek engem.

Syd nem tette magáévá ezt a megtévesztő okfejtést.

– A saját rokonságom űz csúfot belőlem – morogta szörnyülködve. Mindig is tudta, hogy a felső tízezer tagjai tökfejek, de hogy ekkorák, azt azért nem gondolta volna.

– Ők nem téged tartanak a rokonuknak. Hanem engem. Sir Herbert, Lady Lydia és Freddie is azt hiszi, hogy én vagyok az igazi Lord Droitwich.

Syd hangosat és keserűt horkantott.

– Azt hiszik? Csakugyan?

– Ezt tényleg nem hányhatod a szemükre.

A Syd orrát elhagyó második horkantás azt jelezte, hogy ő ezt a szemrehányást azért teljesen jogosnak tartja. Döngő léptekkel

föl-alá járt az üzletben. Szeme villámlott, füle élénk rózsaszínt öltött.

– Azt hiszik talán, hogy belőlem nem lenne tök jó lord?

– Attól tartok, hogy pontosan ezt gondolják.

Syd harmadjára is horkantott, és ez a horkantás mind hevességét, mind hangerejét tekintve elhalványította a korábbi kettőt. Új rekordot állított fel, alaposan feladva a leckét más horkantóknak, ha ezt meg kívánták dönteni. Ám érzelmei meggondolatlanságba vitték: felemelte kezét és erősen a combjára csapott – ez szarvashibának bizonyult, mint ez előtte is azonnal világossá vált. Éles vonítás hagyta el ajkát, és egy percen át leplezetlenül szenvedve csak dörzsölgette az érzékeny pontot.

Aztán kiegyenesedett és ellenséges pillantással nézett körbe.

– Igazán?! – kiáltotta. – Na, majd én megmutatom nekik! Megmutatom én az egész díszes kompániának!

– Vehetem ezt akkor úgy – mondta Tony hogy az imént nekem elővezetni szándékozott ajánlatot befagyasztottad?

– De be ám! – vágta rá Syd hevesen – Egy mostoha csókja nem lehet hidegebb – tette hozzá a képes beszéd szokatlan magasságába emelkedve. – Ha elképzelem – borongott –, hogy hagytam magam bevinni az erdőbe! Én, aki mindig azt hittem, hogy nemcsak dísznek hordom a fejemet a nyakamon!

Bosszúszomjasan szipogott. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy az üzlet akusztikája révén szipogása visszhangot ver. Ám hamarosan kiderült, hogy nem egy, hanem két személy szipog.

Az a bizonyos második szipogó személy Price mami volt, aki ebben a pillanatban lépett be a helyiségbe.

Tizenkilencedik fejezet

A templomban tett látogatás Price mami nyugtalanságát csupán elhanyagolható mértékben csökkentette. Viselkedése, amikor az üzletbe belépett, még mindig olyan asszonyét idézte, aki egyáltalán nem szabadult meg gondjaitól. Az imént hallott szipogás a túlfeszített lelkiállapot szipogása volt. Price mami úgy lépdelt, mint aki súlyos teher alatt görnyedez.

Syd csak szórakozott tekintetet vetett rá. Az utóbbi két hétben sokszor nosztalgikus sóvárgás fogta el, hogy lássa az asszonyt, ám most, hogy ez a találkozás létrejött, a felületesnél komolyabb érdeklődést nem volt képes neki szentelni. Az őt ért méltánytalanság olyannyira elfoglalta elméjét, hogy minden mást kizárt belőle.

– Helló, mami – mondta távolságtartóan.

Láthatólag Price mamit is más érzelmek tartották fogva, és ezek megakadályozták, hogy kiélvezze a találkozás feletti örömét. Sydhez hasonlóan ő is mohó vágyakozással várta az eseményt, ám most képtelen volt az elvárható lelkesedést tanúsítani. Ha Syd abban a lelkiállapotban van, hogy közelebbről szemügyre tudja venni, viselkedésében minden bizonnyal különös zavartságot vehetett volna észre.

– Helló, Syd – mondta.

– Jól vagy, mami?

– Fáj a fejem.

– Fájni nekem is fáj – mondta Syd. – Csak a testem másik vége.

– Sir Herbert és Lady Lydia elmentek megkeresni magát, Mrs. Price – mondta Polly.

Price mami bólintott.

– Találkosztunk. Beszélgettünk is.

Syd metsző hangon közbevágott.

– Igazán? Beszélgettetek? No, én már alig várom, hogy magam is beszélgethessek velük! – Hangja felerősödött, mire Price mami elgyötört arccal a homlokához szorította a kezét. – Lenne nekik némi mondanivalóm, amit aztán nem tesznek ki az ablakba! Lekapom őket a tíz körmükről! Majd én megtanítom Sir Rerbert „Süketelő' Bassingert kesztyűbe dudálni!

– Ne kiabájj, drágám – könyörgött Price mami panaszos hangon. – Úgy fáj a fejem. Polly édes, majd meghalok eccsésze tejáért.

– Felmegyek és készítek magának teát.

– Egyszóval – mondta Tony –, Polly fölteszi a vizet főni. – Elkísérte a lányt a „Női részleg" ajtajáig. – Megyek és segítek neked. Piskótát pirítunk párban… Tony és Polly.

Polly Tony markába csúsztatta kezét és mindketten kimentek. Syd hallotta, hogy Tony egy nótára gyújt, míg átkel a „Női részlegen" és felbaktat az onnan nyíló lépcsőn, amely a család lakórészébe vezet. Hallotta, és egyáltalán nem tetszett neki. Ilyen pillanatokban mindent, ami énekléssel és örvendezéssel kapcsolatos, nem helyénvalónak és ízléstelennek talált.

Aztán elméjét sokkal sürgősebb dologra irányította. Valami égbekiáltó dolgot szimatolt.

– Mér akart találkozni veled az ördögi Lydia és a pokoli Herbert? – tudakolta.

Igen. Ilyen botrányos jelzőkkel illette Syd a tiszteletreméltó baronetet és a száz nemes őst felmutató grófleányt. De a lelke legmélyéig meg volt rendülve. Ha ez a baljóslatú páros Price mamit keresi, annak csak egyetlenegy oka lehet.

Price mami megerősítette sötét gyanúját.

– Vitatkosztak velem, drágám. Egyre aztat mondogassák, hogy ne tegyek vallomást.

– Ó, csak ennyit akartak? Semmi mást? – Syd hangja reszketett. – Csupán befolyásolni a koronatanút a tárgyalás előestéjén? Coki! Szép kis banda! Az egész fennkölt bagázs csak alattomos kígyópáros. Akkor lássam őket, amikor a hátam közepét. Nem is tudom, nem kellene-e dutyiba küldenem mindkettőjüket ezért.

– Sir Rerbert assziszi, hogy az egész ügy túl zűrös, drágám.

– Akkor lesz majd igazán zűrös, ha jól ellátom a baját.

– Sir Rerbert assziszi, hogy nem vagy igazán való erre a magas pócra.

– Hö! És miért nem? – Syd kutató tekintete, mely egy vizsgálóbizottságnak is becsületére vált volna, majd átfúrta az asszonyt. – Ide hallgass! Mi a te mentális képed egy lordról?

Price mami zavarba jött.

– Nem tóm – mondta gyámoltalanul.

– Asszed, hogy amolyan mindenhez értő fószer, aki egyik kezével koncertekre jár, a másikkal meg musztángokat tör be, ugye? Hát nagyon tévedsz. Hetven százalékuk még életében nem járt koncerten. Nyolcvanöt százalékuk... öööö... akarom mondani, akad egy-kettő, aki lovagolni sem tud.

– Bisztos így van, drágám, ha te mondod – pislogott Price mami tétován.

– De még mennyire így van. Gondosan megvizsgáltam a kérdést. Az összes dolog, amivel meg akartak etetni, csak üres hablaty. Úgy igaz, mint hogy itt állok. Egy szakértőtől hallottam.

Price mami a borotválkozótükör alatti polcon matatott.

– Jaj, istenem – siránkozott. – Majd szétszakad a fejem. Hun lehet az a kőnivíz, amit régen itten tartottál?

– Én mondom neked, vagyok olyan jó főnemes, mint bárki közülük.

Price mami fölfüggesztette egy időre a kutakodást, hogy gyászos pillantást vessen rá.

– De bódog leszel-e, drágám?

– Persze hogy boldog leszek.

Price mami felsóhajtott.

– Olyan bódog vótál valaha. Itten, ebben a botban. De régen is vót! Mintha évek teltek vóna el, pedig csak két hét… Nem találom a kőnit.

– Nézd meg a legfelső polcon.

– Emlékszel, milyen jókat teásztunk együtt? Hogy szeretted a kóbászt krumplipürével! – Újra felsóhajtott. – Ha Lord Droitwich lesz belűled, soha többé nem főzhetek neked kóbászt krumplipürével.

Ez a kilátás nagyon megrázta Sydet. Egy pillanatra tényleg elgyengült. De aztán összeszedte magát.

– Az élet – jelentette ki, és ezt Napóleon sem mondhatta volna szebben – nem csak kolbászból és krumplipüréből áll. Követnem kell végzetem hívó szavát.

– Jaj, istenem, jaj, istenem…

– Késő bánat eb gondolat. Történjék, aminek történnie kell!

– Olyan bódog voltál egykor, itten, ebben az üzletben!

Price mami felzokogott. Még tovább is nyivákolt volna, ha Syd, aki meglátta, hogy nyílik a boltajtó, figyelmeztető „oj!” jelzést nem hallat. Violet Waddington tért vissza, hogy a maga dölyfös és hideg modorában megérdeklődje, milyen döntést hozott Tony a korábbi kérdést illetően. A hűvös és szenvtelen külső alatt éppoly jogos felháborodás fortyogott, mint Syd kebelében.

– Ó – pillantott egyikről a másikra. – Nos, én… Mr. Price-t keresem, azt hiszem, így helyes mondani.

Syd mélységesen egyetértett a névválasztást illetően. Mr. Price az Tony, és ami azt illeti, mindörökre az is marad. Hüvelykujjával a háta mögé bökött.

– Price az emeleten van – mondta határozottan. – Teázik Polly Brownnal.

Violet összeszorította a száját.

– Milyen családias! – Furcsa hangot hallatott, amely félig felkiáltásra, félig kacajra emlékeztetett. – Kegyetlenség lenne elszakítani ettől a társaságtól e pillanatban, ugye? Megmondaná neki, hogy visszajöttem, és arra kérem, írjon levelet nekem? Tudni fogja, miről van szó.

– Na, végre, megvan – szólalt meg Price mami. Megtalálta az elveszett kölnit.

– Van egy kis ügy, amelyről beszélgettünk a távozásom előtt – magyarázta Violet. – Csak szeretném tudni, hogyan döntött.

– Fölmegyek és megmondom neki, hogy maga itt van.

– Ó, ne fáradjon.

– Hagyja csak, nem gond. Meg aztán magam is szívesen meginnék egy csésze teát.

– Nagyon szépen köszönöm.

– Részemről a szerencse – mondta Syd udvariasan. – Na, csocsi-csocsi… akarom mondani, viszontlátásra.

Syd távozott. Price mami, miközben épp a kölni kupakját csavargatta, úgy érezte, valami magyarázatfélével tartozik az üzletben maradt úrhölgynek.

– Ugye, megbocsássa, kisasszony – mondta, és egy pillanatra levette kezét a kölni pumpájáról. – Borzalmasan fáj a fejem.

– Ezen a délutánon szerintem mindenkinek fájhat a feje – felelte Violet. – Remélem, nem szakítottam félbe valamilyen bizalmas társalgást.

– Dehogy-dehogy, kisasszony. Csak úgy beszélgettünk. Syd mindenképp lord akar lenni, én meg megpróbálom lebeszélni. Mer lássa, nem lenne annak jó vége.

Violet rábámult. Úgy érezte magát, mint akit hirtelen mély vízbe dobtak.

– De hát ez roppant furcsa, nem?

– Furcsa, kisasszony?

– Nos, végtére is maga a koronatanú. Maga tudja egyedül igazolni, hogy…

Űzött tekintet jelent meg Price mami szemében. Szánalmasan reszketett.

– Jaj, kisasszony! – siránkozott. – Nem tudom, hogy jó' tettem-e.

– Ha engem kérdez – közölte Violet –, nem tette jól. Nyomorultul fogja érezni magát.

– Pontosan ezt gondútam én is, kisasszony. Így hát, amikor Sir Rerbert odagyütt hozzám a templom elűtt, megtettem.

Violet egy szót sem értett ebből.

– Ne haragudjon, de fogalmam sincs, miről beszél. Mi az, amit tett?

Price mami nyugtalan pillantást vetett az ajtó felé. A hangját suttogóra fogta.

– Jaj, kisasszony – lehelte reszkető hangon. – Nem vót szívem megmondani Sydnek még itten, az előbb. Aláírtam aztat a papírt, amit Sir Rerbert az orrom elé tolt. Aztat, amiben kijelentem, hogy a történetbű' eggyetlen szó sem igaz!

Huszadik fejezet

A hirtelen kapott jó hír éppoly hatékonyan elkábítja az embert, mint a rossz. A fenti szavak elhangzása után tekintélyes számú másodpercen keresztül Violet Waddington csak állt egyhelyben, és képtelen volt megszólalni. Aztán nyelt egyet és megtalálta a hangját.

– Mi?!

– Igen, kisasszony. – Price mami reménykedve bámult a lányra. E percben semmi másra nem vágyott jobban, mint némi erkölcsi támogatásra. – Ugye, jó' tettem?

Violet újra nyelt egyet, hogy megszabaduljon a torkán akadt valamitől.

– Szerintem nagyon jól tette – felelte aztán lassan.

Még tovább is akart beszélni, de még idejében elharapta a szót. Tony lépett be.

– Kész a teád, dadus. – Meglátta Violetet és kurtán bólintott. – Helló, Vi.

– Menjen és igya meg a teáját, Mrs. Price – mondta Violet. – Nagy szüksége van rá, ebben biztos vagyok.

Mrs. Price hasonló véleményen volt.

– Minden szava szent igaz, drágám – mondta. – Egy egész kannával meg tunnék inni.

Tony az ajtóhoz kísérte az asszonyt és becsukta mögötte. Violethez visszatérve némi zavart érzett. Violet tekintete, amellyel érkezését fogadta, meglepő volt számára. Ez egyáltalán nem egy szándékaiban elgáncsolt nő dühtől izzó tekintete. Pedig annak kellene lennie. Nem: e tekintet meleg és csillogó.

E furcsa jelenséget aztán a következőképpen magyarázta magának: Violet azzal a szándékkal jött vissza, hogy jó szóval és szépszerével a döntése megváltoztatására bírja. Bár Tony egyáltalán nem gondolta, hogy a szépszer alkalmazásában Violet különösebb tehetséget mutatna fel, úgy érezte, fel kell vérteznie magát ellene.

Nem is vesztegette az időt. Azonnal a lényegre tért.

– Nos, Vi… megmondtam neki – jelentette ki és igyekezett felkészülten fogadni kijelentése következményeit.

– A teljes igazságot? – nézett rá Violet furcsa mosollyal.

– A teljes igazságot – felelte Tony.

– Azt nagyon jól tetted – mondta Violet, és mosolya gyengéd, áldó mosollyá alakult át. Így mosolyoghatott a régi korok úrnője lovagjára, amikor az teljesen és tökéletesen gáncs nélkülinek bizonyult. Közelebb lépett, és két kezével megszorította Tony karjait.

– Tényleg komolyan vetted, amikor azt mondtam, hogy szakítok veled, ha mindent elárulsz neki? Csak próbára akartalak tenni, drágám. Csak tudni akartam, olyan ember vagy-e, aki mindig helyesen cselekszik, tekintet nélkül a következményekre.

Tony némán bámult a lányra. Az a furcsa érzése támadt, amit álmaiban gyakran él át az ember: részt vesz egy jelenetben, de végig tudja, valójában az egész nem is történik meg. Füle hallotta, ami elhangzott, de az értelme tiltakozott ellene. Egyszerűen hihetetlennek tűnt, hogy Violet az, aki e szavakat mondja.

„Csak próbára akartalak tenni, drágám.” Ez a mondat egyáltalán nem vallott Violetre. Ilyen mondatot egyáltalán, soha senki nem szokott mondani. Úgy hangzott, mint egy giccses némafilm felirata.

Ráadásul, ha tényleg Violet az, aki e szavakat mondja, hová rejtette eddig ezt a nagyvonalú és nemes természetét?

Violet futólag megcsókolta.

– Mennem kell – mondta. – Millió dolgom van. Látogass meg ma este, ha már bezártad az üzletet.

Megfordult és fürgén kiment. Tony még mindig szótlanul bámult utána. A csókot szinte észre se vette. Agya még mindig a lány rejtélyes szavainak feldolgozásával foglalkozott.

Aztán leesett az álla. Elméjén végigsöpört, mit is jelentenek ezek a szavak.

Mögötte megszólalt egy hang.

– Tony.

A fiú megpördült. Polly állt az ajtóban, kezében csészével.

– Lehoztam a teádat, Tony – mondta halkan. – Már hűlni kezdett.

Tony hallgatott. Arca elszürkült. Aztán automatikusan kinyújtotta a kezét.

– Köszönöm – szólt.

Nézte a lányt. A csend végtelenre nyúlt. Kinn, az utca végén levő kocsmában játszani kezdett egy ziháló wurlitzer. A Brompton Roadon omnibusz dübörgött végig. London még mindig csak önmagával törődött.

Tony letette a csészét.

– Polly, én nem vagyok gazember – mondta lassan.

– Tudom, hogy nem vagy az, Tony.

Tony egy székbe vetette magát. Szédült.

– Láttad, mi történt? – kérdezte.

– Láttam.

– Hallottad, mit mondott?

– Hallottam.

Tony mozdulatlansága hirtelen vad dühre váltott. Öklével rácsapott a szék karfájára.

– Mi az ördögöt csináljak?

Polly egy szót sem szólt. Arca sápadt volt, s egyik apró foga az alsó ajkába harapott.

– Azt mondta, ha elárulom Sydnek, mire megy ki a játék… ha elmondom, mi a család szándéka… hogy addig szekálják, míg ki nem üldözik a lordságból… akkor szakít velem. Azt hittem, hogy ez az igazság. Biztosra vettem, hogy komolyan gondolja. És most azt mondja, nem gondolta komolyan. Hogy csak egy átkozott próba volt… Most már nem léphetek vissza…

– Nem.

– Hogy léphetnék vissza?

– Sehogy.

– De Polly!

– Balszerencse.

– Balszerencse? – Hisztérikus nevetésben tört ki, de aztán elhallgatott. – Ne haragudj – mondta. – Gyerekesen viselkedem. De nem lenne szabad ilyet mondanod. Túl vicces. Az ember halálra neveti magát. Balszerencse, ha elveszítelek? – Arca eltorzult. Sötét pír öntötte el. – Nem foglak elveszíteni! Átkozott legyek, ha elhagylak! Nem érdekel, ha disznó vagyok, az se érdekel, ha az egész világ szerint disznó vagyok! Megyek és elmagyarázom neki. Elmondom, mit jelentesz számomra. Megkérem, hogy eresszen el, hadd bontsam fel az eljegyzést.

Polly megrázta a fejét.

– Semmi ilyesmit nem teszel.

– De Polly…

– Nem. Te nem ilyen ember vagy.

Tony hátravetette magát a széken. A wurlitzer élénk indulót játszott, és Tony önkéntelenül is dobogni kezdett lábával az ütemére.

– Soha nem lennél boldog – folytatta Polly –, ha olyasmit tennél, amit tisztességtelennek érzel. És én sem lennék boldog. Soha eszembe nem jutott volna, hogy Violet olyan lány, aki akkor is hozzád megy, ha egy garasod sincs. Valamit valamiért: azt hittem, ez a jelszava. De tévedtem. Nagyszerű lány. Nem hagyhatod cserben, Tony.

– De istenem! Hogyan éljünk így tovább? Egy egész életen át? Te engem akarsz. Én téged. Hosszú éveken át…

– Nem hagyhatod cserben. Tudom.

– De Polly…

– Itten hagytam a kőnimet – szólalt meg Price mami mögöttük.

Price mami becsoszogott az üzletbe és megcélozta a polcot. Akárcsak Polly pár perccel korábban, ő is egy csészét hozott a kezében – és épp e cselekedete késztette Sydet arra, hogy dühöngve utánarohanjon.

– Hé, mégis, mit művelsz? – kiabálta.

Price mami megfordult.

– A kő'nimet akarom, drágám.

– Ostoba holdkóros vénasszony! Elvitted a teámat.

Ez újdonság volt Price maminak. Zavartan a csészére bámult.

– Télleg?

Syd fel volt dúlva.

– Az ég szerelmére – mondta a helyzethez képest szokatlanul jámbor szavakkal –, egyszer a fejedet is elhagyod! Egy hónap múlva itt a tárgyalás! Nagyon remélem, hogy addig nem veszted el az emlékezeted. Jól benne hagynál a tésztában.

Price mami láthatólag úgy érezte, hogy most jött el a nagy vallomások ideje. Szívesen halogatta volna még tovább, de nem vette volna lelkére, ha ezt a fiút továbbra is abban a helyzetben hagyja, amelyet a Bolondok Paradicsomának szoktak nevezni.

Furcsa, bégető hangot hallatott.

– Syd… El kéne mondanom valamit…

– És van valami, amit a Lordok Háza Vizsgálóbizottsága előtt kéne elmondanod, ezt el ne feledd!

Ebben a feszült pillanatban feltárult a boltajtó és egy háromfős csoport hatolt be. Elöl Lady Lydia, a nyomában Sir Herbert Bassinger és Violet.

Syd félelmetes pillantást vetett rájuk.

– Hö! – kiáltotta. – A Szélhámos Páros! Egy hím, egy nőstény! Jobbról balra olvasva: Sir Herbert és Lady Kígyó-Bassinger!

A baronetek az ilyen támadásokat általában kurtán intézik el. Ha Sir Herbert a másik nem tagja lett volna, azt mondhatnók, fölhúzta az orrát. Mellkasát kidüllesztette, arca halvány bíborszínt öltött.

– Nahát – mondta –, nahát!

– Viszont kívánom, szamár a végállomás – válaszolta Syd szívélyesen.

– Csak nyugalom, kérem!

Syd csúnyán fölnevetett.

– Csak nyugalom, he? Amikor mindent tudok a kis játszmátokról? Ne röhögtessetek, mert elhányom magam. Azt hittétek, hogy kiforgathattok a jogos örökségemből, mi? Abból nem esztek! Átlátok én rajtatok! Majd én megmutatom!

– Maga nem mutat meg semmit – mondta Lady Lydia.

Syd az újabb támadó felé fordult.

– Hö! Aztán mér nem?

– Azért nem – felelte Sir Herbert –, mert itt a kezemben az a két tanú által hitelesített nyilatkozat, amelyben Mrs. Price aláírásával igazolja, hogy az általa korábban elmondott történetből egyetlen szó sem igaz.

Ha egy kiélesített aknagránát találja el az üzletet, talán jobban megdöbbenti Sydet. De nem sokkal. Arca lassan megnyúlt. Rámeredt Sir Herbertre. Rámeredt Lady Lydiára. Aztán megfordult, és rámeredt Price mamira. Tekintete Caesart idézte, amint éppen Brutusra néz.

– Micsoda?

Price mami tétován szipogott.

– Épp esztet akartam neked itten elmondani, drágám.

Tony előrejött. Mindeddig érdektelen szemlélője volt a csatának, amelyben a Lord Droitwich cím követelője megsemmisítő vereséget szenvedett. Akármelyik fél nyert volna is, számára az egész most már semmit sem jelentett. Közömbösen kinyújtotta a kezét. Sir Herbert olyan mozdulattal adta oda a papírt, mintha valami nagyon értékes tárgyat helyezne el egy bank trezorjában.

– Igen – mondta Sir Herbert. – Ez a tied, Tony. És az ég szerelmére, tartsd biztos helyen.

Tett egy lépést oldalra, mint aki szilárd akadályt kíván képezni az unokaöccse és Syd Price között, hátha az utóbbi valami hirtelen, kétségbeesett támadást kísérelne meg. Tony a borotválószékhez ment, leült a karfájára, és összevont szemöldökkel olvasni kezdett.

Price mami újra megszólalt.

– Jaj, naggyon remélem, hogy jó’ tettem, amit tettem.

– Nagyon jól tette – biztosította Sir Herbert szívélyesen. – Kiválóan. Tökéletesen.

– Köszönöm, Sir Rerbert. Pontosan eztet mondta a hő'gy is.

Tony meglepetten nézett föl.

– Miféle hölgy?

– Ez a hő’gy, drágám – mutatott Price mami Violetre, akinek szemébe hirtelen kényelmetlen kifejezés költözött. – Elmondtam neki, éppen mielűtt beléptél, és ő is aszonta, hogy jó tettem.

– Nyilvánvalóan – mondta Sir Herbert.

– Természetesen – mondta Lady Lydia.

Tony keze ökölbe szorult. A papír meggyűrődött a markában.

– Elmondtad neki, éppen, mielőtt beléptem? – kérdezte. – Értem.

Egy meglehetősen hosszú pillanatig Violetre meredt. Aztán kurtán felnevetett és elfordult.

Most már mindent tudott. Violet nagyvonalú és nemes viselkedése, amelyet úgy csodált, immár magyarázatot nyert.

Sir Herbert még sót dörzsölt a sebbe.

– Talán még maga is képes felfogni – szólott az előtte álló, összetört emberhez –, hogy a követelése ezzel teljes mértében tárgytalanná vált.

Nehéz sóhaj szakadt ki Sydből. Komoran méregette Price mamit.

– Tudnom kellett volna, hogy mi történik, ha templomba mész.

Sir Herbert most már sokkal kedélyesebb hangot ütött meg. Rámutatott a történtek napos oldalára is.

– Noha most már nyilvánvalóvá vált, hogy semmit sem követelhet Lord Droitwichtól, biztos vagyok benne, hogy

őlordsága nem viselkedik magával szűkkeblűen. Ha például át kívánna költözni a Bond Streetre, nincs felőle kétségem, hogy…

Hirtelen torkán akadt a szó. Az átható sikoly, amely feleségének ajkát elhagyta, egy sokkal tehetségesebb szónokot is elnémított volna.

Ám aztán észrevette, mi történt, és ő is zavaros kiáltást hallatott.

– Tony!

Tony a borotválókagyló peremén ült. Bal kezében a rendkívül fontos irat, jobbjában égő öngyújtó. A közönség döbbent tekintete előtt a papír összepöndörödött és elhamvadt a lángokban.

– Tony!

Ezúttal Violet szólalt meg. Tony átható tekintettel nézte, arcán félmosollyal. Az elhamvadt papír a földre libbent. Tony fölállt és megdörzsölte ujjait.

– A bodorítás biztos kezet kíván – mondta.

Huszonegyedik fejezet

A franciaablakon besugárzó reggeli nap vidám ragyogással világította meg Langley End szalonját. Fény táncolt üvegen és ezüstön. Megcsillant az ódon székeken. Aranyszínben fürdette meg Hosszúkardú portréját. Hosszúkardú leszármazási vonalának utolsó tagjára azonban nem eshettek a sugarak, mivel Syd, aki nem kedvelte különösképpen a napot, egy szék mélyére húzódott az árnyékban, a szoba túlsó felén, és a turf híreit tanulmányozta a napilapban.

Ha Syd körül nem is sütött a nap, a szívében annál inkább. Tizennégy nap telt el a Price Higiénikus Fodrászati Szalon (Mott Street, Knightsbridge) üzlethelyiségében lezajlott izgalmas jelenet óta, és ezen napok egyikén sem mulasztotta el, hogy melegen gratuláljon önmagának a családi találkozó szenzációs kimenetelét illetően. Úgy érezte, most már ölébe pottyan a győzelem, s csendes elégedettséggel dúdolgatott olvasás közben.

Kellemes merengéséből az ablak előtt felhangzó léptek zaja verte fel. Syd leeresztette az újságot, és széle fölött Tonyt pillantotta meg. Ez a látvány meglepte, mert azt hitte, Tony innen vagy hetven mérföld távolságra, Londonban tartózkodik. Mindazonáltal elnéző pillantással fogadta az érkezőt. Tonyval nem volt semmi baja. Sir Herbertnek és Lady Lydiának jól megmondta a magáét, egész pontosan körvonalazta, minek tartja őket, és egy megindító jelenetben nagyméltóságú Freddie Chalk-Marshall előtt is őszintén feltárta róla alkotott véleményét; ám Tony iránt nem táplált haragot. Kedvelte a fiút és elismerte, hogy mindvégig tisztességesen viselkedett. Így hát amikor megszólalt,

hangjában nyoma sem volt azon zordon hangulatnak, amelyet egy háztulajdonos a franciaablakon át érkező hívatlan betolakodó láttán érezhet.

– Nicsak, nicsak, csak nem az ifjú Price? – üdvözölte.

Tony tiszteletteljes mozdulattal megérintette a homlokát.

– 'Reggelt, milord.

– Hát magát mi szél hozta erre?

– Sir Herbert tanácskozásra hívott – magyarázta Tony. – Így aztán beszálltunk Pollyval a kétülésesbe és lejöttünk.

– Polly jól van?

– Amennyire csak egy olyan lány lehet, aki egy-két héten belül feleségül jön hozzám.

Syd szeme tágra nyílt.

– Összeházasodtok?

– Össze bizony.

– Hát, tehetnél ennél rosszabbat is.

– De jobbat semmi esetre sem.

– Kedves lány ez a Polly – folytatta Syd eltűnődve. – Ügyesen manikűröz. Nagy segítségedre lesz a boltban.

– Igazán gyönyörű képet rajzoltál „A borbély házasélete” címmel – mondta Tony. – Hű segítője a vendég egyik fölösleges kinövését távolítja el, míg ő maga egy másikat igazít fazonra. Tetszik nekem. Olyan romantikus. Csak egy baj van vele: az én esetemben nem állja meg a helyét. A ceremóniát követően azonnal útnak indulunk szerencsét próbálni. Kenyát célozzuk meg. Kávét fogunk termeszteni, tudod.

Syd eltátotta a száját.

– He? És mi lesz az üzlettel?

– Eladom.

– Micsoda? – Syd ajkát hitetlenkedő és ijedt felkiáltás hagyta el. A lelke legmélyéig megrendült. – Ezt nem mondod komolyan!

– De igen. Egy Pupin nevű ember már vételi ajánlatot is tett.

– Szent ég! – Syd megdöbbenése tovább fokozódott. – Csak nem adod el a Price Fodrászatot egy digó borbélynak?

– Pupin svájci.

Syd fakó arca sötét rózsaszínre változott. Szeme haragosan csillogott.

– Felőlem akár a Fidzsi-szigetekről is jöhet! – kiáltotta remegő hangon. – Micsoda elvetemült ötlet eladni a Price szalont egy idegennek… vagy akárki másnak! Nincs benned semmi családi büszkeség? A Price szalon története hat generációra nyúlik vissza! – Tonyra vetett pillantása a szentségtörésben vétkes nyomorult bűnösre tekintő püspököt idézte. Hangja élessé vált. – Tudtad, hogy a postai reformot bevezető Rowland Hill a Price üzletbe járt? Thackeray még mindig adósunk két pennyvel szakállnyírásért. Egyszer magát doktor Crippent[9] is megborotváltuk!

Tony megvonta a vállát.

– Lehet. De korunk a haszonlesés kora – jelentette ki. – És nekem pénzre van szükségem.

A beszéd közben fölemelkedett Syd most újra visszaereszkedett a székbe.

– Hát jól van – legyintett rosszkedvűen. – Végtére is, ez a te ügyed, nem az enyém.

– Pontosan. És ha most megbocsátasz, távoznék. Meg kell keresnem Pollyt. Talán épp most harapja meg egy mókus. Ugye,

---

[9] Hawley Harvey Crippen (1862-1910) amerikai orvos. Felesége meggyilkolása vádjával kivégezték.

megmondod nekik, hogy megjöttem és kinn vagyok a kertben? Ha szükségük van rám, ott megtalálnak.

– Ki az a nekik?

– Sir Herbert és bandája.

– Ó, a tanácskozás? – Kurta kacaj szakadt ki Sydből. – Szerinted mit tehet egy tanácskozás a te ügyedben?

– Szerintem semmit.

– És igazad is van.

– De azért mégsem hibáztathatod Sir Herbertet, ha foggalkörömmel küzd, nemde?

– Ne is beszélj nekem arról az álnok kígyóról – sziszegte Syd érzéssel telve. – Ki akarta törni a nyakam, azért küldött lovagolni.

– Az élet csendes örömei – mondta Tony. – Nos, hamarosan találkozunk, ez nem vitás.

Tony eltűnt a napfényben fürdő kertben, Syd pedig visszatért az újsághoz.

De a turf hírei elvesztették varázsukat és már nem vonzották. Syd hátradőlt a székben és behunyta a szemét. Homloka összeráncolódott. Akármennyire is igyekezett észérvekkel meggyőzni magát, akármennyit is mondogatta, hogy a Price szalon eladásának az égvilágon semmi köze nincs Droitwich ötödik grófjához, képtelen volt lerázni magáról a sivár, csüggesztő érzést, amikor arra gondolt, hogy az üzlet idegenek kezére jut. Élete legrégebbi emlékei mind a Price fodrászathoz kötődtek. Valóságos szentély volt neki. Jól emlékezett, hogy az üzlet padlóján játszadozott – nem lehetett több három vagy négy évesnél… Micsoda felfordulást okozott, amikor hatéves korában eltört egy üveg Derma Vitálist…

Az első borotválása!… Piros betűs ünnep, az volt, bizony…

És most valami nyomorult svájci veszi át az uralmat a Price dinasztia után, akik generációkon át ítélkeztek élők és holtak felett. Noha Syd szorgalmas olvasója volt egyes magazinoknak és bizonyos regényeknek is, soha sem jutott a kezébe Edward Fitzgerald műve, amelyben Omar Khajjam verseit ültette át angolra. Ám ha megismeri, minden bizonnyal megrázza őt is az a szívbemarkoló rész, amikor a perzsa költő a Tigris és a Gyík tragédiáján mereng, akik ott laktak, hol a hős Dshemsyd csengette Kelyheit.[10] A párhuzam tényleg nagyon találó.

A Price szalon! Nos, természetesen a Price név neki most már semmit sem jelent. De mégis…

Hatalmas sóhaj szakadt ki belőle és kinyitotta szemét. Pillantása Slingsby föléje tornyosuló masszív alakjára esett. Bosszankodva fölült. Nem hallotta, hogy a komornyik belépett a szobába, és mindenki máshoz hasonlóan ő is rosszul viselte, ha tudtán kívül nézegetik.

– Nos? – kérdezte, és kissé elpirult. – Mit akarsz, Macskatalp?

A komornyik tartózkodó és fagyos modorban válaszolt.

– Azért jöttem, hogy megnézzem, üres-e a szalon.

– Ó? – Syd ismét felvette az újságot. Így kell bánni ezzel az emberrel. Közömbösen. Arisztokratikus megvetéssel. Egy-két pillanatig olvasott, mielőtt megszólalt volna. Aztán eszébe jutott egy kérdés, amelyre választ szeretett volna kapni.

– Ki az az öreg fazon, lepényhalra emlékeztető fizimiskával – érdeklődött –, aki nemrég érkezett kocsin?

Slingsby szeme, ha lehetséges, még fagyosabbá vált, és egyre inkább egy jogos haragra gerjedt békáéra emlékeztetett.

---

[10] Mondják, a Tigris lakik ott s a Gyík, / hol hős Dsemshyd csengette Kelyheit; (Omar Khajjam: Rubiyat XVII.) Szabó Lőrinc fordítása.

– A leírás alapján senkit nem tudok azonosítani – mondta mereven. – Mindazonáltal nemrég megérkezett Mr. Wetherby, családunk jogtanácsosa.

– A tanácskozásra, mi? Biztosan a könyvtárban terpeszkedik és az én sherrymet nyakalja. – Syd kelletlen nevetést hallatott, de aztán jól nevelt nyugalommal ejtette a témát. – Fogadtál a mai Ally Pally-n? – kérdezte.

Be kell vallanunk, hogy Slingsby valójában a reggeli óta több mint egy órán át az Alexandra Palace-ben megrendezett aznapi futamon induló lovak nyerési esélyein töprengett, és ha beszélgetőtársa bárki más lett volna, melegen üdvözöli annak lehetőségét, hogy részletesen megtárgyalják az ügyet. Odáig azonban nem alacsonyodott le, hogy Syddel csevegjen a versenyről. Hideg maradt és hallgatott.

Syd az újságot vizsgálgatta.

– Szerintem Svájci sajtot kellene megtenned a fél négyesen – tanácsolta. – Tuti tipp.

A komornyik felfújta magát.

– Nem érdekelnek a tippjeid.

– Abbahagytad a fogadást? Csak nem? – álmélkodott Syd. – Ezt jól tetted. Az én pozíciómban levő ember nem engedheti meg magának, hogy játékszenvedéllyel megvert komornyikot alkalmazzon. Nem érezné biztonságban a kanalakat.

Slingsby nagyot nyelt. Ahogy a fuldokló lelki szemei előtt lepereg élete filmje, most éppúgy lepergett a komornyik előtt azon alkalmak hosszú sora az elmúlt években, amikor lekeverhetett volna egy hatalmasat ennek a fiatalembernek, de elmulasztotta. És most már késő. A soha vissza nem térő lehetőség felett érzett keserűségében megrándult az arca.

– Törődj a magad dolgával, ha kérhetem! – mindössze ennyi tellett tőle.

Syd szigorú pillantást vetett rá.

– Ne feleselj, hé! És hívjál milordnak! Erről már korábban is beszélnünk kellett volna.

– Akkor hívlak milordnak, ha a bíróság megparancsolja. De addig nem!

Syd kuncogott.

– Nem soká kell már várnod… Mami tanúvallomása, meg ez a portré… Aztán tudod-e, mi lesz az első teendőm, ha a bíróság az én javamra dönt?

– Igen! – tört ki a túlfeszített izgalom Slingsbyből. – Átveszed a felmondásomat, ifjú Syd!

– Ja! – hangzott Syd válasza. És teljes mértékben megfeledkezve az ereiben csordogáló nemesi vérről, kiöltötte a nyelvét. Slingsby sem maradt adós a válasszal: ő is kiöltötte. Ebben a robbanással fenyegető helyzetben találta őket Sir Herbert Bassinger, amikor sietős léptekkel betörtetett a szalonba.

– Te jó isten! – kiáltott fel Sir Herbert, és többet nem szólt, mert annyira elborzasztotta a látvány.

A két nyelv azonnal visszahúzódott. Slingsby, jól látható erőfeszítéssel, visszatért hivatalos, méltóságteljes modorához.

– Elnézését kérem, Sir Herbert – mondta.

Sir Herbert egy legyintéssel elfogadta a bocsánatkérést.

– Szóra sem érdemes – válaszolta. – Nincs kétségem, hogy erőszakos provokáció áldozata lett. Gyakran magam is ezt szeretném tenni. – Parancsoló modorban Sydhez fordult. – Nos, fiatalember.

Syd gyűlölködve meredt rá. A Langley End kastélyában tartózkodó összes személy közül – Slingsbyt is beleértve – Sir Herbertet kedvelte a legkevésbé.

– Na – vakkantotta –, miben töröd a fejed, te csúszómászó?

Valószínűleg jogos elővigyázatossággal Sir Herbert úgy döntött, az utolsó szóról nem vesz tudomást.

– Szükségem van erre a szobára. Mr. Wetherby, az ügyvédem, idejön.

– A jó öreg tanácskozás, he? Mi a csoda!

– Természetesen, ha ragaszkodik hozzá, hogy itt maradjon, kénytelenek leszünk a könyvtárba menni.

Syd fölemelkedett.

– Ne fáradj. Mi, Droitwichok, tudjuk, mikor mi a helyes. Megyek. De annyit mondhatok, csak az idődet meg a pénzedet pazarolod. Ugyan mit tehet egy ügyvéd, ha a döntőbíróság összehasonlít engem vele? – Hüvelykujjával Hosszúkard portréjára bökött. – Nézz csak oda, arra a képre – mondta és pózba vágta magát. – Meg ide – és megdöngette a mellkasát. – Arra gondoltam, hogy beidéztetem a bírósággal azt a képet. Csak hogy egész biztosan ott legyen, mikor szükség lesz rá. Na, csocsi-csocsi!

Kiment a franciaablakon. Slingsby duzzogva bámult utána.

– Komolyan mondom, Sir Herbert – közölte megtört hangon –, néha szinte azt kívánom, hogy nyerje meg a pert. Akkor legalább attól a tehertől megszabadulnék, hogy egy ilyen unokaöccsel vert meg a sors.

Sir Herbert valójában nem veregette meg a hűséges szolga hátát, mert ilyet azért nem tesz az ember, de kedves és bátorító tekintetet vetett rá.

– Nincs semmi baj, Slingsby. Nem fogja megnyerni a pert, legalábbis, ha jól játsszuk ki a lapjainkat. Mrs. Price megérkezett már?

– Igen, Sir Herbert. Roberts hozta le a Rolls Royce-szal. Fél órával ezelőtt érkezett. Most lenn vár a kamrámban.

– Ez a fiatalember nem tudja, hogy itt van?

– Nem, Sir Herbert.

– Ne is tudja meg – hangsúlyozta Sir Herbert. – Még csak nem is gyaníthatja, hogy bárhol a közelben van. Lord Droitwich is lejött?

– Igen Sir Herbert. Láttam, hogy a kertben sétál Miss Brown társaságában.

Sir Herbert fölvonta szemöldökét.

– Miss Brown? A manikűröslány?

– Igen, Sir Herbert.

– Mi a csodának hozta le?

– Nem tudnám megmondani, Sir Herbert.

Sir Herbert Bassingernek eszébe jutott egy magyarázat.

– Ez a lány hallotta először a vénasszony meséjét. Talán azt hiszi Lord Droitwich, hogy az ő tanúvallomása... No, mindegy, nem érdekes. Menjen és küldje ide. És ha csöngetek, hozza be Mrs. Price-t.

– Igenis, Sir Herbert.

A komornyik visszavonult. Sir Herbert, miután magára maradt, lassan a túlsó falhoz sétált és fölnézett Hosszúkardú portréjára. Elgondolkozva megdörzsölte az arcát. Élénksége némileg elhalványult. Tényleg nagyon hasonlít, a kutya mindenit!

Hangok hallatszottak kintről, jelezve felesége és a család jogtanácsosa érkezését.

Huszonkettedik fejezet

Syd leírása Mr. J. G. Wetherby, a Polk, Wetherby, Polk & Polk jogi iroda tagjáról, miszerint „öreg fazon, lepényhalra emlékeztető fizimiskával”, ha nem is erősíthető meg teljes mértékben, mindazonáltal meglehetősen találó hasonlatnak minősíthető. Az élemedett korú jogász szemüveg mögé rejtett üveges tekintete erősen az említett hidegvérű állatot idézte. Az ügyvédekre olyannyira jellemző óvatossággal lépett a szalonba, jobbra-balra tekintgetve, mint aki súlyos bűnöket sejt a függöny mögött és magánjogi vétkeket a zongora alatt.

– Ah, jöjjön csak, Wetherby – szólott Sir Herbert és fölfüggesztette Hosszúkardú arcképének tanulmányozását. – Ez magának is jobban tetszik majd, mint a könyvtár. Ide besüt a nap.

Mr. Wetherby gyanakvó tekintettel vizsgálgatta a napfényt, mintha arra akarná figyelmeztetni, jobb, ha nem próbálkozik semmi trükkel.

– Nagyon kellemes helyiség – értett egyet.

Lady Lydia megborzongott.

– De nem nekem – mondta. – Itt történt minden a múltkor.

– Valóban?

– Nos, üljön csak le, Wetherby – javasolta Sir Herbert. – Már elküldettem Lord Droitwichért.

– Igen, hívjuk csak így, amíg még lehet.

– Ah, már itt is van. Drága fiam – mondta Sir Herbert szeretetteljesen és az ablakhoz sietett, hogy köszöntse a belépő Tonyt. – Csodálatos, hogy le tudtál jönni.

– Helló, Lydia néni… ha még egyáltalán hívhatlak így.

– Hívhatsz – jelentette ki Lady Lydia nyomatékkal.

– Örülök, hogy látom, Mr. Wetherby. Remélem nem várakoztattam meg. Épp Polly Brownt vittem körbe a kertben.

Sir Herbert bólintott.

– Ah, igen. Gondos előrelátásra vall, hogy lehoztad ide Miss Brownt, Tony, de biztos vagyok benne, hogy Mr. Wetherby szerint a tanúvallomása nem lesz perdöntő… Nos, akkor, Wetherby, kezdjük. Mind itt vagyunk.

– És hol van Freddie? – kérdezte Tony.

– Londonban. Barátjánál, Tubby Bridgnorthnál lakik. Telefonáltam neki, hogy jöjjön, de valami fontos üzleti ügyről habogott. Nos, tehát, Wetherby, nincs szükség hosszú bevezetőre. Mi az ördögöt tehetünk?

Mr. Wetherby összeillesztette ujjai hegyét.

– Engedjék meg, hogy röviden végigfussak a tényeken – kezdte. – Ez, az öreg hölgy aláírt egy nyilatkozatot, amelyben kijelentette, hogy az általa korábban előadott történetből semmi sem igaz?

– Igen.

– És mindezt két hiteles tanú igazolta?

– Igen.

– És ezt az iratot Lord Droitwich elégette?

– Igen.

– És ha van igazság a földön – tette hozzá Lady Lydia, miközben kemény pillantást vetett Tonyra –, akkor ezt a cselekedetét perdöntő bizonyítéknak kellene elfogadni arra vonatkozóan, hogy tényleg ő Lord Droitwich. Az apja is épp ilyen holdkóros volt.

Tony kedvesen elvigyorodott. Mr. Wetherby feléje fordította szemüvege fényszóróit.

– Megérdeklődhetem, Lord Droitwich, miért égette el azt az iratot?

– Mr. Wetherby – felelte Tony. – Nyugodtan megérdeklődheti. És teljesen őszintén válaszolok. Ha nem égetem el, feleségül kellett volna vennem Violet Waddingtont. De mivel elégettem, Polly Brownt fogom feleségül venni.

Bár a papír tényleges elégetése bombaként hatott Sir Herbertre és Lady Lydiára, a gyújtogatás mögött rejlő indíték ilyen nyílt feltárása aligha okozott kisebb felfordulást.

– Tony!

– Te megőrültél!

Tony egyáltalán nem várta, hogy bejelentése szívélyes fogadtatásra talál. Előre látta ezt a reakciót. Bár a jó szív bizonnyal többet ér, mint a nemesi cím, és a sírig tartó hűség fontosabb, mint a normann vér[11] – de nem Sir Herbert és Lady Lydia Bassinger szemében. Ezzel tisztában volt. Bármennyire is mélyen szerette őket, az a tény nem kerülte el a figyelmét, hogy lelki és szellemi téren némileg rugalmatlanok. Ok az erősen ódivatú arisztokráciát képviselték, és a születésre vonatkozóan még nem tették magukévá a modern kor könnyed és laza nézeteit. Tony előre felkészült az ellenállásra.

– Butaság – mondta derűsen. – Mindketten kedvelitek őt. És ezt tudjátok is magatokról.

Lady Lydia számára ez az érvelés semmit sem jelentett. Természetesen igaz – és ezt nem is tagadta volna –, hogy tényleg kedveli Pollyt. Teljes mértékben lehetséges, hogy az ember

---

[11] Utalás Lord Tennyson *Lady Clara Vere de Vere* című versére.

nagyra becsüljön egy dolgozó nőt, ám ez nem jelenti egyben azt is, hogy elfogadja mint a család fejének feleségét.

– Az, hogy szeretjük, vagy nem szeretjük, egyáltalán nem lényeges – közölte. – Ez úgy, ahogy van, lehetetlen.

– Pontosan – erősítette meg Sir Herbert.

Mr. Wetherby egy szót se szólt. Mindössze az egyik körmét fényesítgette a zsebkendője csücskével.

– Miért lehetetlen? – kérdezte Tony.

– Egy manikűröslány!

– Tökéletes választás egy borbély számára. Syd is épp erre mutatott rá az imént.

– Szó sem lehet róla – kezdte Sir Herbert, ám Tony közbevágott.

– Hallgassatok ide, két drága öregem. Sejtettem én, hogy lesz némi felzúdulás, de azért ne vigyétek túlzásba. Ez a házasság eldöntött tény. Ha már az a szerencse ért, hogy elnyertem egy olyan lány szerelmét, mint Polly, mérget vehettek rá: nem leszek akkora fajankó, hogy veszni hagyom.

– Tételezzük fel, hogy a bíróság a javadra dönt, és továbbra is te maradsz Lord Droitwich.

– Ebben az esetben a család a rovancsolás során egy Lady Droitwich-csal gazdagodik.

Sir Herbert Lady Lydiára nézett. Lady Lydia Sir Herbertre nézett. Aztán mindketten Mr. Wetherbyre néztek, de hiába, mert az öreg ügyvéd épp egy másik körmöt kezdett fényesíteni. Egy családi jogtanácsos ilyen alkalmakkor mindig csodálatraméltó közömbösséget képes tanúsítani. Testben Mr. Wetherby jelen volt. Lélekben, ahogy ez viselkedéséből kitetszett, sok száz mérföldre járt.

– Nem megmondtam, hogy bolond? – kiáltott fel Lady Lydia.

Tony megőrizte csendes higgadtságát. Sajnálta a két szenvedő felet, de egy jottányit sem volt hajlandó engedni igazából.

– Figyeljetek ide, kedveseim – mondta. – Magatok is tudjátok, hogy nem is vagytok annyira feldúlva. Csak pózolás az egész, nem más. Hagyjátok abba ezt a zord nagynénis viselkedést! Hadd lássam újra arcotok vidám mosolyát. Tudjátok, hogy megkedveltétek Pollyt már az első pillanatban, és ha még néhányszor találkoztok vele, legalább annyira megszeretitek, mint én.

– Teljesen kizárt dolog.

– Akkor legalább meg kell próbálnotok – jelentette ki Tony. Elhatározta, hogy kijátssza az adu ászt. – Nagyon sajnálom, hogy pisztolyt szorítok a homlokotokhoz – folytatta –, de ha továbbra is ilyen makacs vén arisztokrataként viselkedtek, akkor végeztem veletek. Ha a család nem hajlandó elfogadni Pollyt, akkor lelépek, és itt hagyom a terepet Sydnek. Döntsétek el, mit akartok inkább: Pollyt mint Lady vagy Sydet mint Lord Droitwich?

Kis szünetet tartott, hogy a többiek megemészthessék ezt a sokkoló kijelentést. – Adok nektek egy kis gondolkodási időt – jelentette ki és az ablakhoz sétált. – Ahogy Syd mondta egy emlékezetes alkalommal: „Az Ingersoll órám szerint tíz percet hagyok maguknak.”

Távozását döbbent csend követte. Sir Herbert és felesége újra egymásra pillantottak. Mindkettőjük azt látta, hogy a másikból teljes mértékben hiányzik az optimizmus.

– Komolyan gondolja – vélte Sir Herbert.

– Igen – értett egyet Lady Lydia.

– Csökönyös, mint egy öszvér.

– Igen – mondta újra Lady Lydia. – Az apja is épp ilyen volt.

– Az öreg Price? – kiáltott fel meglepetten Mr. Wetherby. Nem szándékozott bekapcsolódni a beszélgetésbe, amíg meg nem kérik rá, ám ez az állítás feledtette vele szokásos óvatosságát.

– Nem – felelte Lady Lydia. – Hanem a bátyám, John. – Felsóhajtott. – Ez az egész visszarepít az időben: amikor John el akarta venni azt a pincérlányt.

Sir Herbertnek végre sikerült összeszednie magát.

– Nos, van épp elég aggódnivalónk – jelentette ki – anélkül is, hogy azon törnénk a fejünket, kit-mit vagy mikor akar Tony feleségül venni. A legsürgetőbb probléma jelen pillanatban az: hogyan állítjuk meg Mrs. Price-t?

Mr. Wetherby újra régi, óvatos önmaga volt. Az előbb említett téma már az ő praxisába vágott, és megtárgyalásának azzal az öreges energiával látott neki, amely az életre pezsdített ügyvédekre oly jellemző.

– Számomra nyilvánvaló – jelentette ki élénken –, hogy rá kell vennünk egy hasonló tartalmú irat szignálására.

– Pontosan – helyeselt Sir Herbert. – És ezt magának kell megtennie, Wetherby. A maga érvelése többet nyom a latban, mint a mienk.

– Ránk nem hallgatna – tette hozzá Lady Lydia. – Herbert legalább ötször próbált a lelkére beszélni, mielőtt eljöttünk volna Londonból, de hiába.

– A nehézség az – magyarázta Sir Herbert –, már amennyire én meg tudom ítélni, hogy elképesztően babonás, és ennek következtében az irat elégetését valamiféle ómennek tartja. Égi útmutatásnak, amely a helyes ösvényre vezérli.

– És most – folytatta Lady Lydia – magától azt kérjük, hogy győzze meg, az ég rossz irányba kalauzolta.

– Biztos, hogy maga kezelni tudja, Wetherby. Meglehetősen tudatlan vénasszony. Ha kurtán beszél vele… öööö… ráijeszt… meg, tudja, jogi következményeket emleget…

Mr. Wetherby megértően bólogatott. Ő ugyan soha nem fogalmazott volna ilyen hétköznapian, de érzése szerint ez már tényleg az ő asztala volt.

– Pontosan, pontosan. Azt hiszem, helytállóan értelmezem mondanivalóját. Esetleg tanácsos lenne most rögtön megfogalmazni a megfelelő dokumentumot, hogy szükség esetén kéznél legyen.

Felemelkedett és az asztalhoz indult, amikor észrevette, hogy a kicsiny társaság megszaporodott. Egy makulátlanul öltözött alak bandukolt be az ajtón. Legközelebbi hozzátartozói meglepetve köszöntötték.

– Freddie! – kiáltotta Sir Herbert. – Nem azt mondtad a telefonban, hogy nem jössz le?

Nagyméltóságú Freddie bólintott.

– Meggondoltam magam – magyarázta röviden. – Helló, Lydia néni.

– Jó reggelt, Freddie. Ismered Mr. Wetherby-t?

– De még mennyire! 'Reggelt, Wetherby. Lefogyott az utóbbi időben. Hogy vannak a kis magánbűnök meg a haszonélvezeti jogok?

Az ügyvéd halványan elmosolyodott és letelepedett az asztal mellé. Az ihlet nyilvánvalóan megszállta, mert tolla azonmód percegni kezdett.

Lady Lydia folytatta az unokaöccsével megkezdett beszélgetést.

– Miért döntöttél mégis a lejövetel mellett?

– Egészen elképesztő és rendkívüli jelentőségű dolog történt. Hol van Tony?

Lady Lydia kimutatott a kertbe.

– Valahol ott kinn – mondta és némileg színtelen hangon hozzátette: – A menyasszonyával.

– He? – nézett nagyot Freddie. – De hát én úgy tudtam, hogy Violet páros lábbal rúgta ki.

– Jól tudtad. Ez már egy újabb menyasszony. Miss Polly Brown.

Freddie lelkesedése határtalan volt.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy Tony összeállt azzal az elsőrangú, bűbájos kicsi lánnyal? Remek munka! Csodás, kiváló munka!

– Örülök, hogy ilyen elégedett vagy.

– Hát még Tony mennyire elégedett lehet – mondta Freddie. – Ráadásul én is olyan hírt hoztam, ami még jobban megörvendezteti. Dalolva jár majd körbe a házban.

Sir Herbert ez utóbbi kijelentés alatt éppen a csengőzsinór megrántásával foglalta el magát. Most érdeklődve visszatért.

– Miféle hírt? – kérdezte.

Unokaöccse elutasítóan reagált.

– Ne is törődj vele. Ez egyedül Tony fülének szól. És már bocsáss meg, hogy ezt mondom, Herbert bácsi, de te amolyan igazi minden lében kanál intimpista vagy.

Azzal ujját megrovóan nagybátyja felé rázva a nagyméltóságú Freddie kisietett a franciaablakon.

Lady Lydia utánanézett és megvonta a vállát.

– Excentrikus család – mormolta.

Az ajtó kinyílt és megjelent Slingsby.

– Csengett, Sir Herbert?

– Mrs. Price? – szólt a baronet.

– Magammal hoztam, amikor meghallottam a csengőt, Sir Herbert.

– Kint van?

– Itt, az ajtó előtt.

– Hozza be. És maradjon maga is. Szükségünk van tanúra.

Mr. Wetherby, papírral a kezében felemelkedett.

– Megírta? – kérdezte Sir Herbert.

Az ügyvéd átnyújtotta a dokumentumot.

– Rövid, de a célnak megfelel, úgy gondolom.

– Tökéletes – felelte Sir Herbert, miután elolvasta.

Az ajtó újra kinyílt. Slingsby, aki csak egy pillanatra hagyta el a szalont, most visszatért, maga előtt terelve Mrs. Price fekete szaténruhás alakját.

Huszonharmadik fejezet

Mrs. Price most kifejezetten józan, ugyanakkor erősen aggódó állapotban volt. Mélységes bizalmatlansággal szemlélte a dolgok állását. Olyan asszony volt, aki az ókori rómaiakhoz és görögökhöz hasonlatosan életét előjelek és ómenek útmutatásai alapján igyekezett kormányozni. Amikor a borbélyüzletben azon a délutánon Tony elégette a nyilatkozatát, ezt a tettet, ahogy Sir Herbert elmagyarázta Mr. Wetherbynak, fentről érkező erőteljes figyelmeztetésként értelmezte, miszerint a dokumentum aláírása rossz cselekedet volt, és a jövőben minden ilyesmi ügyében rendkívül óvatosan kell eljárnia.

E hitében megerősödve az utóbbi két hét során szilárdan ellenállt mindenfajta érvelésnek és rábeszélésnek. Ám amikor már tökéletesen meggyőzte magát, hogy a jó ösvényen jár, hirtelen új jelet kapott, ezúttal egy fekete macska képében, amely keresztezte útját a Mott Streeten, amikor épp a Hernyó és Bögre felkeresésére indult. És most teljesen elveszettnek érezte magát.

A fekete macska ügyében a közvélekedés erősen megosztott. Az egyik iskola a jószerencse hírnökeként tekint rá, míg a másik szerint a közelgő sorscsapás jele. Van azonban egy harmadik, kisebb csoport is, amely a fekete macskát csak figyelmeztetésnek tartja. Ez utóbbi frakcióhoz tartozott Mrs. Price is. Azt ugyan még nem tudta, mire figyelmeztette a macska, de érezte, hogy a figyelmeztetés megtörtént.

Ezért amikor a szobába lépett, viselkedésében ború és óvatosság elegyedett. Egy női Dánielre emlékeztetett, aki bátortalanul közelít az oroszlánok barlangja felé.

– Ah, jöjjön csak be, Mrs. Price – invitálta Sir Herbert.

– Igen, Sir Rerbert – válaszolta Dániel, szemét idegesen a főoroszlánra függesztve.

– Foglaljon helyet – mondta Lady Lydia undorodó pillantással. Hangja dallamából könnyen ki lehetett olvasni, hogy a vendégnek legszívesebben egy csésze ízes büröklevet kínált volna.

– Köszönöm, Lady Lidgier.

– Ez az úr – intett Sir Herbert – Mr. Wetherby, a család jogtanácsosa.

Price mami, aki végtelen óvatossággal már helyet foglalt egy szék ülőkéjének legszélén, erre a bemutatásra félig fölemelkedett és izgatottan biccentett. Összes érzéke közelgő veszélyt jelzett. A Családi Hírnök és hasonló folyóiratok buzgó olvasója lévén mindent tudott a családi jogtanácsosokról. Azok mindig valami rosszban sántikálnak. Végrendeleteteket semmisítenek meg, örökösöket rabolnak el, sőt még olyanok is akadnak köztük, aki nem átallnak eltenni láb alól egy baronetet. Már a kezdettől fogva gyanakodott Mr. Wetherbyre. Nyugtalanul mocorgott a széken és panaszos pillantást vetett vendéglátójára.

– Nem kaphatnék egy cseppecske portóit, ladységed?

– Nem!

– Jó van, jó van – szipogott búsan Price mami.

– Ide figyeljen – mondta Sir Herbert szelíden. – Nem valami népünnepélyre vagy estélyre hívtuk, Mrs. Price. Fogalmazzunk inkább úgy, hogy üzleti tárgyalásra. Majd utána ihat egy kis portóit.

– Köszönöm szépen, Sir Rerbert.

– Közben Mr. Wetherby fel kíván tenni magának néhány kérdést.

– Igen, Sir Rerbert – nyögte Price mami magába roskadva.

– Maga jön, Wetherby – mondta Sir Herbert.

Erre a szavakra Mr. Wetherby feltette a szemüvegét, amelyet eddig gondosan tisztogatott, és egyetlen száraz, éles, rövid és baljóslatú köhentést hallatott. E reszelős hangtól a koronatanú tetőtől talpig remegni kezdett, mint a kocsonya. Nem volt szükség az ügyvéd szemüvegén keresztül rá vetett pillantására, hogy tisztában legyen vele: elhangzott a támadást jelző kürtszó. Ha Mr. Wetherby sziú indián csatakiáltást hallat, akkor sem tudta volna pontosabban tudtára adni, hogy a tényleges eljárás megkezdődött.

– Mrs. Price – mondta az ügyvéd.

– Igen, uram?

– Feldúltnak látszik.

– Mit dútam fel?

– Mr. Wetherby arra utal – fordított Sir Herbert –, hogy maga ideges.

– Nem vagyok én ideges, Sir Rerbert. Csak hát ottan vót az az egyenruhás sofőr, akit értem teccett kűdeni, meg hogy abban a luxus Rojsz-Rojszban furikáztam, meg minden… Szóval szédülök kicsikét…

– Értem. Nos, nyugodjék meg, Mrs. Price. Semmi oka az aggodalomra, feltéve, hogy… öööö… Wetherby?

– Feltéve – vette át a szót az ügyvéd –, hogy az igazat mondja.

– A teljes igazat – tette hozzá Lady Lydia.

– És csakis az igazat.

– Jaj, istenem, segíccs – motyogta Price mami önkéntelenül és felemelte reszkető kezét.

Sir Herbert az ügyvédre pillantott.

– És ennek megvalósulása érdekében… öööö… aláír egy dokumentumot.

– Pontosan – mondta Mr. Wetherby.

– Pontosan – mondta Sir Herbert.

– Pontosan – mondta Mr. Wetherby újra, mintegy összefoglalva a tényállást.

E néhány szó elhangzását rövid szünet követte. A két férfi és Lady Lydia jelentőségteljesen pillantottak egymásra. Ami Price mamit illeti, ő úgy kuporodott össze székén, mint amikor a teknős visszahúzódik páncéljába. A feje körül repkedő sok „pontosan” eredményeképp teljesen protoplazma-állapotba került.

Lélekjelenléte nem igazán tért vissza Mr. Wetherby következő reszelős köhentésétől sem.

– Nos, Mrs. Price.

– Igen, uram?

Az ügyvéd átható tekintetet vetett rá a szemüvegén át.

– A tudomásomra jutott tényállás szerint – kezdte hideg, fenyegető hangon – magát terheli a felelősség azon felháborító történet nyilvánosságra hozataláért, amely szerint kétségek fogalmazhatók meg a jelenlegi Lord Droitwich címének és birtokának használati, illetve tulajdonlási jogosultságát illetően.

A beszédben elhangzott harmincegy szóból Price mami valószínűleg hetet értett csak meg. Mindazonáltal az „igen, uram” tűnt az egyetlen jó válasznak, ezt is mondta hát.

– Azt állítja, hogy midőn Lord Droitwich csecsemő korában a maga felügyeletére volt bízva, kicserélte őt a saját gyermekére, és az igazi Lord Droitwich az a fiatalember, akit eddig Syd Price néven ismertünk?

– Igen, uram.

– Mondja, Mrs. Price, nem szenved maga hallucinációktól?

Ez egy csöppet magas volt Price maminak.

– Uram? – suttogta megzavarodva.

– Esetleg fogalmazzak úgy, nincs túl élénk képzelőereje?

– Nem tóm, uram.

– Véleményem szerint ez az eset áll fenn – mondta az ügyvéd, és percről percre egyre inkább egy úriember formájú boa constrictorra emlékeztetett, aki épp hipnotizálja áldozatát. – És leszögezhetem… leszögezhetem, Mrs. Price, hogy a története az első szótól az utolsóig egyszerűen és kizárólagosan a maga élénk képzeletének szüleménye.

– Ki szült mit? – kérdezte Price mami óvatosan.

Mr. Wetherby újabb köhentést indított útjára, s e köhentés erejét azzal is megtámogatta, hogy szemüvegtokja szélével baljóslatúan kopogtatni kezdte az asztalt.

– Néhány kérdést tennék fel magának – mondta. – Sokat olvas, Mrs. Price?

– Igen, uram.

– Sokat olvasott már, mondjuk, tizenkét évvel ezelőtt is?

– Igen, uram.

– Milyen típusú irodalom állt közel az ízléséhez?

– Nagyon szerettem a Családi Hírnököt.

– És gyakran járt színházba is akkor, azokban a napokban?

– Ha valami jó melodrámát jáccottak, akkor igen.

– Értem. Nos, hallgasson ide, Mrs. Price. Felhívom a figyelmét, hogy a Családi Hírnökben számtalan kisregény azon az egyszerű történeten alapul, miszerint egy alacsonyabb sorú csecsemőt kicserélnek egy magasabb rangúra. Arra is emlékeztetném, hogy számos melodrámában is szerepel e

közhelyes fordulat, melyet a néhai W. S. Gilbert oly megragadóan gúnyolt ki *A baba bosszúja* című költeményében.

– Mire akar kilyukadni?

– Elmondom magának, „mire akarok kilyukadni”. Az a meggyőződésem, hogy a maga története csupán tündérmese, annak következményeképp, hogy maga túl sok Családi Hírnököt olvasott, túl sok melodrámát látott és túl sok – ha mondanom szabad – tömény szeszt ivott!

– Milyen precíz összefoglalás! – mondta Sir Herbert.

– Milyen szabatos fogalmazás! – mondta Lady Lydia.

Kettejüket látva az a benyomás támadt az emberben, hogy csak nagy nehézséggel tartják vissza magukat a zajos tetszésnyilvánítástól.

Néhány pillanatba beletelt, míg Price mami teljes mélységében felfogta és megemésztette ezt az inzultust, ám amint ez megtörtént, harciasan talpra ugrott és kezét csípőjére tette.

– Hé! – kezdte.

– Üljön le! – szólt rá Mr. Wetherby.

– Igen, uram – suttogta Price mami alázatosan.

– Most pedig – folytatta Mr. Wetherby – elérkeztünk a következő ponthoz. Két héttel ezelőtt maga aláírt egy nyilatkozatot, amelyben kijelenti, hogy a történetéből egyetlen szó sem igaz.

– Igen, uram. Az a papír elégett.

– Tudomásom van róla. Ezért már előkészítettem egy hasonló tartalmú dokumentumot. Jöjjön, kérem, közelebb, Mrs. Price.

Mr. Wetherby rámutatott az asztalra.

– Itt van egy toll, Mrs. Price. Írja alá a nyilatkozatot, ha megkérhetem.

– Slingsby! – szólt Sir Herbert.

A komornyik előrelépett.

– Tanúsítsa Mrs. Price aláírásának valódiságát.

– Igenis, Sir Herbert.

– Tudja, Mrs. Price – mondta Mr. Wetherby –, a saját jól felfogott érdekében is szükséges, hogy aláírja az általam előkészített dokumentumot. Ha ezt most megtagadja, meglehetősen kellemetlen helyzetbe kerül majd, ha a perben tanúskodnia kell. A tanács minden bizonnyal meg fogja kérdezni, hogy ha egy alkalommal már hajlandó volt esküvel megerősíteni egy bizonyos állítást az igazságról, vajon miért tagadja meg, ha újra megkérik rá. A hamis eskü nagyon komoly vétek, Mrs. Price.

– Hamis eskü!

– Hamis eskü. Ezt a kifejezést használtam.

Mrs. Price meg volt győzve. Most végre megértette a fekete macska jelentőségét. Megjelenésével a rá leselkedő veszélyre akarta figyelmeztetni. Ha nem veszi észre idejében, óvatlanul megy a maga feje után, és útja végül katasztrófához vezet. Azzal az érzéssel kapta föl a tollat, hogy megkönyörült rajta a sors. Mr. Wetherby pedig a győzelem pillanatában magát kissé eleresztve levette szemüvegét és újra megtisztogatta a lencséket.

Price mami fölállt és az asztal felé vette útját. Az említett bútordarab az ablak előtt állt, és feléje közeledvén Price mami tekintete az ablakon át az élősövénnyel keretezett gyönyörű gyepre esett. Ám egyszer csak földbe gyökerezett a lába. Kidülledt szemmel bámult, mint aki valami baljóslatút vesz észre. A már a kezében szorongatott tollat hangos kiáltással a sarokba vágta.

– Coki! – sikította.

Sir Herbert fölugrott.

– Mi az ördög van már? – kiabálta ingerülten.

Price mami megfordult, és eltökélt arccal szembenézett velük. Az iménti látvány végre ráébresztette, hogy mind ez idáig tévedésben élt a fekete macska jelentését illetően. Figyelmeztető jel volt, valóban – de arra figyelmeztette, hogy alá ne írja azt a nyilatkozatot. Hiszen mi másért bukkant volna fel ez a másik csodálatos jelenés abban a pillanatban, amikor már a tollat a papír fölé emelte, ha nem azért, hogy még idejében megóvja a bajtól?

– Nem írom alá!

– Micsoda?

– Nem és nem!

– De hát miért? – sikította Lady Lydia. Price mami drámaian az ablakra mutatott.

– Egy szarkát láttam! – válaszolta.

Huszonnegyedik fejezet

Amikor egy udvarház megfelelő méretű és arányú szalonjában a családi jogtanácsos azt kiabálja: „Abszurdum!”, a jelenlevő baronet ezt: „Zavaros fejű vénasszony!”, míg felesége így sikítozik: „Elmebeteg!”, egy knightsbridge-i borbély özvegye pedig egyre hajtogatja: „Montam, hogy szarkát láttam!” – és ráadásul mindannyian egyszerre, el lehet képzelni, milyen bábeli hangzavar uralkodik. Ez bármely ember fülét megsüketíti, aki épp ebben a pillanatban lép be az ajtón.

Pontosan ez történt Syddel is. Épp abban a minutumban érkezett, amikor a hangzavar a tetőpontjára hágott, és olyan érzések lepték el, mint néhanapján a Fulhami Vitakör viharos gyűlésein, amikor elszabadulnak az indulatok, és legalább fél tucat tiszteleti tag törekszik arra, hogy sérelmeit az egész közösség előtt megszellőztesse. Syd ingerülten nézett körbe. Ő mégiscsak úriember módjára viselkedett, és megengedte, hogy az összeesküvők a saját házában esküdjenek össze, de legalább azzal viszonozhatnák gesztusát, hogy csendesen teszik mindezt.

– Oj! – bődült el ködkürthöz hasonlatos hangon.

A hangzavar elült. Syd hidegen méregette az összegyűlteket.

– Te jó ég! – mondta keserűen. – Ezt nevezik maguk tanácskozásnak? Engem inkább a papagájházra emlékeztet az állatkertben.

Az ellenség behatolása és bomlasztó hatása ebben a kiélezett helyzetben fenekestül felforgatta Sir Herbert Bassinger lelkivilágát.

– Ki innen! – mennydörögte Sir Herbert.

Syd gyilkos pillantást vetett rá.

– Lassan a testtel, vipera – vetette oda kurtán.

Aztán észrevette Price mamit is, és ettől a látványtól zavarba jött.

– Mami! Mit keresel te itt?

Price mami most az érzelgős fázisban volt.

– Ó, Syd! – kiáltotta. – Még épp jókor láttam meg!

– Mit láttál meg?

– A szarkát! A jelet! Még egy perc és aláírom itten aztat a papírt.

– Papírt? – Syd előtt mintegy villámcsapásszerűen megvilágosodott minden. – Az iskoláját! – kiáltotta megdöbbenve. – Újabb befolyásolási kísérlet! – Sir Herberthez fordult a jogos felháborodás pírjában égve. – Az összes nyomorult csúszómászó, ember alakú féreg között – kiáltotta éles hangon – te vagy a csúcs! Csak egy percre veszem le rólatok a szemem, máris visszatértek a régi mutyizáshoz! Ettől minden élő ember kiakadna! – Megpördült és ujját vádlón Mr. Wetherbyre szegezte. – Hé, te halpofájú! Te nevezed magad ügyvédnek? Lepaktáltál velük és részt veszel kisded játékukban? Gondom lesz rá, hogy bejelentést tegyek rólad a Lordkancellárnak, vagy akit illet, és kirúgassalak az ügyvédi kamarából!

Lady Lydia hímnemű szövetségeseihez fordult. A helyzet véleménye szerint meghaladta egy gyönge nő hatáskörét.

– Semmilyen módon nem lehet innen eltávolítani ezt a szörnyű fiatalembert?

– De nem ám – vágta rá Syd. – Legalábbis addig nem, míg el nem végzem, ami miatt jöttem.

Az ajtó felé fordult, ahogy Wellington fordulhatott csapatai felé Waterloonál, amikor kiadta a parancsot a frontális támadásra.

– Hozd be a létrát! – szólott.

Az ajtóban Charles, az inas jelent meg, s némi nehézséggel egy rövid létrát hozott be. Sir Herbert nagyot nézett. Nem értette a dolgot.

– Mi az ördögöt akar csinálni? – kérdezte.

Syd a túlsó falon függő portréra mutatott.

– Beidézetem a bíróságra őhosszúkardúságát – mondta. – Bizony ám! És tudom, hogy itt nincs biztonságban. Ha el nem viszem, az első dolgotok az lenne, hogy új arcot festetek neki.

Megragadta a létra másik végét és határozott léptekkel elindult a kandalló felé. Charles, aki készségesen elismerte volna, hogy fogalma sincs, mire megy ki az egész, ám azt is tudta, olyasmit él át, amit még az unokáinak is elmesélhet majd, engedelmes segítőtársként követte. Charles abban korban volt, amikor örömét lelte a családi torzsalkodásokban. Márpedig ez a perpatvar akár még súlyos testi sértésben is végződhet, és ha abban végződik, Charles semmi kifogást nem emel majd ellene.

Másrészről viszont Slingsby, a tapasztalt komornyik számára az egész ügy fogantatásától kezdve torzszülöttnek és elszomorítónak bizonyult. Teljes tizenegy éves komornyiki szolgálata alatt senki nem hozott még létrát a szalonba. Forrongott a vére, és csupán a család iránt tanúsított, veleszületett tisztelet akadályozta meg, hogy tettleg beleavatkozzék a jelenetbe. Általában nem szólalt meg, míg meg nem szólították, ám az ilyen zavaros időkben az elfogadott szabályokat láthatólag át kell hágni.

– Ön is azt kívánja, Sir Herbert – kérdezte, és némi izgalommal előrehajolt –, hogy vegyük le a falról az arcképet?

– Egyáltalán nem! – kiáltotta Lady Lydia.

– Természetesen nem! – bömbölte Sir Herbert. – Azonnal vigyék ki ezt az átkozott létrát!

Mr. Wetherby nem szólalt meg. Ám baljóslatú, jogászi arckifejezéssel pillantott Sydre, mint aki arra hívja fel a figyelmét, hogy a jelen helyzet rendkívül hasonlít a Korona kontra Winterbotham, Gooch és Simms ügy körülményeire (melybe az alperes oldalán Merryweather is beavatkozott), és Syd jobban tenné, ha némi óvatosságot tanúsítana.

Sydet azonban se szó, se tett, se pillantás nem félemlíthette meg. Ismerte jogait, és elhatározta, hogy foggal-körömmel ragaszkodik hozzájuk.

– Be fogom mutatni ezt a képet a bíróságon. Engem igazol majd, és nem vagyok hajlandó kiengedni a kezemből.

Price maminak, Charleshoz hasonlóan, csak ködös elképzelései voltak, pontosan miről is van szó, de úgy érezte, hogy egy jókor elmondott tanács nem okozhat bajt.

– Ó, Syd – kiáltotta –, vigyázz, micsinász!

Syd dölyfösen leintette.

– Állítsd le magad, mami! Hé, azonnal add vissza! – kiáltotta hirtelen fellobbant dühvel. Slingsby ugyanis végre cselekvésre határozta el magát és ellökte Sydet. Syd fogása meglazult a létrán s végül el is engedte. Lehajolt, hogy újra megragadja, ám Slyingsby és Charles (az utóbbi arca valósággal sugárzott) a feje fölé emelték.

Syd riadt kiáltást hallatott.

– Hé! Rákényszerítettél, hogy átmenjek egy létra alatt! Épp, amikor tárgyalásra kerül az ügyem!

Ez a szerencsétlenség Sydet az önuralom utolsó maradványaitól is megfosztotta. Senki sem képes hosszú időn át Price mami társaságában tartózkodni anélkül, hogy benne is ki ne fejlődjék a babonás gondolkodásra való hajlam, és ez a szerencsétlen incidens rendkívül mély hatást gyakorolt Sydre. Az az érzése támadt, hogy nemcsak a látható, hanem a láthatatlan világ is ellene fordult. Dühe szinte őrjöngésbe csapott át és erősen megragadta a komornyik galléját. Ezzel a mozdulattal, hogy úgy fogalmazzunk, megkezdődött a Létra Csatája.

A jelenet jellegénél fogva az akciókra korlátozódott; értelmetlen dolog lett volna elvárni a küzdő felek részéről, hogy közben sziporkázó csevegést folytassanak. Mr. Wetherby csettintett a nyelvével és megjegyezte, a dolog merőben szokatlan. Price mami sikítozott: „Syd, drágám!”, Slingsby kiabált: „Ereszd el a kabátomat, te nyomorult gazember!” De mindezektől eltekintve komor csend uralkodott, amelyet csak a küzdő felek zihálása és alkalomadtán a sebesültek jajkiáltása tört meg.

A csetepatét fölülről Hosszúkardú kísérte figyelemmel és – úgy tűnt – megelégedéssel. Életében Hosszúkardú számtalan alkalommal volt részese ilyen szabadfogású küzdelemnek. Ha kritikát kellett volna megfogalmaznia, valószínűleg csak annak sajnálatára szorítkozik, hogy csatabárdot nem vetettek be a felek.

Ezen kívül nem volt más mondanivalója. A viaskodás a legkielégítőbb úton haladt a végkifejlet felé, különösen, mivel most már Sir Herbert Bassinger is belekerült a csata forgatagába.

Az összecsapás kezdetén tartózkodóan viselkedett, tevékenysége csupán szavak és kézmozdulatok szintjére korlátozódott. Ám most egy sietős félfordulat Slingsby részéről a létrát az ő irányába fordította. Syd fogását a komornyik

kabátjáról a létrára helyezte át. A küzdelem névadó tárgya veszedelmesen megközelítette a baronet mellényét, eltolta hát magától. Slingsby és Charles gyors mozdulattal felemelték a létrát, majd újra lefele rántották. Ezzel megint csak veszélybe sodorták Sir Herbertet. Nehogy a létra sípcsonton vágja, Sir Herbert tavaszidőben szökdécselő ifjú bárányokat idézve a levegőbe ugrott, ám lefele tartva az egyik lába két létrafok között ért földet. E pozíciójában dühösen ugrálni kezdett.

– Állj, állj! – bömbölte Sir Herbert. – Nem látják, hogy beszorultam? Hagyják már abba! Darabokra szaggatnak!

A komornyik meghallotta a felsőbbség hangját, és füle nem volt süket az előterjesztett javaslatra. Hatalmas erőfeszítéssel lefelé rántotta a létrát. Az sebesen oldalra lendült, és Syd – útjába kerülvén – a földre hullott, mint kasza előtt a gabonakalász.

– Hagyják már abba!

A létra a padlóra esett. Sir Herbert – lábát szorongatva – egy székbe vetette magát.

– Ördög és pokol! – kiabálta Sir Herbert szenvedő hangon. – A tyúkszememre vágtak! – Sydre meredt. – Ez mind a maga bűne, nyavalyás huligán!

Egyszerű szóbeli bírálat már nem volt képes Sydet megsérteni. Azon a fázison már rég túl volt. Hasára szorította a kezét és izgatottan himbálózott.

– Ha most súlyos belső sérüléseket szereztem – hörögte –, beperelem az egész rohadt bagázst!

Sir Herbert Slingsbyhez fordult. Arca az ítélkező bíróét idézte.

– Slingsby, kérem, távolítsa el a birtokról a fiatalembert, amilyen gyorsan csak lehet.

A komornyik gond barázdálta arcán üdvözült mosoly terült szét.

– Elnézését kérem, megismételné utasítását, Sir Herbert?

– Csomagolja össze a holmiját – pontosított Lady Lydia –, és mutassa meg neki az utat a park kapujáig.

– Igen, milady. Köszönöm, milady.

A komornyik megnyalta ajkát és egy pillanatig bal cipőjének orrát vizsgálgatta, aztán kezét hol ökölbe szorítva, hol szétnyitva megindult Syd irányába.

Syd hátrálni kezdett az ablak felé.

– Hé, te! – kiáltotta. – Csak semmi erőszak!

Price mami a bosszú útjába vetette magát.

– Theodore! Hozzá ne merj nyúni!

– El az útból, Bella!

– Figyelmeztettelek – mondta Syd idegesen, de közben folytatta visszavonulását. Amikor a komornyik már veszélyesen közel nyomkodott hozzá, nem bírta tovább, és egy szökkenéssel az ablak felé iramodott. Ott aztán összeütközött Tonyval, aki Polly és Freddie kíséretében éppen be akart lépni a szalonba.

Tony ügyesen elkapta Sydet, és visszapenderítette a szobába.

– Korán kezdődött idén a rögbiszezon, ha jól látom – jegyezte meg némileg értetlenül. A ziháló Slingsbyre pillantott, aki – úgy tűnt – bármely pillanatban nekikezdhet tüzet okádni, majd Sydre, aki bemenekült a dívány mögé, és kezében dacosan s egyszersmind védekezően egy vázát lóbált. – Mi történik itt?

Sir Herbert válaszolt a kérdésre.

– Lord Droitwich épp azzal bizonyítja nemes születését, hogy összeverekszik a komornyikkal.

Syd mogorván szabadkozott.

– Jól van na, nem kellett volna fölkapnom a vizet, de vöröset láttam.

– Tükörbe néztél? – kérdezte Freddie.

– Biztos nem én vagyok az első Droitwich, aki hibát követett el.

– Nem bizony – helyeselt Sir Herbert. – Ha maga tényleg Droitwich, akkor az apja kapitális hibát követett el.

Syd megbántódott. Price mamihoz intézte szavait.

– Hallottad ezt? – Aztán Sir Herberthez fordult.

– A legalpáribb provokációkkal szemben is – mondta méltósággal – minden erőmmel igyekeztem megőrizni a jó viszonyt magával és Lady Lydiával, de látom, semmi értelme nem volt.

– De miért tört ki egyáltalán a veszekedés? – kérdezte Tony.

Sir Herbert felhorkant. Az utóbbi percek eseményei meglehetősen kihozták a sodrából. Bár a tyúkszemét érintő fájdalom már kezdett alábbhagyni, még mindig gyalázatosan érezte magát.

– Megpróbálta elvinni a Pourbous-t.

– Eszembe se jutott! – tiltakozott hevesen Syd. – Csak és kizárólag a kép miatt jöttem.

– Pourbous annak a művésznek a neve, aki megfestette Hosszúkardú arcképét – mondta Lady Lydia hideg gúnnyal.

– Ó? – Syd láthatólag ezt is megemésztette. – Hát, ha maguk így akarják hívni, legyen.

Tony nem értette a dolgot.

– Mi a csudának van szükséged Hosszúkardúra? – kérdezte.

– Biztonságba akarom vinni, nehogy meghamisítsák. Nem akarom, hogy megváltoztassák az arcát, mielőtt beidéztetem a

bíróságra. Mami – intett Syd a kezével –, vess egy pillantást arra az öreg fazonra és mondd meg nekem, szerinted kire hasonlít.

– Hát…

– Hasonlít rám vagy sem? – kérdezte Syd türelmetlenül.

Price mami rábámult az arcképre.

– Természetesen nagyon hasonlít rád, drágám.

– Csak az arckifejezése más. Nem olyan eltökélt. Persze lehet, hogy ugyanilyen eltökélt volt, csak az öreg Porboa, a festő nem így ábrázolta. Mégis, az ügyvédeim szerint az öreg fazon sokat segíthet rajtam, és nem hagyom, hogy mindenféle csúszómászók babrálják.

Tony felnevetett.

– Csak ez a gond? Emiatt aztán ne fájjon a fejed. Én garantálom neked, hogy Hosszúkardú ott tanúskodik majd a bíróságon a tárgyalás során, és az arca egy ecsetvonásnyit sem fog változni.

– Ejha! – Syd egészen megilletődött. – Lehet, hogy csak egy borbély fia vagy, de a kutyafáját, úriember módra harcolsz. Ugye tudod, hogy ez a kép teljesen romba dönti minden reményed? Feltéve persze, hogy a mami továbbra is ragaszkodik az eredeti vallomásához.

– Ez nagyon valószínű.

Syd meghökkent.

– Nem akarod megnyerni a pert? – kérdezte

– Nos, őszintén be kell vallanom – felelte Tony –, hogy kissé elbizonytalanodtam, miután meghallottam Freddie híreit. Tudod, ha nyerek, Lord Droitwich leszek…

– Nem fogsz nyerni.

– Nos, ebben az esetben bemutatom nektek Mr. Price-t, a jólszituált milliomost.

– Mi a csodáról beszélsz? – kérdezte Sir Herbert ingerülten.

– Mondd el nekik, Freddie.

A nagyméltóságú Freddie a rá oly jellemző eleganciával előrelépett.

Huszonötödik fejezet

Amikor embertársai közé vegyült, a nagyméltóságú Freddie Chalk-Marshall viselkedése mindig is azt sugallta, hogy önmagát tekinti az egyetlen felelősségteljes felnőttnek a félkegyelmű gyermekek gyülekezetében. Ezen sugallat most különösen erőteljessé vált. Atyai tekintetet vetett a teremben lévők kicsiny csoportjára. Szavak nélkül is éreztette: ha az emberek mindent ráhagynának, soha semmi gond és baj nem lenne e Földön.

Megköszörülte torkát, helyreigazította kézelőjét és beszélni kezdett.

– Nem tudom, madárkáim – pillantott körbe a társaságon, mintha meg akarna győződni róla, nem teszi-e túlságosan is próbára intelligenciájukat –, olvastatok-e valaha költeményeket.

A már eddig sem túlságosan higgadt Sir Herbert olyan hangot hallatott, mint amikor a tű kiugrik a hanglemez barázdájából, és egyáltalán nem leplezett nyerseséggel azt javasolta a szónoknak, hogy térjen a dolog érdemi részére. Az effajta bosszantó közbeszólás egy kevésbé összeszedett orátort talán megzavart volna, ám Freddie mindössze egy hűvös pillantásra érdemesítette nagybátyját.

– Éppen a dolog érdemi részénél tartok. A költészettel kapcsolatos megjegyzésem, ahogy arra még élemedett korotok és ezzel összefüggő elhízásotok előtt rá fogtok jönni, alapvető jellegű a felvetett téma szempontjából. Arra szeretnék célozni, hogy ha elmélyültök a poétika által nyújtott élményekben, esetleg elétek kerül a következőképpen hangzó kicsiny darab: „Ó, hány meg

hány szűzfényű drága kő / hever a tenger titkos rejtekén, / s a rétnek hány pazar virága nő, / s hervad látatlan…”

– Te jó ég!

– „…puszták vad szelén!”[12] – fejezte be Freddie komoly hangon.

Az előbbi felkiáltás a továbbra is nyughatatlan Sir Herbert ajkát hagyta el. Lady Lydia, lojális feleség lévén, támogatólag lépett fel.

– Teljesen igazad van, Herbert. Freddie, drágám – szólt unokaöccséhez panaszosan –, tényleg szükséges ez? Tudod jól, bármikor máskor szívesen hallgatjuk a szavalatodat…

– Lydia néni – mondta Freddie sokkal nyájasabban, mint amilyen hangon a nagybátyjához szólt, mivel nem állt szándékában bántóan viselkedni nőkkel szemben –, túlságosan megerőltető lenne teljesítenetek esedező kérésemet, hogy csak fél percre próbáljatok meg kikapcsolni? Nem tudok úgy beszélni, ha saját húsom és vérem két másodpercenként közbeszól. Üljön minden bércen csend, rendben?

– Jól van, jól van.

Freddie újra fölvette a fonalat.

– Nos, kérdhetitek, miért vannak azon drága kövek és pazar virágok a leírt szomorú helyzetben? Miért nem lehettek soha főszereplők? Mi akadályozza meg őket, hogy nekirugaszkodjanak és elfoglalják méltó helyüket? Hiszen sugárzó kövek, gyönyörű virágok. És mégis: elvesztek a világ számára. Miért? Elmondom. Azért, mert nincs mellettük egy hozzáértő, üzleti géniusszal megáldott pasas, aki felkarolná őket. A puszta érdem üzleti érzék nélkül kevés. Mert mit ér egy százkarátos gyémánt, ha senki nem

---

[12] Thomas Grey: *Elégia egy falusi temetőben*. Jékely Zoltán fordítása.

bányássza ki, nem csiszolja meg? És ugyanez igaz a virágokra is. Meg a hajnövesztőkre.

Sir Herbert láthatólag újra meg akart szólalni, de elkapta unokaöccse pillantását, és letett róla.

– Sok évvel ezelőtt – folytatta Freddie – egy fickó föltalált egy kiváló hajnövesztő szert. Hogy mit tartalmaz a szer, meg nem tudom mondani. Kétségtelenül van benne egy kicsi ez, meg egy kicsi az. A szert elnevezte Price-féle Derma Vitálisnak.

Syd tenyerébe támasztott arccal üldögélt és meredten nézte Hosszúkardú portréját, mint aki attól fél, valami illetéktelen beavatkozást idézne elő, ha leveszi róla tekintetét. Most azonban felkapta a fejét.

– Micsoda? – kérdezte. – Mit hadovász itt a Price-féle Derma Vitálisról?

– Hacsak Freddie nem szándékozik előbb még néhány hosszabb költeményt idézni – mondta Tony bátorítólag –, hamarosan megtudod. Ez a történet kész thriller. Gyenge szívűek üljenek le vagy kapaszkodjanak meg valamiben. Freddie, add elő a *Gunga Dint*[13] és *A könnyűlovasság támadását*[14], aztán térj vissza a tényekhez.

Freddie nem hagyta magát siettetni.

– A Price-féle Derma Vitálisban mindig benne rejlett a siker lehetősége, de senki nem állt mögé, hogy segítse. Az öreg Price rapszodikusan foglakozott vele. Hébe-hóba elkészített néhány üveggel, és eladta őket az ügyfeleinek, de hosszú éveken át hiányzott az ügyből, hogy úgy mondjam, az igazi aktivitás. Ekkor kerültem én a képbe. Rájöttem, hogy ez a szer, ha megfelelő kezekbe kerül, vagyont érhet. Elhatároztam, hogy híressé teszem.

---

[13] Rudyard Kipling elbeszélő költeménye.
[14] Lord Alfred Tennyson verse.

Mert eddig szégyenpírral arcán látatlan hevert a Mott Street barlangjának sötét mélységeiben. Ám én felhoztam a napvilágra.

Freddie perzselő tekintetével fogva tartotta közönségét.

– Felhoztam a napvilágra – ismételte meg. – Először is elküldtem vagy fél tucat üveggel Tubby Bridgnorth jövendőbeli amerikai apósának, miután korábban megbízható forrásból tökéletesen megbizonyosodhattam róla, hogy olyan kopasz, mint a biliárdgolyó. Aztán egy ebéd során üzleti tárgyalást folytattam vele. „Csak próbálja ki, mondtam neki, csak ennyit kérek. Semmi baja nem eshet, ha csupán kipróbálja ezt a szert, nem igaz?” Értelmes egy öreg csóka Tubby jövendőbeli apósa, az biztos. Egyáltalán nem lep meg, hogy akkora vagyont halmozott fel. Nyitott gondolkodású, ez a siker titka. Pontosan látta, mire gondolok. Kipróbálta a Derma Vitálist. És most, alig két héttel később, tojáshéj simaságú fejboltozatán szemmel láthatólag serte serkent, és ama fej már inkább pelyhedző lábtörlőre s nem golyóra hajaz.

Lázas kiáltás hagyta el Syd ajkát. A lelke mélyéig meg volt rendülve.

– Ha ez igaz – mondta áhítattal –, a Price név bevonul a történelembe.

– Következő lépésként – folytatta Freddie – egy olyan céget kell alapítani, amely a szer nemzetközi forgalmazását biztosítja. Engem megkértek, hogy ássam elő Tonyt és vegyem rá, mondjon egy összeget. És az öreg Beamish szerint akkora összeg szerepelhet a szerződésen, amekkorát nem szégyellsz, Tony, mert a részvényeket az amerikai piacon terítik, és valamilyen pénzügyi manőverből kifolyólag, amelyet meg se próbálok követni, az egészet a balekok fogják kifizetni. Azt hiszem, a legmagasabb pénzügyi körök tranzakciói esetében mindig ez a helyzet.

Syd fölemelkedett. Úgy bámult a beszélőre, mint akinek látomása van.

– Coki! Százezret fogok kérni – vesszek meg, ha beérem kevesebbel.

Mint kilőtt puskagolyó, gúnyos kacaj érkezett Freddie felől. Ez megakasztotta Sydet egy lépés közepén, mert épp lázasan szaladgált fel-alá a szobában. Ellenségesen és gyanakodva fordult meg. A hirtelen kacajok mindig rosszul érintették.

– Mit röhögsz? – förmedt Freddie-re.

– Ó, csak azon az ötleteden mulatok, hogy majd te tárgyalsz az összegről az öreg Beamish-sel. Szegény csacsikám, mégis, mi közöd van neked az egész ügyhöz?

– He?

– A szer – mutatott rá Freddie – Tony tulajdona.

Ahogy a szavak jelentése eljutott Syd tudatáig, lassan eltátotta a száját és arca elvörösödött.

– Hé! Azt hiszed, ki tudsz forgatni a jogos örökségemből? Még mit nem!

– Ez nem a te jogos örökséged.

– Pontosan – helyeselt Sir Herbert. – Egy fenékkel nem lehet két lovat megülni, fiatalember. Ha maga Lord Droitwich, semmilyen jogot nem formálhat Price akármicsodájára.

Súlyos csend ülte meg a termet. Syd szemmel láthatólag gondolkodott. Aztán hirtelen megragadta Price mami csuklóját – amely mozdulat az öreg hölgyből ijedt „Aú!” kiáltást váltott ki –, és az íróasztalhoz manőverezte, mint ahogy a révkalauz hajója a kikötőbe irányítja az óceánjárót. Syd felkapta a tollat és a nő kezébe nyomta.

– A papírt, mami! Írd alá, de rögtön!

– De Syd…

– Igen! Syd! – kiáltotta a felperes. – Syd vagyok és az is maradok! Syd Price, a méltán híres Derma Vitális egyedüli tulajdonosa. Ez vagyok én! – Átható pillantást vetett a családra. – Azt hittétek, ócska kis lord akarok lenni, amikor ilyesmi történt? Amikor csodás lehetőség nyílik előttem? – Megragadta a papírt és a zsebébe süllyesztette. – Ezt megtartom magamnak, arra az esetre, ha valaha is trükközni próbálnátok. Ha bárki közületek bármikor be akarja adni bárkinek, hogy én vagyok Lord Droitwich, birtokomban lesz a mami által megfelelő módon szignált irat, amely bizonyítja, hogy ostobaságot fecsegtek. – A franciaablak felé indult. – Gyere, mami!

Az események forgatagától Price mami olyan állapotba került, amelyet a saját szavaival úgy írt volna le: azt sem tudja, hol áll a feje. Agyában ide-oda röpködtek fekete macskák, szarkák, köhécselő ügyvédek és iratok.

– Jó' tettem? – suttogta Price mami erőtlenül.

– Hát persze hogy jól tetted – mondta Syd. – És fel nem foghatom, honnan vetted a fejedbe azt az ostobaságot, hogy én valamiféle lord vagyok.

Kitolta Price mamit a franciaablakon, aztán visszafordult még egy utolsó csapásra.

– Ha a jövőben bárki kapcsolatba kíván lépni velem, hívjon fel a Ritzben!

Freddie elkapta a tekintetét.

– Azt azért ne feledd – emlékeztette nyájasan – hogy tíz százalék jutalék jár nekem.

A túláradó jókedv némileg megfakult Syd arcán. Tűnődve pillantott Freddie-re.

– Coki! – mondta és vágyakozó hangon hozzátette: – Bárcsak egy nap újra megborotválhatnálak!

Megfordult és eltűnt.

Tony megfogta Polly kezét.

– Ezzel megvolnánk – jelentette ki.

Sir Herbert Bassinger láthatólag éveket fiatalodott. A fenyegető árny távozása súlyos terhet vett le lelkéről.

– Tony! – Hangja szinte reszketett a felindultságtól. – Gratulálok!

Tony sugárzó mosollyal nézett rá.

– Gratulálhatsz is!... Ó, arra gondolsz, hogy megkaptam a címet? Azt hittem azért gratulálsz, mert elveszem Pollyt feleségül

Egy pillanatra tagadhatatlanul némi feszélyezettség támadt Sir Herbert modorában. Az előbb távozott teher egy része visszatért.

– Öööö... Hm... – kezdte.

Lady Lydia azonban a helyzet magaslatára emelkedett. Olyan asszony volt, aki képes szembenézni az elkerülhetetlennel. Pollyhoz lépett és megcsókolta. És ha volt is a csók mögött egy apró sóhaj, a bánat sóhaja, hogy abból a még ismeretlen, de régi jó családból származó és tisztességes vagyonnal rendelkező leányzóból soha nem lesz Lady Droitwich, az egyáltalán nem látszott.

– Drágám! Nem kétséges, hogy van miért Tonynak gratulálni – mondta, aztán Slingsbyhez fordult.

– Keverjen nekem egy koktélt, Slingsby! Szükségem van rá.

– Állj! – lépett közbe Freddie határozottan. – Ilyen alkalmakkor csak egyetlenegy ember keverhet koktélt. – Megütögette a mellkasát. – F. Chalk-Marshall, aki elhozta a győztes csata hírét Marathónból és még csak meg se halt.

– Legfeljebb én halok meg, ha a koktélodba mérget is keversz – kísérte Lady Lydia unokaöccsét az ajtóhoz. – De utolsó perceimben legalább boldog leszek.

Slingsby félreállt, hogy kiengedje őket, majd utánuk ment. Holdkerek arca szinte sugárzott az elfojtott örömtől.

– Koktél? Nem is rossz ötlet. Wetherby?… – fordult az ügyvédhez vidáman Sir Herbert.

– Egyetértek – felelte Mr. Wetherby.

Tony megcsókolta Pollyt.

– És így végre-valahára béke és boldogság szállt Anthonyra, Droitwich ötödik grófjára.

Polly elhúzódott és elkeseredett pillantást vetett rá.

– Tony, én nem tudok…

– Mit nem tudsz?

– Feleségül menni hozzád.

Tony magabiztosan rámosolygott.

– Várj csak, míg oda nem érsz a Szent György templomba a Hanover Square-en. Ott majd megtudod, milyen gyorsan a feleségem leszel.

– De ez a kastély! Olyan hatalmas!

– Hozzá fogsz szokni.

– De belőlem nem lehet főnemes.

– Ne légy már ennyire lenéző az arisztokráciával szemben! Ők sem rosszabbak nálad.

– Úgy félek!

– No, ide hallgass – mondta Tony. – Amikor elfogadtál engem, borbély voltam. Tehetségem és szorgalmam révén felemelkedtem és sikerült elnyernem a lordi címet. Nem hagyhatsz most már cserben! Hiszen az minden becsvágy halála lenne. Gondolj a világban felemelkedni vágyó fiatalemberekre!

Az ilyen történet mindenkit elbátortalanítana. Mi értelme izzadni a sikerért, mondanák, ha a szeretett lány a győzelem órájában dobja az embert?

– De Tony… hát nem érted?… Nem fogod fel?… Egyszerűen nem illek ide… Én…

– Jaj, Polly! – szólt rá Tony.

A lány kusza mondatai elhaltak, mert Tony fölkapta és az ajtóhoz vitte. Itt egy pillanatra megállt, hogy megcsókolhassa.

– Tony és Polly! – suttogta a fülébe. – Elbűvölő pár!

Újra megcsókolta a lányt, aztán együtt indultak abba az irányba, ahonnan muzikális csilingelés jelezte, hogy a nagyméltóságú Freddie Chalk-Marshall éppen önként vállalt feladatát végzi.